

Giới thiệu Hai Kiếp Làm Sủng Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Editor: Junenar

Số chương: 89

Thời điểm kiếp trước, Hoàng thượng độc sủng Tề quý phi khiến lục cung ghen tỵ. Sau khi bị bỏ làm dân thường lại chẳng bằng con kiến. Vốn tưởng rằng một người đặc đạo cả gia tộc được nhờ, ai ngờ đón chờ lại là họa diệt môn.

Sống lại một lần nữa, bắt buộc nhập cung nàng nguyện ý trở thành một lãnh phi, không tranh không cướp, cúp đầu làm người. Tuy chẳng mang lại vinh hoa phú quý cho gia đình nhưng ít nhất có thể bảo vệ một môn chu toàn. Nhưng chẳng ngờ, ngay ý nguyện nhỏ nhoi này cũng bị hoàng đế khước từ.

Mà thôi, nếu như số phận đã định, là họa là phúc đều chẳng thể tránh được. Đời này, nàng nhất định phải bảo vệ cả gia đình bình an, đối với kẻ đã hãm hại nàng kiếp trước, đều phải tiên hạ thủ vi cường.

Giới thiệu một câu: câu chuyện về một mỹ nữ không muốn được sủng, Hoàng đế lại nhất quyết không để nàng toại nguyện.

Chú ý:

1. Truyện này IQ không cao, báo thù sáng văn, chủ yếu không đau khổ tàn tạ, tình yêu tình báo, không thích đùng vào!
2. Mặc dù là cung đình văn, nhưng vì chỉ số thông minh thấp, cho nên hầu như không tồn tại yếu tố cung đấu, chỉ là một tiểu bạch văn mà thôi!
3. Tôi (tác giả) không biết có nên ngược hay không đây, dù sao trong kế hoạch của tôi chưa tính đến phần ngược!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Tin dữ (1)

Đại Hiên, niên hiệu Vĩnh Gia năm thứ 13, ngày mừng hai tháng ba.

Tại một góc hẻo lánh phía Tây hoàng cung, có một cung điện hoang tàn, bên trên cửa cung loang lổ, ba chữ to “Lan Vu cung” có thể nhìn thấy được mờ mờ.

Một tiếng “két” vang lên, cửa cung từ từ mở ra.

Hai ma ma mặc y sam nâu đỏ bước qua bậc cửa, chậm rãi đi từ trong cung ra. Một người ma ma trong số đó quay người lại, nhanh nhẹn khóa cửa cung. Sau đó xoay người, lắc đầu nói, “Luu ma ma, bà xem chủ tử này, hôm nay vẫn không chịu ăn gì cả! Cứ tiếp tục như vậy, e rằng thân thể sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ?”

Trên mặt bà Luu ma ma kia tựa như có chút không đành lòng, nói, “Ai, trước kia nàng ta được Hoàng thượng nâng trong lòng bàn tay, cho ăn sung mặc sướng. Giờ đây vào lãnh cung, cơm canh đạm bạc thế này sao có thể nuốt trôi? Nhưng mà, nàng ta có ngày hôm nay cũng là tự nàng ta chuốc lấy. Trương ma ma, chúng ta đừng nên tốn hơi thừa sức vào việc không đâu!”

Trương ma ma nhìn xung quanh, ghé sát vào tai Luu ma ma, thấp giọng nói: “Tiếp xúc với vị chủ tử này nhiều ngày qua, tôi thấy nàng ấy không giống loại người làm ra chuyện như thế!”

Luu ma ma xua tay, nói: “Giống hay không thì sao nào? Nàng ta bị Hoàng thượng bắt gian tại giường, chuyện này còn có thể giả vờ được à?” Nói xong Luu ma ma cảnh giác ngó nghiêng, sau đó thì thảo với Trương ma ma: “Tên gian phu kia bị Hoàng thượng ban cho cái chết ngay tại chỗ, nhưng đối với vị chủ tử này, Hoàng thượng nhớ về tình xưa nghĩa cũ, vẫn không đành lòng, nên nới lỏng nàng ta ở đây! Nghĩ lại cũng gần một năm rồi, chắc Hoàng thượng cũng sắp quên nàng ta đến nơi rồi. Tôi thấy nàng ta hiện giờ, chỉ là thoi thóp thôi, chẳng biết còn gắng gượng được bao lâu.”

Trương ma ma thờ dãi một hơi, nói: “Đáng tiếc, một người như hoa như ngọc như vậy...”

Hai người vừa chuyện phiếm, vừa đi về trước.

Lời của hai vị ma ma, theo gió, mơ hồ truyền vào phía trong tường cung.

Lúc này, một nữ tử mặc chiếc áo xanh nhạt, chiếc váy xếp nếp tím đậm, khoác một cái áo choàng màu chàm đang đứng ngây người trong sân. Gương

mặt tuyệt mỹ mà tái nhợt không có bất kỳ xúc cảm nào, giống như những gì hai người kia đang nói chẳng quan hệ gì tới nàng.

Bất chợt, én xuân cất vang vài tiếng líu lo, đánh thức nữ tử. Nàng ngửa mặt lên, nhìn thấy hai con én xuân vui sướng bay qua trên đỉnh đầu mình.

Nàng ngẩn ngơ một lúc rồi dặng ra một nụ cười, “Xuân đến rồi ư?” Nàng tự lẩm bẩm.

Một trận gió nhẹ lướt qua, thổi tung hoa đào phía ngoài cung. Vài cánh hoa đào nhẹ nhàng bay theo gió, qua tường cung, rơi xuống mặt nữ tử, tăng thêm vài phần kiều mỹ trên gương mặt tái nhợt kia, càng lộ ra dung mạo ngời sáng động lòng người của nữ tử.

Mùa xuân đến thật rồi. Nhưng bước chân của nó chỉ dừng lại ở ngoài Vu Lan cung mà thôi. Trong này, vẫn một mảnh tiêu điều.

Nữ tử ngửa đầu nhìn xa xăm một hồi, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, xoay người, chuẩn bị vào trong điện.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng “lạch cạch” dội đến.

Đó là tiếng khóa cửa Lan Vu cung được mở.

Tiếp đến nghe thấy tiếng “két”. Hai cánh cửa của Lan Vu cung được người đẩy mở ra.

Chân mày nữ tử hơi nhíu. Nàng biết, người đến là người ngoài. Lúc mới nghe tiếng mở khóa, nàng tưởng hai vị ma ma trở về, nhưng nghe thấy tiếng cửa cung bị đẩy mở, nàng liền biết không phải các bà. Bình thường ma ma chỉ mở ra một khe hở, đủ để ra vào, chứ không mở hẳn ra. Cửa cung này rất nặng, không dễ gì đẩy nổi.

“Tề quý phi! Có khỏe hay không!” Giọng nói mềm mại của một nữ tử bất chợt vang lên.

Thân thể nữ tử bị người gọi là Tề quý phi chấn động, sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn người tới.

Chỉ thấy một nữ tử mặc chiếc váy dệt kim màu đỏ, đang dẫn theo hơn mười cung nữ thái giám đứng trước mặt mình.

Nàng cười nhẹ, nói: “Phan Đức phi nhanh quên thật đấy, Ngọc Yên là tội nhân, danh hiệu quý phi sẽ sớm bị Hoàng thượng tước thôi, trên đời không còn Tề quý phi từ lâu rồi!”

Nghe thấy lời của Tề Ngọc Yên, tươi cười trên mặt Phan Dữ Quân không hề thuyên giảm. Ặ vừa nháy mắt với người bên cạnh, vừa bước tới chỗ Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy ánh mắt của Phan Dữ Quân, hai thái giám nhanh chóng xoay người, đẩy đóng lại cánh cửa Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Tin dữ (2)

Thấy cửa cung bị đóng lại, trong lòng Tề Ngọc Yên sợ hãi, lạnh giọng hỏi: “Không biết sao hôm nay Phan Đức phi ại rảnh rồi đến lãnh cung này của ta vậy? Người đến lãnh cung này sẽ không tốt lành đâu, Phan Đức phi không biết kiêng kị hay sao?”

“Ha ha, sao ta phải kiêng kị chứ!” Phan Dữ Quân cười to: “Ngươi không biết bây giờ Hoàng thượng sủng ta thế nào đâu, so với ngươi năm đó chỉ có hơn chứ không kém! Ta còn sợ gì mà kiêng kị với chả kị chứ?”

Nghe Phan Dữ Quân nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra, sau đó đột nhiên trong lòng đau đớn bức bối. Quả nhiên hắn vẫn buông bỏ mình?

Nhưng trên mặt nàng không biến sắc chút nào, vẫn cười nhạt như cũ nói: “Vây cũng tốt, chúc mừng Phan Đức phi thánh sủng chính nùng*.”

(Thánh sủng chính nùng: càng ngày càng được vua sủng ái.)

“Tề Ngọc Yên, ngươi nên biết, Linh Ngọc cung trước kia ngươi ở, hiện giờ đã bị bỏ hoang, cỏ dại rậm rạp, rách nát kinh khủng! Ngươi có biết tại sao không? Bởi vì Hoàng thượng cảm thấy chỗ đó quá bẩn thỉu, đó là sỉ nhục cả đời của ngài ấy!” Tiếp đó Phan Dữ Quân lại dương dương tự đắc nói: “Ngươi cũng nên biết, hiện giờ cung điện ta ở gọi là gì không? Nói cho ngươi biết, gọi là Tiếc Tú cung. Tề Ngọc Yên, từ cái tên này, có thể thấy được tâm ý Hoàng thượng đối với ta như thế nào không?”

“Phan Dữ Quân, hôm nay ngươi đến Nam Vu cung, chẳng lẽ chỉ để khoe khoang hiện giờ ngươi được sủng ra sao với một vị quý phi bị phế là ta ư?” Tề Ngọc Yên cười lạnh nói: “Ngươi làm như vậy còn có ý gì? Dù ngươi được sủng hay không được sủng, giờ chẳng còn quan hệ gì tới ta nữa.”

“Ồi chà! Đừng nóng giận thế, Tề Ngọc Yên. Hôm nay ta đến là muốn truyền tin cho ngươi.” Phan Dữ Quân cười nói.

“Truyền tin? Truyền tin gì?” Tề Ngọc Yên nghi ngờ hỏi.

“Hiện tại Đại Hiên đang giao chiến với Kê quốc, ngươi có biết không?” Phan Dử Quân hỏi.

“Ta là một phế phi bị nhốt trong lãnh cung, sao có thể biết nhiều như vậy chứ?” Tề Ngọc Yên lạnh lùng nói.

“Nhưng mà, chuyện này lại liên quan tới ngươi đó!” Phan Dử Quân cười nói.

“Quan hệ với ta?” Tề Ngọc Yên hoảng sợ, kinh ngạc hỏi: “Quan hệ gì tới ta?”

“Phụ thân ngươi, Trần Viễn đại tướng quân Tề Trí Huy tuân mệnh xuất chinh, kết quả lại lọt nhảm bẫy của quân địch, toàn quân bị diệt, phụ thân ngươi cũng chết trận rồi!” Trên mặt Phan Dử Quân nổi lên một nụ cười tàn độc.

Tề Ngọc Yên nghe được tin tức này, cả người run lên: “Phụ thân ta, ông ấy... ông ấy chết trận?” Về mặt nàng khiếp đảm, tựa như không dám tin vào tin tức này. Phụ thân dũng mãnh thiện chiến, sao có thể thua trận bỏ mình?

“Chưa hết đâu!” Phan Dử Quân mỉm cười, chậm rãi nói: “Ca ca ngươi Tề Thứ theo địch làm phản, Hoàng thượng dưới cơn nóng giận, đã chém đầu mẫu thân, đệ đệ, tẩu tử và hai người cháu nhi cháu nữ của ngươi trước công chúng.”

Lúc ả ta nói ra những lời này, tâm trạng vô cùng tốt. ả biết, lời của mình, giống như một con dao cùn, đang từ từ kéo từng nhát từng nhát xẻo Tề Ngọc Yên.

“Không thể nào!” Quả nhiên, Tề Ngọc Yên nghe được tin này, phút chốc sụp đổ, thét chói tai: “Ca ca ta sẽ không phải bội Đại Hiên! Hoàng thượng cũng sẽ không ác độc tới nỗi giết sạch cả nhà Tề gia của ta!”

“Nào nào, sao lại không thể chứ?” Phan Dử Quân cười lớn: “Chính phụ thân của ngươi ném mùi thất bại, hiện giờ Hoàng Thượng đã ngự giá thân chinh, tới tiền tuyến. Nhưng Hoàng thượng vừa xuất chinh liền thu được thắng lợi chỉ trong một lần. Ta vừa mới nhận được tin tức, huynh trưởng ngươi Tề Thứ đã bị Hoàng thượng một tiễn xuyên tim, bắn chết tại trận.”

“Không không!” Tề Ngọc Yên ràn rụa nước mắt, lớn tiếng kêu lên: “Hoàng thượng sẽ không độc ác đến thế! Hắn có thể buông bỏ ta, sao lại không thể bỏ qua cho người nhà của ta chứ?”

Nghe đến đó, con ngươi Phan Dử Quân tối lại, lạnh giọng nói: “Tề Ngọc Yên ơi là Tề Ngọc Yên, Tề gia ngươi sở dĩ có kết quả ngày hôm nay, toàn bộ nhờ ngươi ban tặng đó.”

Tề Ngọc Yên sững sốt, nâng lên hai mắt đầm lệ, hỏi: “Phan Dử Quân, ý ngươi là gì?”

Phan Dử Quân chậm rãi nói: “Tề Ngọc Yên, ngươi nhập cung từ lúc Vĩnh Gia năm thứ bảy tới nay, được sủng ái các kiểu, Tề gia nhà ngươi cả họ được nhờ. Phụ huynh (cha anh) ngươi ý vào việc ngươi được sủng, trong triều không coi ả ra gì, bách quan sớm đã ngửa mắt phụ huynh ngươi rồi. Cho nên, khi Tề gia nhà ngươi xảy ra chuyện, chẳng có ai tới giúp, cuối cùng thì rơi vào họa diệt môn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, trong lòng giống như hiểu được cái gì, chất vấn Phan Dử Quân: “Phụ thân ta chết trận, huynh trưởng ta theo địch, có phải do người nhà Phan gia trù hoạch nên?”

Gương mặt Phan Dử Quân rét lạnh, nhưng không nói gì.

Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Phụ thân ta từ nhỏ đã học lĩnh quân điều quân từ tổ phụ, và lại ra trận giết địch đã nhiều năm, không thể nào dễ dàng toàn quân bị diệt được. Phụ thân ngươi là bộ binh thượng thư Phan Nguyên vốn thêm thường quân quyền trong tay phụ thân ta từ lâu, nhất định là người nhà họ Giang ngươi quấy nhiễu trong quân, hại phụ thân ta chết trận, lại ép bức huynh trưởng của ta theo địch!”

Phan Dử Quân cười ha hả, nói: “Tề Ngọc Yên, dù sao ngươi cũng chẳng sống được bao lâu, ta sẽ cho ngươi chết một cách rõ ràng! Không sai, chuyện phụ thân ngươi thua trận, đúng là do phụ thân ta bố trí, không chỉ để lại Phiêu Kỵ đoàn đặc lực nhất dưới trướng ông ấy ngay trước khi phụ thân ngươi xuất phát, hơn nữa còn cố ý kéo dài việc cung ứng quân lương và vũ khí, khiến đại quân không cách nào được tiếp tế, lại tiết lộ hành tung của phụ thân ngươi cho Kê quốc, mượn tay Kê quốc, một lưới bắt hết quân đội bên người của phụ thân ngươi!”

“Về phần huynh trưởng Tề Thứ của ngươi, xử lý dễ hơn. Sau khi ông ta thua trận bị bắt, chúng ta liền gọi người nói cho hắn ta biết, bởi vì chuyện Tề gia thua trận, Hoàng thượng trong cơn tức giận, đã giết chết mẫu thân, tẩu tử và hai người cháu tể cò. Huynh trưởng ngươi nghe xong đã đầu hàng Kê quốc ngay tại chỗ, cũng chủ động yêu cầu xuất trận làm địch với Đại Hiên.”

Nói tới đây, Phan Dử Quân cười: “Huynh trưởng ngươi đến lúc chết vẫn không hay biết rằng, kỳ thật sau khi hắn ta đầu hàng Kê quốc, Hoàng thượng dưới sức ép của văn võ trong triều mới hạ lệnh giết chết cả nhà Tề gia ngươi. Thận đáng tiếc không thể cho hắn ta trước khi chết biết được chính hắn đã tự hại chết mẫu thân, đệ đệ, thê tử và nhi nữ của mình.” Trên mặt Phan Dử Quân lộ vẻ tiếc nuối.

“Á!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, không nhịn nổi nữa, hét to lên: “Phan Dử Quân, đồ độc phụ, vì sao Phan gia các ngươi lại ác độc đến thế! Hôm nay ngươi hại Tề gia ta, nhất định một ngày nào đó cả nhà Phan gia ngươi sẽ chết không được từ tể!”

“Chát!” Phan Dử Quân vươn tay, vung một cái tát mạnh vào mặt Tề Ngọc Yên.

Trúng một cái tát, Tề Ngọc Yên xây xẩm mặt mày. Nàng là con gái một trong nhà, từ bé đã được cưng chiều hết mực, chưa từng bị ai tát bao giờ. Vào cung lại được Lý Cảnh sủng ái, càng không có ai dám động vào. Dù cho lúc Lý Cảnh đoạn tình phé truất nàng, cũng chỉ gọi người nhốt nàng vào Lan Vu cung, từ đầu chí cuối không hề động một đầu ngón tay vào nàng.

Mà bây giờ, Phan Dữu Quân lại tát nàng một cái thật mạnh, tức khắc gò má của nàng đau rất. Những người thương yêu nàng, hiện tại đã bỏ nàng mà đi. Cho nên, giờ đây nàng chỉ có thể mặc người nhục mạ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Liều mình

Nhìn Tề Ngọc Yên ôm mặt, vẻ mặt thù hận nhìn mình, Phan Dữu Quân chỉ vào nàng lớn tiếng nhiếc móc: “Tề Ngọc Yên, người cho rằng người vẫn là Tề quý phi được thánh sủng sâu đậm như trước ư? Hiện giờ người không bằng một con kiến, bây giờ ta muốn người chết người phải chết!”

Tề Ngọc Yên xoa gương mặt bị sưng đỏ của mình, lớn tiếng nói: “Phan Dữu Quân, Phan gia các người hại cả nhà ta, Tề Ngọc Yên ta dù có chết, làm quỷ cũng không tha cho các người, ta muốn đám nhà họ Phan các người không ai được chết từ tề!”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Phan Dữu Quân trào lên tức giận: “Bay đâu! Đồ độc cam vào miệng ả xác xược này cho ta!”

“Dạ!” Hai thái giám được lệnh, tiến lại Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nhìn hai gã thái giám thân thể to lớn nhích lại ngày một gần, nàng hét lớn: “Các người tính làm gì?”

“Thật xin lỗi, Tề quý phi!” Hai gã thái giám tiến lên trước, chia nhau tóm lấy hai tay Tề Ngọc Yên, đè xuống đất ngửa mặt nàng lên.

Tề Ngọc Yên bị ấn ngã xuống đất, hai tay quơ loạn trên không trung, hai chân dùng sức đạp, không ngừng giãy giụa, nhưng rất nhanh đã bị hai gã thái giám đè cứng, không còn cách nào khác, chỉ biết mở miệng chửi rủa Phan Dữu Quân không ngừng: “Phan Dữu Quân, đồ độc phụ người, người sẽ không được chết từ tề! Cả nhà họ Phan các người đều không chết từ tề! Rồi sẽ có một ngày, kết cục Phan gia nhà các người còn thảm hơn so với Tề gia chúng ta!”

“Nhanh cái tay lên!” Phan Dữu Quân hung ác nói.

“Dạ.” Một cung nữ nhanh chóng tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, lấy ra một bình sứ trắng từ trong tay áo, nhỏ nút bình, sau đó ngồi xổm xuống, đưa cái bình tới gần miệng của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy cung nữ đưa bình sứ tới miệng mình, biết trong bình này nhất định chứa độc dược, nên ngậm chặt miệng lại, lắc đầu quảy quảy. Cung nữ kia vươn tay ra, tóm lấy đầu Tề Ngọc Yên, nhưng thử mấy lần đều không đổ được thuốc vào miệng Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy vậy, Phan Dữu Quân tức giận nói: “Một lũ ngu ngốc! Hai người các người cũng lên đi!” ả ta gào lên với cung nữ và thái giám bên cạnh.

Hai người này hiểu ý, hành lễ với Phan Dữu Quân rồi đi qua.

Thái giám kia lên trước, dùng tay giữ chặt đầu của Tề Ngọc Yên, không cho nàng lộn xộn. Một cung nữ khác dùng tay bóp mũi Tề Ngọc Yên khiến nàng không hô hấp được.

Tề Ngọc Yên nín thở không nổi, rốt cuộc há mở mồm, cung nữ cầm bình thuốc thừa cơ rót dược vào miệng Tề Ngọc Yên.

Rất nhanh, trong miệng Tề Ngọc Yên giống như bị lửa thiêu đốt, khiến người ta đau đớn khó nhịn. Chỉ khoảng nửa khắc sau, nàng đã nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô”

Cung nữ và thái giám thấy việc đã làm xong, liền thả Tề Ngọc Yên ra. Chỉ thấy nàng dùng tay bịt miệng, trên mặt đầm nước mắt. Nhưng tựa hồ nàng không hề có ý cầu xin tha thứ, ngược lại còn mở to đôi mắt vẫn máu, hung dữ trừng Phan Dữu Quân.

Phan Dữu Quân nhìn mắt Tề Ngọc Yên, trong lòng khiếp sợ, vội vàng hét lên: “Khoét mắt ả cho ta!”

Cung nữ và thái giám bên cạnh nghe mà sùng sốt, nhưng không hành động.

“Có nghe thấy không hả!” Phan Dữu Quân chỉ vào Tề Ngọc Yên lớn tiếng kêu: “Khoét mắt ả tiện nhân này ra!”

“Dạ!” Mấy thái giám và cung nữ kia lại bước tới trước.

Vài cung nữ thái giám giữ chặt Tề Ngọc Yên, một thái giám đỡ lấy đầu của nàng, một thái giám khác rút ra con dao nhỏ trên người, hướng về phải mắt Tề Ngọc Yên mà khoét.

“Ô!” Một khắc mũi dao chạm tới mắt của Tề Ngọc Yên kia, cảm giác rét lạnh chạy thẳng từ mí mắt Tề Ngọc Yên tới đáy lòng, tiếp đó là một trận đau đớn như kim châm muối xát khiến cả người nàng run rẩy, nhanh chóng mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh buốt, cảm giác thân thể mình đều ướt sũng, sau đó yếu ớt tỉnh lại, nhưng trước mắt đã là một màn đen kịt, hai mắt vẫn đau đớn kinh khủng như cũ. Nàng đứng dậy, liền cảm giác được có nước rót xuống từ trên y sam ướt nhẹp của mình.

“Tề Ngọc yên, bây giờ miệng không thể nói, mắt không thể thấy, cảm giác như nào?” Tiếng cười của Phan Dửu Quân truyền tới bên tai.

Tề Ngọc Yên muốn khóc, nhưng mắt đã không thể chảy ra được nước mắt nữa. Bởi vì, nàng đã không còn mắt.

“Rốt cuộc ngươi cũng có ngày hôm nay!” Phan Dửu Quân oán hận nói: “Ngươi biết không, cái ngày này, ta đã mong chờ từ lâu lắm rồi! Năm đó, ngươi một mình độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng có nghĩ tới mình sẽ có ngày này không? Tề Ngọc Yên, ngươi có biết sủng cực tất suy* không? Chỉ vì năm đó ngươi quá được sủng ái, cho nên ngươi và cả nhà ngươi đều rơi vào kết cục bây giờ!”

(Sủng cực tất suy: được sủng ái đến giới hạn sẽ có lúc bị suy giảm)

Nghe Tề Ngọc Yên gào lên “ô ô”, Phan Dửu Quân tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, nói với nàng: “Phải, còn có một chuyện rất quan trọng chưa nói với ngươi. Sợ ngươi quá thương tâm chịu không nổi nên không dám nói với ngươi. Nhưng mà, hiện giờ ngươi đã như vậy rồi, vẫn nên nói cho ngươi hay, dù sao ngươi là mẫu thân nó, ngươi cũng nên biết chuyện của nó.”

Nghe Phan Dửu Quân nói, Tề Ngọc Yên sững sờ, trong lòng lập tức nghĩ tới Huyền nhi. Huyền nhi đã xảy ra chuyện gì sao? Lòng nàng căng thẳng, Huyền nhi là nhi tử thân sinh của Lý Cảnh, hẳn sẽ không xuống tay với nhi tử của mình chứ?

“Ai!” Phan Dửu Quân thở dài một tiếng, nói: “Huyền nhi hư là do có mẫu thân như ngươi đó, từ sau khi ngươi bị giam vào lãnh cung, ngày nào nó cũng làm loạn muốn gặp ngươi, Hoàng thượng chẳng thích nó từ lâu rồi. Chưa hết, thừa dịp Hoàng thượng ngự giá thân chinh ra cung, nó liền nghĩ trăm phương ngàn kế để tới lãnh cung gặp ngươi, chúng ta chẳng ngăn cản nổi! Chưa hết, hôm nay trước khi ta đến Lan Vu cung, nó đã rơi xuống hồ chết đuối rồi! Nó mới bốn tuổi thôi, thật đáng thương làm sao!”

“Ô!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, lòng đau như cắt, dùng hết sức lực cả người phát ra tiếng hét thống thiết. Huyền nhi, Huyền nhi đáng thương, cứ như vậy mà chết? Giờ đây nàng chỉ cảm thấy mất hết niềm tin, ngay cả tia hy vọng sót lại gượng đỡ nàng cũng không còn.

“Đừng, nhi tử ngươi là ta tận mắt chứng kiến nó chìm xuống!” Phan Dửu Quân nói: “Ngươi biết không, lúc ấy nó có bao nhiêu sợ hãi, lớn tiếng kêu lên phụ hoàng, mẫu phi! Đáng tiếc, không ai cứu được nó! Muốn trách thì trách nó đầu thai sai người, làm nhi tử của Tề Ngọc Yên ngươi!”

Lúc này, Tề Ngọc Yên đã đau lòng tới cực điểm. Ngay cả chuyện sau khi Huyền nhi rơi xuống nước Phan Dửu Quân cũng biết rõ tới vậy, chứng tỏ lúc đó ả cũng ở đó, nhưng ả ta không hề cứu Huyền nhi, hoặc là, căn bản Huyền nhi chính là do Phan Dửu Quân giết chết!

Nghĩ tới đây, cả người Tề Ngọc Yên run lên, trong lòng nàng cực kỳ hận Phan Dửu Quân. Nàng dùng lỗ tai để phân biệt hướng giọng của Phan Dửu Quân, sau đó xông tới, đè ả xuống đất, dùng thân thể của mình đè ả, hai tay bóp chặt cổ ả, trong lòng thầm niệm: Phan Dửu Quân, ngươi hại chết Huyền nhi, ta phải báo thù cho Huyền nhi, ta phải báo thù cho cả nhà Tề gia!

Tay nàng càng lúc càng dùng sức, nghe Phan Dửu Quân khò khè gọi thủ hạ của mình.

Thái giám cung nữ xung quanh nhìn thấy Phan Dửu Quân bị Tề Ngọc Yên đè lên bóp, trong lòng kinh hãi, ba chân bốn cẳng bước lên trước cạy mở tay của Tề Ngọc Yên, kéo nàng ra khỏi người của Phan Dửu Quân, mới cứu được Phan Dửu Quân.

Sau khi Tề Ngọc Yên bị kéo ra, Phan Dửu Quân cảm giác thân thể được nói lỏng, ho khan vài tiếng, sau đó khàn giọng hét lớn: “Chặt bỏ hai tay của ả tiện nhân kia cho ta!”

Lúc này Tề Ngọc Yên đã hoàn toàn hóa điên, tuy bị thái giám và cung nữ lôi kéo nhưng nàng vẫn bắt chấp đánh về phía Phan Dửu Quân.

Có người giữ lấy nàng, đè nàng xuống đất. Lại có người kéo hai tay nàng lên trước, dùng chân giữ.

Theo hai lần đau đớn, nàng cảm giác hai tay mình đã lìa rời, chỉ là hiện giờ, nàng đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Phan Dửu Quân bước lên, đập lên đôi tay đã từng mềm mại giống như củ hành, nghiến răng nói: “Trước kia lúc ngươi được sủng ái, ta nhớ rõ Hoàng thượng từng hôn đôi bàn tay này. Không biết nếu Hoàng thượng nhìn thấy kết cục hiện giờ của bàn tay này sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?”

Mọi người đã bỏ Tề Ngọc Yên ra, nàng ngẩn ngơ nằm bò dưới đất, cả người giống như hóa ngọc..

Phụ mẫu chết rồi, huynh đệ chết rồi, chất nhi chết rồi, đến Huyền nhi cũng không còn, trong thế giới này, chỉ còn lại mỗi Tề Ngọc Yên nàng sống! Sống, còn gì để lýu ly tiếc? Chết, có gì phải e ngại?

Nàng biết, đời này kiếp này mình không báo được thù, mình hiện giờ chẳng khác nào con kiến, mặc cho Phan Dửu Quân bóp chết.

Thân thể nàng chợt run lên. Không! Cho dù chết, nàng cũng không muốn chết trong tay ả độc phụ Phan Dừ Quân này.

Nghĩ đến đây, nàng chịu đựng đau đớn toàn thân, ngẩn ngơ đứng lên.

Sống trong lãnh cung này đã lâu, buổi tối không có đèn thấp, nàng sớm đã luyện thành nhắm mắt cũng đi được trong cung này. Nàng bước vài bước, phân biệt phương hướng, sau đó, hướng về phía Bắc, dùng hết sức mình xông người qua.

Một cơn đau đớn khiến người ta choáng váng truyền dữ dội từ trên đầu, chất lỏng dính nhớp chảy từ trán nàng xuống, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng thét chói tai của cung nữ.

Tề Ngọc Yên cố gắng cười, nàng biết, bây giờ cuối cùng mình cũng được giải thoát. Cuối cùng nàng cũng có thể đi gặp phụ mẫu, huynh trưởng, đệ đệ, đương nhiên còn có Huyền nhi nàng yêu nhất.

Huyền nhi, đừng sợ, mẫu phi tới đây, sau này cho dù con ở đâu, sẽ luôn có mẫu phi bảo vệ con.

Đột nhiên, gương mặt của một nam tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trong đầu nàng.

Hắn, đối diện nàng cười dịu dàng, vẫn như lần đầu gặp gỡ năm đó.

Lòng nàng chợt tê tái.

Lý Cảnh, đây chính là cái giá phải trả cho việc ta yêu chàng ư?

Nếu là vậy, ta nguyện mãi mãi không yêu chàng!

Toàn thân nàng mềm nhũn ngã xuống, máu đỏ tươi trào ra từ trên đầu nàng, nhuộm đỏ tảng đá dưới thân.

Một lúc sau, một thái giám đánh bạo tiến tới xem xét một lúc, rồi tới trước mặt Phan Dừ Quân nói: “Đức phi nương nương, nàng... nàng đã tắt thở rồi.”

Trên mặt Phan Dừ Quân không có bất kỳ biểu lộ nào, nhìn cái người trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, cả người tàn khuyết không đầy đủ, ả dùng tay che mũi, nói: “Ném thi thể ả tới bãi tha ma.”

“Đức phi nương nương, nếu như Hoàng thượng trở về hỏi tới nàng ấy, chúng ta phải ăn nói ra sao?” Một cung nữ cẩn trọng hỏi.

Phan Dừ Quân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Một phế phi vụng trộm sau lưng Hoàng thượng, một đứa con gái của bại thân, em gái của phản thân, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới ả ta ư? Bảo giờ lại cho nội đình, ả ta bệnh chết rồi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Trong nháy mắt Phan Dừ Quân xoay người rời đi, nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, nữ nhân từng khiến cho cả hậu cung của Vĩnh Gia để phải thủ tiết sống góa suốt sáu năm trời, rốt cuộc chết trước mặt mình. Nay nàng ta dính đầy máu đen nằm trên mặt đất, gương mặt vốn dĩ đẹp tựa trăng non nay máu me khiến người buồn nôn. Ngực ả bị bách khó chịu, nhanh chóng rời khỏi Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sống lại

“Yên nhi! Yên nhi!”

Trong mơ hồ, Tề Ngọc Yên loáng thoáng nghe được tiếng mẫu thân gọi. Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt liền rơi xuống.

Nàng ngẩn ra. Không phải mắt đã bị Phan Dừ Quân khoét mất rồi ư? Sao còn có thể có nước mắt? Chẳng lẽ sau khi chết đi, thứ gì đã mất sẽ trở lại nguyên vị? Nàng giật giật ngón tay, cảm giác rõ ràng xúc cảm từ hai tay. Tốt quá, tay cũng trở về rồi.

Lúc này, một đôi tay ấm áp nắm chặt lấy tay của nàng, giọng mừng rỡ cất lên: “Yên nhi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi à?”

Đây là thanh âm của nương, đây là tay của nương.

Nhưng tay người chết sao lại ấm thế này.

Tề Ngọc Yên chậm chậm mở mắt ra, liếc mắt liền thấy Lục thị đang ngồi bên thấp của mình.

Thấy Tề Ngọc Yên tỉnh lại, Lục thị vội gạt nước mắt, cười nói: “Yên nhi, con tỉnh lại rồi. Con có biết suốt nửa con hũ chết mẫu thân không?”

Tề Ngọc Yên cảm giác được ánh nắng chan hòa ngoài cửa sổ, không hề có âm khí của âm tào địa phủ như trong tưởng tượng. Nàng giật mình, hỏi: “Mẫu thân, sao địa phủ với nhân gian giống nhau thế?”

Lục thị nghe thấy lời Tề Ngọc Yên nói, thoáng sùng sốt, sau đó phì phui nói: “Yên nhi, nói bậy bạ gì đó? Chỉ hơn tháng nữa là sang năm mới rồi, nhưng cũng đừng có ăn nói lung tung!”

Nghe Lục thị nói, mắt Tề Ngọc Yên chợt mở lớn: “Mẫu thân, ý nương là, con... con vẫn còn sống?”

Lục thị ngờ ngác nhìn nữ nhi một hồi, vươn tay ra, sờ lên trán nữ nhi, lẩm bẩm: “Đâu có sốt, vậy sao vẫn cứ nói sang nhĩ?” Nghĩ ngợi, còn nói thêm “Xem ra phải xem ngày tới Vạn Phật tự thắp hương bái Phật, cầu bình an mới được.”

Tề Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Lục thị. Từ biểu tình của mẫu thân, không giống như đang nói dối. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ mình rõ ràng bị Phan Dữu Quân cho uống thuốc câm, rồi bị khoét mất chặt tay, nàng không chịu nổi đã đập đầu mà chết, nhưng tại sao mình vẫn nằm khỏe ở đây? Còn mẫu thân đã bị hại chết trong lòng Phan Dữu Quân lại đang chăm sóc mình?

Mẫu thân còn sống, vậy phụ thân đâu? Huynh trưởng, tiểu đệ đâu? Tẩu tẩu và tỷ đệ Hoan nhi, Duyệt nhi đâu? Bọn họ đang ở đâu? Bọn họ vẫn sống tốt chứ?

Đúng lúc này, một phụ nhân trẻ trung bước từ ngoài vào phòng, bụng nhô lên rõ rệt, đoán rằng đang mang thai tháng thứ sáu thứ bảy.

Tề Ngọc Yên nhìn bụng nàng ấy, nét mặt ngẩn ra, sau đó hỏi: “Tẩu tẩu, tỷ lại mang thai à?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trương Tương Như cười rộ lên: “Sao muội muội lại nói vậy? Bị bệnh đến hồ đồ rồi à?”

Lục thị trừng mắt với Tề Ngọc Yên, nói: “Tẩu tẩu con mới mang thai đâu, sao lại nói là lại mang thai?”

Thai đâu? Tề Ngọc Yên cảm giác có một trận sấm sét nổ oành trên đầu mình. Tẩu tẩu rõ ràng đã sinh Hoan nhi, Duyệt nhi rồi, sao lại là thai đâu?

Nàng ngây ngốc một lát, nhìn mẫu thân hình như trẻ hơn so với trong trí nhớ của mình, lúc này mới nhìn kỹ lại căn phòng mình đang nằm, đây chính là khuê phòng của mình ở Tề phủ. Trong lòng nàng mơ hồ cảm giác được điều gì đó, vùng dậy, Lục thị vội vã đỡ nàng tựa vào thành giường.

Lúc bấy giờ Tề Ngọc Yên mới hỏi: “Mẫu thân, hôm nay là ngày mấy năm thứ mấy ạ?”

Lục thị đáp chắn cẩn thận cho nữ nhi, kỳ quái nhìn nữ nhi một lúc rồi nói: “Hôm nay là ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu.”

(Đông Nguyệt: tháng 11.)

Ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu? Trong lòng nàng chợt nảy dựng. Nàng nhớ rõ mình nhập cung vào ngày mừng một tháng ba năm Vĩnh Gia thứ bảy, thời điểm chết là Vĩnh Gia năm thứ 13, nhưng mẫu thân lại nói bây giờ là Đông Nguyệt Vĩnh Gia năm thứ sáu. Chẳng lẽ lúc mình dốc hết sức lực đập mạnh, không chết đi mà là trở về khoảng thời gian trước khi nhập cung.

Ông trời cho mình cơ hội này là có ý gì? Để mình sống lại một kiếp, thay đổi vận mệnh bi thảm kiếp trước của bản thân? Kiếp trước bởi vì mình nhập cung được sủng ái, quyền lực phụ thuộc tăng tiến nhanh, khiến người khác đố kỵ, cuối cùng rơi vào họa diệt môn. Đời này, nếu ông trời đã cho mình trở về trước khi tiến cung. Như vậy có phải kiếp này chỉ cần không nhập cung, không bị sủng ái, vận mệnh già trẻ cả nhà Tề gia sẽ thay đổi?

Nhưng muốn nhập cung hay không, cũng không phải do một mình Tề Ngọc Yên quyết định được. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên vụng trộm nhìn mẫu thân, cần môi.

Từ khi nàng bảy tuổi, đã cùng tiểu đệ theo tổ mẫu sinh sống tại Mi Dương, chín năm qua hầu hạ tổ mẫu thay phụ mẫu, đặt chữ hiếu lên đầu. Nhưng vì một đạo ý chỉ tuyển phi cho Vĩnh Gia đế mà khiến nàng 16 tuổi không thể không rời khỏi tổ mẫu kính yêu của mình, trở về kinh thành cùng với đệ đệ.

Mặc dù năm nay Vĩnh Gia đế Lý Cảnh mới chỉ 19 tuổi, nhưng hấn đăng cơ từ năm 12 tuổi, 15 tuổi tự mình chấp chính, cần mẫn với chính sự, ngoại trừ Hoàng hậu, hậu cung hầu như không có người, đến nay dưới gối vẫn chưa có một mụn con. Cuối cùng Thái Hậu hạ chỉ, phạm là quan gia ngũ phẩm trở lên tại kinh thành có nữ tử chờ gả đều phải tuyển vào cung. Phụ thân nàng Tề Trí Viễn vì là Vĩnh Uy đại tướng quan tam phẩm, tất nhiên nàng cũng ở trong hàng ngũ này, cho nên mới không thể không dẫn đệ đệ về lại kinh thành, chờ chuẩn bị tuyển.

Nhưng mà nàng là người sống lại một kiếp, biết cảnh ngộ sau khi mình nhập cung kiếp trước, vì thế kiếp này, nàng thật sự không muốn nhập cung. Chỉ cần nàng không nhập cung, không bị sủng, phụ huynh sẽ không khiến người ghen ăn tức ở, coi như quyền cao chức trọng, cũng là dùng mồ hôi xương máu của mình để đổi lấy, sẽ không khiến người ta tưởng rằng bản thân hưởng lấy ánh sáng sủng phi mà ghen ghét.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm, kiếp này tuyệt đối không thể để bị kịch kiếp trước tái diễn.

Lục thị thấy nữ nhi cúi đầu chăm chú suy nghĩ, vội hỏi: “Yên nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nói: “Nương, nữ nhi có thể không vào cung không?”

Lục thị đưa mắt nhìn nữ nhi, thở dài một hơi, nói: “Mẫu thân cũng không muốn con nhập cung, hậu cung hiểm ác, đứa nhỏ tâm tư đơn thuần như con làm sao đâu đã được người khác chứ. Nhưng Thái Hậu bất ngờ hạ chi, chúng ta không thể không vâng theo.”

“Nếu như ngay bây giờ con ước hôn với một nhà nào đó thì sao?” Tề Ngọc Yên nói: “Vậy thì con sẽ không cần phải dự tuyển tiến cung nữa.”

“Chủ ý kiểu này mà con cũng dám nghĩ ra được hả?” Lục thị đầu tiên hít vào một hơi sâu, sau đó hung dữ trừng nàng, nói: “Để cho địch thủ của phụ thân con biết được, không tóm lấy nhược điểm để kết tội phụ thân con mới là lạ, nói không chừng còn trị chúng ta tội khi quân, lưu đầy còn là nhẹ ấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ thở dài ngao ngán, nói: “Vậy chỉ đành mong con không bị Thái Hậu ngắm trúng thôi.”

Trương Tương Như thấy Tề Ngọc Yên lo lắng, “xi” cười, nói: “Bộ dạng muội muội đẹp như vậy, chỉ sợ Thái Hậu, Hoàng đế thấy bức họa của muội sẽ chẳng thể dời mắt đi đâu được nữa. Sao có thể không chọn chứ?”

Tề Ngọc Yên nghe tấu tấu nói xong, giật mình nói: “Nương, hay là nương dứt cho tay họa sư kia ít bạc, bảo hắn vẽ con xấu xấu vào, chẳng phải sẽ không lọt vào mắt Thái hậu ư?”

Lục thị nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên, thần sắc có chút quái lạ: “Yên nhi, con quên rồi ư? Mấy ngày trước họa sư đã đến về rồi.”

“Sao cơ ạ? Đã về rồi à!” Tề Ngọc Yên nghe xong, lại ngẩn ra, sau đó trong lòng có chút nhụt chí. Nàng biết kiếp trước sau khi Thái hậu nhìn thấy bức họa của mình, đã chọn mình nhập cung. Xem ra nếu không muốn nhập cung bị sủng ái phải nghĩ cách khác thôi.

“Tỷ thấy thần sắc muội muội rất tốt, chắc khỏe hẳn rồi.” Trương Tương Như cười nói.

“Muội đồ bệnh ư?” Tề Ngọc Yên ngửa mặt nhìn Trương Tương Như.

“Đứa bé này, sao chẳng nhớ được cái gì hết thế này? Xem ra vẫn nên tìm lang trung xem cho con mới được.” Về mặt Lục thị khẩn trương nhìn nữ nhi.

Trương Tương Như ở một bên nói: “Sáng nay muội và đại ca muội, với đám người Chung Vũ Lang đi du hồ, không cẩn thận rơi xuống, sau khi cứu được lên chẳng thấy thở nữa, dọa đại ca muội sợ chết. Vẫn là Chung Vũ Lang nghĩ ra cách, để đại ca muội công muội chạy một lúc, sau đó thì muội mới phun nước ra, mặc dù đã thở bình thường, nhưng vẫn hôn mê, đến tận giờ mới tỉnh lại.”

Chung Vũ Lang? Lòng Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên, vội hỏi: “Là Chung Dục công tử của Hoài Dương hầu phủ đúng không?”

“Ngoài hắn ra còn có Chung Vũ Lang nào khác à?” Trương Tương Như cười nói: “Cũng là hắn vớt muội lên từ dưới hồ đó.”

Đúng là Chung Dục rồi. Nghĩ tới y, trong lòng Tề Ngọc Yên có một loại cảm giác nói không thành lời. Nàng vẫn luôn biết Chung Dục đối với mình tốt, nhưng trong lòng nàng chỉ có Lý Cảnh, coi Chung Dục như ca ca của mình mà ý lại, không ngờ cuối cùng chính mình lại hại chết y. Khi đó, Phan Dữu Quân trừ tính hạ thuốc mê mình và Chung Dục, chờ sau khi nàng và Chung Dục hôn mê đã cời sạch xiêm y của hai người, đem hai người lên trên giường, lại gọi Lý Cảnh tới bắt gian.

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc mình tỉnh lại trông thấy gương mặt kinh hãi và phần nộ của Lý Cảnh. Chung Dục bị xử tử ngay tại chỗ, còn mình thì bị giam vào lãnh cung, cuối cùng cũng chạy không thoát kết cục chết thảm. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên không khỏi rung mình. Nàng tự nhủ trong lòng, mọi chuyện đã qua. Kiếp này, mọi chuyện sẽ không phát sinh nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, con muốn tự mình đến Chung phủ gặp Chung gia ngũ công tử, ở trước mặt gửi lời cảm tạ tới hắn.”

Lục thị cười cười, nói: “Đợi con khỏe rồi mẫu thân cùng con tới Chung phủ cũng được.”

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn khoảng mười bốn tuổi đẩy cửa đi vào, hành lễ với người trong phòng sau đó đưa chén thuốc tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cô nương, thuốc sắc xong rồi, nô tỳ hầu hạ cô nương uống thuốc trước.”

Tề Ngọc Yên thoáng nhìn qua mặt nha hoàn này, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Lan Hương, người cứ đặt thuốc xuống trước đã, lát nữa ta sẽ uống.”

“Dạ.” Lan Hương cầm chén thuốc đặt nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng dáng Lan Hương, trong lòng Tề Ngọc Yên ám ảnh. Nàng vào lãnh cung rồi mới biết được chính Lan Hương đã giúp đỡ Phan Dữu Quân hại mình và Chung Dục. Loại tội tởn phản bội này, phải tìm cơ hội đuổi cổ nàng ta càng sớm càng tốt.

Lục thị nhìn sắc mặt nữ nhi không tốt, đưa tay thử độ nóng trong chén thuốc, rồi bung chén lên, dùng thìa khuấy nhẹ, ngẩng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Thuốc đặt đây sẽ nguội mát, để nương dứt thuốc cho Yên nhi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nhìn mẫu thân đã mất trước kia nay có lại, không nghĩ tới bản thân còn có ngày này, vội gật đầu, cười nói: “Dạ được.” Nên mẫu thân dứt

từng thìa tới hết sạch chén thuốc.

Ngày hôm sau, Hà đại phu của Hồ Xuân đường lại đến xem bệnh cho Tề Ngọc Yên, nói rằng đã không còn gì đáng ngại, cuối cùng Lục thị cũng yên lòng, nghĩ vài ngày nữa là tới mừng một tháng chạp, bà và Tề Ngọc Yên sẽ cùng tới Vạn Phật tự ở Tây Sơn bái Phật tạ thần.

Nghe thấy Lục thị bảo với mình mừng một tháng chạp sẽ cùng bà đến Vạn Phật tự, tìm Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên.

Kiếp trước, chính là mừng một tháng chạp, nàng theo Lục thị đến Vạn Phật tự bái Phật thì gặp được Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cứu thỏ

Người trên thế gian đều nói Lý Cảnh sủng mình nàng là vì mê luyện sắc đẹp của nàng. Nhưng chỉ có nàng và Lý Cảnh biết, trước khi nàng nhập cung thì Lý Cảnh đã thích nàng rồi.

Tề Ngọc Yên nhớ rõ khi ấy mẫu thân đang bàn đạo với Huyền Giác đại sư trong thiện phòng, nàng buồn chán quá nên đã chạy ra ngoài tự chơi. Đúng lúc bắt gặp một tiểu phu đang nghỉ chân ven đường. Nàng nghe thấy tiếng động trong túi trúc trên lưng người tiểu phu, tò mò nổi lên bước tới, ai ngờ trong túi trúc đó lại đựng một thỏ con lông trắng như tuyết, bộ dạng cúi đầu đáng thương.

Tề Ngọc Yên mũi lòng, xin người tiểu phu cho thỏ con, không ngờ tiểu phu lại không chịu, cho bạc cũng không đổi, nói rằng một tháng chưa được ăn thịt, muốn bắt con thỏ này làm thịt. Nàng nhìn thỏ con đáng yêu này sắp bị người tiểu phu cho vào bụng, bản thân lại bất lực, nóng lòng đến độ nước mắt chực trào.

Đúng lúc này, Lý Cảnh không biết từ đâu xông tới, sai thị vệ thúc ngựa xuống núi mua một miếng thịt béo lớn về cho tiểu phu, tiểu phu thấy thịt béo, tức thì giao thỏ con cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vui mừng khôn xiết, ôm thỏ con, chạy tới một nơi vắng vẻ trong núi, thả thỏ con đi. Quay người lại thấy Lý Cảnh theo tới. Ánh mắt hân sáng rực nhìn nàng, hỏi tên của nàng. Nàng đỏ mặt nắng hân một câu “đỏ dê xồm” rồi chạy đi.

Về sau, hân hỏi thăm được thân phận của nàng từ chỗ Huyền Giác đại sư, cũng biết nàng đang chờ tuyển phi tần. Cho nên con đường tiến cung của nàng cũng thuận lợi một cách đặc biệt.

Sau khi tiến cung, hân chỉ sủng mình nàng.

Chỉ có điều hân sủng ái nàng nhưng không sắc phong nàng làm Hoàng hậu. Nàng biết, hân sợ phụ thân nàng nắm trọng binh trong tay, sẽ vì nàng mà quyền thế càng lớn mạnh. Chính vì điều này nên về sau Phan Dữu Quân mới vu hãm (vu cáo hãm hại) nàng bất mãn với Hoàng đế mà hồng hạnh xuất tường.

Nghĩ tới đây, lòng Tề Ngọc Yên căng thẳng. Nếu kiếp này nàng không muốn lại làm một sủng phi ngậm oan chết thảm, không được tới Vạn Phật tự.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng kéo tay mẫu thân, nũng nịu nói: “Mẫu thân, nữ nhi thấy mình chưa khỏe hẳn, không muốn ra ngoài đâu.”

Bởi vì có ít nữ nhi bên người, trước đó quan hệ mẫu nữ cũng không thân thiết lắm. Nhưng sau khi Tề Ngọc Yên rơi xuống nước, lại quần lấy mẫu thân bà, còn làm nũng với mình nữa, Lục thị liền không đành lòng cự tuyệt nữ nhi, chỉ đành gật đầu đáp: “Thôi thì mẫu thân cầu Phật giúp con cũng được.”

“Cảm ơn mẫu thân!” Tề Ngọc Yên ôm mẫu thân, vẻ mặt vui vẻ.

Lục thị dùng tay vuốt nhẹ tóc nữ nhi, trong lòng vừa thương vừa yêu người nữ nhi này.

Đến ngày mừng một tháng chạp, Lục thị vì thành tâm cầu khẩn, trời chưa sáng đã rời nhà.

Tề Ngọc Yên cũng dậy sớm. Trong lòng nàng nhớ tới thỏ con bị người tiểu phu bắt được kia, chẳng thể chộp mất nó.

Dù sao thì, thỏ con này cũng coi như là bà mối kiếp trước của nàng và Lý Cảnh. Không có nó, Lý Cảnh sẽ không thích nàng trước khi nàng nhập cung. Mặc dù kết cục kiếp trước của nàng bi thảm như thế, nhưng tình cảm nàng dành cho Lý Cảnh không mang nửa phần giả dối.

Còn Lý Cảnh, kỳ thực trước khi phế nàng, luôn sủng ái nàng đến tận xương. Nếu không phải do Phan Dữu Quân gài bẫy hãm hại, có lẽ nàng và hân thật sự sẽ có một kết cục mỹ mãn. Nhưng yêu thiên tử, nhất định chỉ nhận được kết cục thể thảm thôi.

Kiếp này, tuy rằng nàng không thể tình cờ gặp gỡ Lý Cảnh ngoài Vạn Phật tự, không thể khiến hân thích mình, nhưng tình cảm nồng nàn tại kiếp trước của hai người vẫn ẩn sâu trong lòng nàng như cũ. Nàng không đành lòng để thỏ con đã thành toàn cho nàng và Lý Cảnh nhận kết cục vào bụng người

khác, cho nên, tuy rằng nàng không thể tới Vạn Phật tự, nhưng vẫn phải cứu thỏ con.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngồi dậy, gọi người bên ngoài phòng: “Người đâu!”

Rất nhanh, Lan Hương chạy vào, ngoan ngoãn cười nói: “Cô nương có việc gì ạ?”

Nhìn thấy Lan Hương, Tề Ngọc Yên cảm thấy đầu đau buốt, nàng day day huyết Thái dương, nói với Lan Hương: “Người gọi Mai Hương tới đây.”

Lan Hương ngần ra, cũng không hỏi nhiều, gật đầu cười nói: “Dạ, cô nương.” Rồi lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Mai Hương vào phòng, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương có việc gì cần dặn em ạ?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn gương mặt tròn trịa của Mai Hương, trong lòng âm áp.

Nàng ở kiếp trước, chê Mai Hương cao lớn thô kệch, không thích nàng ấy lắm, thích diện mạo ôn nhu của Lan Hương hơn. Ai ngờ Lan Hương ở bên cạnh nàng lâu, lại thích Lý Cảnh, chẳng những không thành công, còn thiếu chút nữa bị Lý Cảnh đưa tới xưởng nhuộm. Chính vì thế, Lan Hương mới hận nàng, cuối cùng bị Phan Dữ Quân lôi kéo, khiến nàng ta không còn đường quay đầu.

Mà Mai Hương, vẫn luôn trung thành tận tâm với mình. Sau khi mình bị biếm vào lãnh cung, thỉnh thoảng dành thời gian chạy tới Lan Vu cung, liều lĩnh trèo lên cái cây ngoài cung vào trong viện thăm mình.

Sống lại một kiếp, Tề Ngọc Yên tự nhiên muốn đối xử tốt gấp bội với người đã đối xử mình thật lòng thật dạ kia.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên kéo tay Mai Hương, nói: “Mai Hương, ta có việc cần em làm.”

Được Tề Ngọc Yên đối xử như vậy, Mai Hương thụ sủng nhược kinh*: “Cô nương có việc xin cứ căn dặn.”

(Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà sợ hãi.)

Tề Ngọc Yên cười cười, dặn dò Mai Hương một hồi.

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sùng sốt: “Cô nương, vì sao ạ?”

Tề Ngọc Yên vỗ về tay Mai Hương, nói: “Em đừng hỏi nữa, chỉ cần làm theo những gì ta dặn là được rồi.”

Mai Hương gật đầu, nói: “Dạ, cô nương.”

Nghĩ ngợi, Tề Ngọc Yên lại dặn dò: “Nếu như em có gặp ai muốn nói chuyện với em, ngàn vạn lần đừng nói thân phận của em cho hần.”

Mai Hương tủm tỉm cười nói: “Ai rảnh mà đi hỏi em chứ?”

Tề Ngọc Yên cười, nói: “Không chắc lắm, nhưng mấy tên dâm dê nhiều. Dù sao em nhớ kỹ lời ta là được.”

“Dạ, cô nương, vậy em đi ngay lập tức.” Mai Hương nói.

Theo lời dặn của Tề Ngọc Yên, Mai Hương cầm một giỏ trúc, tới phòng bếp xin một miếng chân giò lớn tốt nhất đặt vào trong giỏ trúc rồi ra khỏi Tề phủ, đi về hướng Vạn Phật tự.

Cùng lúc đó, một nhóm khác cũng ra ngoài thành. Nhóm người này chính là thiếu niên thiên tử Lý Cảnh và tùy tùng của hần.

Vạn Phật tự tọa trên núi Kim Minh ở phía Đông ngoài thành, nghe nói Huyền Giác đại sư trong chùa tinh thông Phật pháp. Lý Cảnh nhất thời hứng khởi, kết thúc lâm triều sớm, dẫn theo Mã Bình cùng vài tên thị vệ theo người tới núi Vạn Phật, muốn luận Phật pháp với Huyền Giác đại sư một phen.

Hiện tại đã tới trước tự, Lý Cảnh cảm thấy bây giờ phải nghỉ ngơi một chút, nên gạt bỏ lòng trần nhiễu nhương sự việc ở ngoài rồi mới vào trong luận thiền với Huyền Giác đại sư, nên bảo đám Mã Bình và mấy người thị vệ theo người nghỉ tạm trong chốc lát.

Mã Bình tìm một nơi sạch sẽ, Lý Cảnh ngồi xuống, mấy người Mã Bình ngồi ở một bên, vây quanh Lý Cảnh, cẩn thận hộ vệ.

Vừa ngồi chưa lâu, một nữ tử tầm mười bốn mười lăm tuổi chạy vội từ dưới chân núi. Chỉ thấy nàng ta vì chạy gấp, gương mặt tròn trịa ửng đỏ, trên trán đầu mũi lấm tấm mồ hôi, nhưng lại lộ ra vẻ đáng yêu.

Nàng nghỉ ngơi gần chỗ đám Lý Cảnh, nhìn xung quanh một lượt, lẩm bẩm: “Cô nương nói chắc là chỗ này.” Sau đó nàng vỗ đầu mình kêu lên: “Hồngбет, chẳng biết tay tiểu phu kia đã đi chưa.”

Mai Hương quay đầu, nhìn sang đám Lý Cảnh, tựa như đang do dự gì đó, sau đó nàng giống như cắn răng đi tới.

Thấy có người tiến tới, đám người Mã Bình tức thì cảnh giác.

Mai Hương tiến lại gần, lúc nhìn thấy Lý Cảnh, nàng ta ngẩn ra một lúc, sau đó tới chỗ Mã Bình, hỏi: “Xin hỏi đại ca, người có thấy có tiểu phu nào đi qua đây không?”

Mã Bình nghiêm mặt nói: “Không có.”

Mai Hương nghe xong, sừng sốt trong giây lát, lại lẩm bẩm: “Không gặp? Vậy tay tiểu phu kia là chưa đến hay là đã đi mất rồi?” Nói xong thở dài một hơi, nói: “Chuyện của cô nương làm khó mình muốn chết.”

Mai Hương tới một bên, ngồi xuống, hai tay chống má, nhìn chòng chọc lên núi.

Mã Bình chú ý quan sát Mai Hương, sợ nàng ta có hành động khác lạ. Đột nhiên, y nhìn thấy thiếu nữ bật người lên, mừng rỡ kêu lên: “Trời ơi, cô nương quả là thần cơ diệu toán! Có tiểu phu tới thật kia!”

Lý Cảnh nghe được lời của Mai Hương, ngược mắt nhìn lên núi. Quả nhiên trông thấy một hán chừng bốn mươi tuổi đi tới từ trên núi, gánh bó củi, trên lưng đeo một chiếc túi trúc nhỏ.

Tiểu phu giống như mọi một, tới chỗ đất bằng rồi đặt gánh trên vai xuống, ngồi xuống đất thờ phì phò.

Mai Hương tiến nhanh đến, nhẹ nhàng hỏi tiểu phu: “Xin hỏi đại thúc, trong túi trúc này của người có phải đựng một con thỏ không?”

Tiểu phu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Mai Hương, kinh ngạc hỏi: “Tiểu cô nương, sao cô biết trong túi trúc này của tôi có một con thỏ?”

“Thật sự có thỏ ư?” Biểu tình của Mai Hương còn kinh ngạc hơn tay tiểu phu, nàng ngẩn ra một lúc, lại lẩm bẩm: “Tay tiểu phu cùng con thỏ đều đoán chính xác, chẳng lẽ cô nương là Gia Cát chuyển thế?”

Lý Cảnh nghe xong cũng sững sờ, nghe ý tứ của nha hoàn này thì cô nương nhà nàng ta biết lúc này có một tay tiểu phu sẽ đến đây, hơn nữa còn biết tiểu phu có một con thỏ? Nhưng sao lại có thể được chứ? Đột nhiên hắn có hứng thú, liền xem nha hoàn này, không, hẳn là cô nương nhà nàng ta muốn làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Mai Hương cười hi hi nói với tay tiểu phu: “Đại thúc, cháu muốn con thỏ này của thúc được không?” Nhìn tiểu phu ngây ra như phỗng, Mai Hương mau miệng: “Cháu sẽ không lấy không con thỏ của thúc, cháu sẽ trao đổi với thúc.”

Tiểu phu liếc nhìn Mai Hương, lắc lắc đầu, nói: “Con thỏ này, tôi không đổi đâu! Một tháng rồi tôi chưa biết vị thịt nó ra sao, đang mang con thỏ này về làm một bữa ngon lành cảnh đào đây!”

Mai Hương cười rộ lên: “Cô nương nhà cháu đã biết thúc muốn ăn thịt từ trước rồi.” Nói xong nàng lấy ra một miếng chân giò tốt nhất từ trong giỏ trúc, huơ huơ trước mặt tay tiểu phu, cười nói: “Cái này ngon hơn con thỏ kia chứ? Đại thúc, thúc có muốn trao đổi không nào?”

Quả nhiên, tay tiểu phu kia vừa thấy miếng chân giò, mắt tỏa ra ánh sáng chói lọi, nhanh chóng nói: “Đổi! Đổi!” Tiểu phu vội vàng ôm thỏ đưa cho Mai Hương, sau đó đoạt lấy miếng chân giò, như thể sợ Mai Hương đổi ý, mau chóng gánh củi rồi đi.

Mai Hương bế thỏ con, đầu ngón tay chọc nhẹ trán nó, nói: “Thỏ con, số mày hên lắm đấy. Cô nương Gia Cát nhà ta cứu mày một mạng đó. Cô ấy đặt biệt gọi ta đi cứu mày, sau này mày thành tiên nhất định phải báo đáp cô nương nhà ta đó.”

Mã Bình nghe Mai Hương lẩm bẩm, buồn cười không nhịn được bật cười thành tiếng.

Trái lại Lý Cảnh đối với vị cô nương có khả năng bấm toán của Mai Hương kia này sinh hứng thú, vội vẫy tay gọi Mã Bình lại, nói: “Người đi hỏi xem, nàng là hạ nhân nhà ai? Cô nương trong lời nàng ta là người nào?”

“Dạ.” Mã Bình nhận lệnh, rồi tới trước mặt Mai Hương, chấp tay thi lễ với Mai Hương, hỏi: “Xin hỏi quý phủ cô nương ở đâu? Cô nương nhà cô là ai?”

Mai Hương nghe câu hỏi của Mã Bình, lòng run lên. Cô nương cũng tính đến việc sẽ có người đến hỏi, chuyện này cũng kỳ quá đi? Nghĩ tới Tề Ngọc Yên từng nói nàng ngàn vạn không được để lộ thân phận, liền lắc đầu nói: “Cô nương nhà ta bảo không thể nói.”

“Tại sao?” Mã Bình sừng sốt.

“Cô nương nói người nào đến hỏi ta đều là đồ dê xồm!” Mai Hương thành thật nói.

Mã Bình nghe Mai Hương nói, mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Lúc này trong lòng Lý Cảnh lại nghi ngờ, vì sao chuyện gì chủ tử nhà đầu kia cũng biết? Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy? Nghĩ đến đây, hắn hơi nghi ngờ rằng đây là nữ tử nhà nào đó muốn dự tuyển tiến cung cố tình dàn dựng, nói không chừng cả tay tiểu phu kia cũng là móc nối với các nàng, bây giờ lại dùng chiêu lạt mềm buộc chặt này, chính là muốn mình chú ý.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh liền mất đi hứng thú, vẫy tay với Mã Bình.

Mã Bình hiểu ý, chấp tay chào Mai Hương: “Đắc tội với cô nương rồi!” Sau đó xoay người trở về.

Mai Hương thấy bọn họ không dây dưa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ôm thỏ con chạy vào núi, tìm một nơi vắng vẻ phóng sinh nó.

Mà Lý Cảnh cũng không phải người tìm hiểu thân phận của Mai Hương.

Hắn kiếp này, không giống với kiếp trước, nhờ thỏ kết duyên trên núi Kim Minh, thích một nữ tử tên Tề Ngọc Yên.

Chuyện trên thế gian, thường vì nhịp sai bước, lại thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Năm mới

Trở về phủ tướng quân, Mai Hương thuật lại mọi chuyện gặp phải trên núi Kim Minh một lần cho Tề Ngọc Yên.

Mai Hương kể rằng nàng lên núi gặp được mấy nam tử trẻ tuổi, tìm Tề Ngọc Yên này mạnh. Nghe tới đoạn có người tới hỏi thân phận của Mai Hương, nàng nhin không được hỏi: “Em có biết bọn họ là ai không?”

Mai Hương lắc đầu, nói: “Không biết ạ. Người tới hỏi em chắc là tùy tùng.” Nói tới đây, Mai Hương đỏ mặt: “Nhưng mà, đáng vẻ công tử nhà hần rất đẹp, lần đầu tiên nô tỳ thấy người còn đẹp hơn cả đại công tử.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, trong lòng đoán ngay ra công tử trong lời Mai Hương là ai.

Tướng mạo của Lý Cảnh quả thật bất phàm. Bằng không, kiếp trước nàng cũng sẽ không vừa gặp hắn đã đỏ mặt, cũng sẽ không nói chuyện.

Kiếp này nàng tránh thoát duyên phận cứu thỏ gặp Lý Cảnh trên núi Kim Minh, bắt đầu từ đây, mọi chuyện giữa nàng và hần chắc hẳn sẽ không giống với kiếp trước? Có lẽ hần sẽ gặp được một nữ tử khác tại một nơi khác, nảy sinh ra một mối nhân duyên khác. Mà nàng cũng hi vọng đời này sẽ không dính líu gì tới Lý Cảnh, mình có thể không trúng tuyển, từ đây cách hần thật xa. Đời này kiếp này, chỉ nguyện cả nhà Tề gia được bình an, nàng không còn mong ước gì hơn.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên tạm thời buông xuống Lý Cảnh, yên lặng ở Tề phủ chờ đợi trong cung hạ chiếu. Mọi chuyện đều chờ sau khi hạ chiếu rồi quyết định.

Vào tháng chạp bắt đầu chuẩn bị việc cho năm mới, Lục thị là chủ mẫu lo liệu việc nhà tại Vinh Uy phủ tướng quân cũng bận rộn hơn. Trương Trương Như bởi vì bụng ngày một lớn, đi lại bất tiện, không thể làm được, nên Tề Ngọc Yên giúp đỡ mẫu thân quản lý mấy việc vặt vãnh trong phủ.

Lục thị thấy từ sau khi nữ nhi rớt xuống, liền trở nên gần gũi với mình hơn rất nhiều, hơn nữa ngoan ngoãn hiểu chuyện, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đêm giao thừa, Tề Ngọc Yên cùng phụ mẫu huynh đệ, tẩu tẩu ngồi quây quần ăn một bữa cơm đoàn viên, trong lòng xúc động vô vàn. Những người nàng quý trọng nay đang sống rất tốt bên cạnh nàng. Nhưng lúc nhìn thấy cái bụng nhô cao của Trương Trương Như thì lòng nàng chợt âm ảm. Tất cả mọi người đều trở lại, nhưng Huyền nhi nàng yêu nhất, lại không bao giờ có thể trở lại được.

Tề Chí Huy nhìn trong mắt nữ nhi chợt lóe ngấn lệ, vội mở miệng hỏi: “Yên nhi, năm hết tết đến rồi sao lại buồn vậy?”

Tề Ngọc Yên nghe phụ thân hỏi, vội lau khóe mắt, ngẩng đầu, nhìn phụ thân cố gắng cười, nói: “Nữ nhi không phải không vui, nữ nhi chỉ là hơi nhớ tổ mẫu thôi.”

Tề Chí Huy nghe nữ nhi nhắc tới mẫu thân già vào lúc này, nghĩ tới mình chưa thể làm tròn đạo hiếu với mẫu thân, trong lòng có chút buồn phiền. Nhưng tính tình lão thái thái ngang tàng, nói là sống ở kinh thành không quen, làm thế nào cũng không chịu đến kinh thành sống với mình. Ông cũng không còn cách nào khác mới phải để Tề Ngọc Yên và Tề Ý về Mi Dương làm bạn với mẫu thân, gắng hiểu thuận thay ông.

Bây giờ đón Tề Ngọc Yên trở về, Tề lão phu nhân nói Tề Ý cũng đã lớn, vì tiền đồ nên đã đưa cả Tề Ý về kinh. Tề Ngọc Yên và tổ mẫu sống cùng nhau nhiều năm, tình cảm tự nhiên sâu nặng, hiện tại nhớ tới tổ mẫu cũng là chuyện quá đỗi bình thường. Nghĩ tới đây, Tề Chí Huy thở nhẹ một hơi, an ủi Tề Ngọc Yên nói: “Yên nhi cũng đừng lo lắng cho tổ mẫu quá, lão nhân gia bà ở Mi Dương còn có nhị thúc, tam thúc con chăm nom, chắc chắn năm vừa rồi sống rất hạnh phúc.”

Nhắc tới tổ mẫu, Tề Ngọc Yên lại nhớ về kiếp trước mình tiến cung chưa đầy ba năm, Tề lão phu nhân đã qua đời. Tính ra, tổ mẫu cũng chỉ còn thọ ba năm thôi. Lòng nàng bồi hồi, ngược hai mắt đầm lệ, nói với phụ thân: “Phụ thân, tổ mẫu tuổi cao, thân thể không tốt lắm. Dù sao ở quê không thể bằng được kinh thành, phụ thân vẫn nên khuyên nhủ tổ mẫu đến kinh đi. Kỳ thật, tổ mẫu thường xuyên nhớ người và đại ca, thân thể bà như vậy không biết còn được gặp bao lần nữa...” Nói đến đây Tề Ngọc Yên nhin không được nước nớc.

Lục thị thấy Tề Ngọc Yên khóc, vội vàng lau nước mắt cho nữ nhi, đau lòng nói: “Yên nhi, năm mới rồi, đừng chảy nước mắt, vận may sẽ trôi theo nước

mất đó.”

Tề Chí Huy nhớ tới lần trước nhìn thấy mẫu thân tóc bạc đầy đầu, trong lòng càng nhưng nhớ mẹ già, hiện giờ nghe nữ nhi nói như vậy, rốt cuộc hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Chờ hết năm, ta nhất định tìm thời gian rảnh rồi sẽ tự mình về quê đón lão nương. Nếu bà không đến, ta cũng phải nâng bà đến bằng được.”

Lục thị nhìn Trương phu, gật đầu nói: “Vậy ta và lão gia cùng trở về đón nương.”

Nghe lời Lục thị nói, Tề Chí Huy gật mình, vươn tay, nắm tay thê tử, trên mặt tựa như có chút cảm động: “Vậy vất vả cho phu nhân rồi.”

Lục thị cười nói: “Đây là bổn phận người làm vợ thôi, sao lão gia lại nói vất vả chứ?”

Ánh mắt hai phu thê sáng rực, nhìn nhau cười.

Ba người con nhìn thấy phụ mẫu tình nồng ý đậm, không khỏi hiểu ý cười.

Trương Tương Như nhẹ nhàng tay Tề Thứ, cảm thán nói: “Đợi khi nào chúng ta và con cháu chật phòng, nếu phu quân có thể đối xử với thiếp giống phụ thân đối với mẫu thân, kiếp này của thiếp cũng viên mãn.”

Tề Thứ vừa nghe, nhanh chóng bắt lấy tay Trương Tương Như, nắm chặt trong tay, lời thề son sắt nói: “Nương tử, ta chắc chắn.”

Mọi người thấy Tề Thứ nói như vậy, không nhịn được cười to.

Trương Tương Như hờn dỗi liếc Tề Thứ, mỉm cười cúi đầu không nói.

Thấy Trương Tương Như không nói câu nào, Tề Thứ vội vàng bổ sung: “Chẳng lẽ nương tử không tin ta? Ta không nói nhiều, chỉ hành động cho nương tử xem.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Tề Thứ, cả gia đình lớn cười càng thêm to.

Tề Ngọc Yên chống má, nhìn người thân xum vầy, vui vẻ vô cùng, trong lòng nàng ấm áp dâng trào. Tự đáy lòng nàng cảm thấy, có thể trùng sinh về hiện tại, có thể gặp lại những con người mình thương yêu, thật sự tốt. Cảm ơn ông trời đã cho nàng cơ hội được sống lại lần nữa.

Đến giữa tháng giêng sẽ bắt đầu đi thăm họ hàng bạn bè.

Tề Ngọc Yên ở quê nhà Mi Dương nhiều năm, trong kinh không có tý muội thân thiết. Hơn nữa mừng một tháng hai sẽ tuyên bố kết quả tuyển phi, nếu kiếp này nàng không muốn trúng tuyển, không phải nhập cung, bản thân vẫn không nên xuất hiện trước mắt người quá nhiều.

Từ nhỏ nàng đã nghe người ta khen dung mạo của mình, vẫn không nên có tin đồn gì truyền vào trong cung mới là tốt. Tuy rằng bức họa nàng đã được đưa vào trong cung, nhưng bức họa chỉ có thể nhìn dung mạo hình dáng một cách đại khái mà thôi, chỉ cần dung mạo không xấu xí là không nhận ra được khác biệt lớn. Thái hậu suy tính, hơn phân nửa là tính về thân thể.

Tề Ngọc Yên là nữ nhi gia, lại không muốn ra ngoài xuất đầu lộ diện, phu thê Tề Chí Huy cũng mặc nàng, chỉ dẫn theo Tề Thứ và Tề Ý ra ngoài. Tề Ngọc Yên ở trong phủ, giúp đỡ Trương Tương Như chuẩn bị một ít đồ cho trẻ nhỏ, ngược lại không hề cảm thấy buồn chán.

Ngày hôm đó, Lục thị theo Tề Chí Huy thăm bạn trở về phủ, nghe nói Tề Ngọc Yên ở trong phòng Trương Tương Như, liền tìm đến. Vừa vào phòng thì thấy Trương Tương Như đang cầm một mảnh vải bé tẩn đương không ngớt: “Ngọc Yên, cái yếm ăn muối chuẩn bị tốt thật đấy.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tiểu hài tử thịt mềm, lúc mọc răng hay chảy dãi, cái này có bông lót mềm lại thấm hút nước, vừa không cọ vào nó, vừa ngăn nước dãi của nó ngấm trong cằm.”

Trương Tương Như nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, không ngừng gật đầu, nói: “Ngọc Yên suy tính thật chu đáo, tỷ sắp làm nương còn chưa nghĩ được nhiều như muội đâu.”

Lục thị nghe những lời của Tề Ngọc Yên, rất có lý, như thể chính mình đang chăm sóc tiểu hài, trong lòng cũng có phần kinh ngạc, liền bước tới hỏi: “Yên nhi, sao con biết được mấy thứ này?”

Tề Ngọc Yên ngăn ra. Là vì kiếp trước mang thai Huyền nhi được ma ma trong cung dạy cho, nhưng sao nàng có thể nói chuyện này ra cho Lục thị được? Nàng chợt nhớ tới tam thúc ở Mi Dương có một di nương vừa sinh hài tử năm trước, nên cười nói: “Do con thấy di nương nhà tam thúc sinh hài tử, cũng được chăm như vậy đó.”

Lục thị ngăn ra, nói: “Vậy à? Tam thẩm con hào phóng ghê, bông chỉ bạc quý như thế, nàng ấy cũng cam lòng làm yếm dãi cho đứa nhỏ của di nương ư?”

Tề Ngọc Yên nghe thấy lời Lục thị nói, trong lòng âm thầm kêu hồng bét. Tam thẩm nổi danh vất vả chày ra nước, sao có thể đành lòng dùng bông chỉ bạc cho nhi tử của di nương? Nhưng lời ra khỏi miệng, không thể thu hồi lại được, chỉ đành kiên trì áp ứng nói: “Dù sao cũng là cốt nhục của tam thúc mà, tam thúc nói, chẳng lẽ tam thẩm không nghe.”

Tuy rằng Lục thị bán tín bán nghi với lời của Tề Ngọc Yên, nhưng cũng cảm thấy nữ nhi không có lý do gì để gạt mình, cũng không có ý định tiếp tục đào sâu chuyện này với Tề Ngọc Yên, chợt nhớ mục đích mình tìm nàng, liền hỏi Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, Yên nhi, ngày mai ta và phụ thân con phải tới chúc tết Hoài Dương hầu phủ. Lần trước Chung Ngũ Lang cứu con, không phải con nói muốn tới Chung phủ cảm ơn sao? Mai có muốn theo chúng ta đi không?”

Hoài Dương hầu Chung Đình là phụ thân của Chung Dục. Chung Đình là quan văn, nhưng thứ tử Chung Dục ông ta lại giỏi võ. Chung Đình và Tề Chí Huy giao tình khá tốt, nên đã giao nhi tử vào tay Tề Chí Huy để rèn luyện. Chung Dục và Tề Thứ theo Tề Chí Huy luyện võ điều quân cùng nhau, bên cạnh đó cũng rèn kỹ năng cho mình. Tề Chí Huy khá yêu thích Chung Dục, vì thế Chung Dục thường xuyên ra vào Tề phủ.

Tề Ngọc Yên mới từ Mi Dương trở về Tề phủ đã bị Chung Dục tới chơi Tề phủ bắt gặp, vừa thấy đã kinh động như thấy người trời, mẫn tình vô thức mà gieo xuống. Nhưng Tề Ngọc Yên hồi kinh là tham tuyên phi tần, Chung Dục có thích cũng không dám có bất cứ biểu thị gì, chỉ có thể chôn sâu mảnh tình này.

Mà Tề Ngọc Yên trải qua một kiếp người, nàng biết Chung Dục có tình cảm với mình từ lâu rồi. Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung không lâu, Chung Dục cũng tiến cung làm ngự tiền thị vệ, luôn bên cạnh âm thầm bảo vệ nàng. Khi đó nàng được sủng, không ít người muốn hại nàng, Chung Dục biết hết, âm thầm giải quyết giúp nàng, cũng bởi vậy mà bị Phan Dữu Quân phát hiện y có ý với Tề Ngọc Yên, cuối cùng lợi dụng tình cảm y dành cho nàng, hại y chết. Nghĩ tới điều này, trong lòng Tề Ngọc Yên tràn đầy áy náy.

Kiếp này, Tề Ngọc Yên sống lại tỉnh dậy, liền biết được Chung Dục cứu nàng.

Kiếp trước nàng hại y mất mạng, kiếp này này y lại cứu nàng một mạng, tính ra, nàng nợ y hai mạng.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Vậy thì ngày mai nữ nhi sẽ cùng phụ thân và mẫu thân tới Hoài Dương hầu phủ.”

“Được.” Lục thị gật đầu cười nói: “Ngày mai con phải dậy sớm, khi nào xuất phát, mẫu thân sẽ phái người tới gọi con.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đáp.

Trương Tương Như bắt chợt xen vào nói: “Ngọc Yên nhà nào không đi, chỉ đi đúng nhà của Hoài Dương hầu, xem ra, Chung ngũ lang rất được muội muội xem trọng nha.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói, mặt đỏ rần, sảng giọng: “Tẩu tẩu, muội chỉ đi cảm ơn Chung công tử đã cứu mạng ngày ấy thôi!”

Trương Tương Như che miệng cười nói: “Ngũ Lang nhà họ Chung không chỉ gia thế tốt, bộ dạng cũng tuấn đạt, rất được lòng phụ thân, nếu không phải vì việc Hoàng đế tuyển phi, tỷ thấy phụ thân chắc chắn có ý hứa gả muội muội cho Chung Ngũ Lang.”

Tề Ngọc Yên ngại ngùng cười, nói: “Ngọc Yên chưa chắc đã được chọn tuyển mà.”

Mắt Trương Tương Như sáng rực: “Phải ha, nếu như muội muội rớt, có thể gả cho Chung ngũ lang.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói vậy, trong lòng quýnh lên, kêu to: “Tẩu tẩu, đừng có nói vậy!”

“Tương Như, lời này không thể nói lung tung.” Lục thị thấy Trương Tương Như càng nói càng giống thật, nhanh chóng lên tiếng ngăn cản: “Bây giờ Ngọc Yên đang chờ tuyển phi tần, nhờ về sau được chọn trúng tiến cung thật, nếu có phong thanh gì truyền đến tai Hoàng thượng, vậy thì rất nguy hiểm.”

Trương Tương Như nghe Lục thị nói xong, biến sắc, vội thề lười, nói: “Mẫu thân nói đúng, là tức phụ suy xét không chu toàn, hấp tấp.”

Nghe thấy Trương Tương Như nhận sai, sắc mặt Lục thị hơi dịu xuống, còn nói thêm: “Cũng may chỗ này không có ai khác, về sau không được nhắc đến những lời này nữa, đợi thánh chỉ hạ rồi hẵng nói.”

“Dạ, mẫu thân.” Trương Tương Như mau miệng.

Nghe mẫu thân và tẩu tẩu nói chuyện, thần sắc Tề Ngọc Yên chợt hốt hoảng.

Phải rồi, mừng một tháng hai, Lý Cảnh sẽ hạ chỉ sắc phong phi tần được chọn.

Kiếp này, nàng không biết mình có nằm trong danh sách sắc phong không. Nếu quả thật không bị chọn trúng như ý nguyện, vậy cuộc sống kiếp này của nàng, thật sự sẽ không tồn tại người tên là Lý Cảnh nữa. Phải chăng hắn sẽ yêu một nữ tử khác? Sẽ đối xử với nữ tử kia tốt giống như với nàng kiếp trước ư?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Làm khách

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Chí Huy dẫn theo Lục thị và ba đứa con tới Hoài Dương hầu phủ.

Hoài Dương hầu phủ ở Đông thành, Vinh Uy tướng quân phủ ở Tây thành. Từ Tề phủ đến Chung phủ sẽ xuyên thành mà đến.

Tề Chí Huy cùng hai nhi tử cười ngựa, Tề Ngọc Yên và mẫu thân Lục thị ngồi trên xe ngựa, hai mẹ con tán gẫu qua lại.

Theo vòng lẩn bánh xe, màn xe không ngừng phát lên, cảnh vật ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lướt qua.

Đột nhiên Lục thị nghiêng người qua, vén một góc màn bên cạnh Tề Ngọc Yên, chỉ vào phía xa xa nói: “Yên nhi, con nhìn kia, chỗ đó là hoàng cung đấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên vội nghiêng người nhìn theo.

Xa xa có một tòa thành cao lớn. Tường vây cao hơn ba trượng, cửa đỏ đỉnh vàng, tường xám ngói xanh, thị vệ tuần bộ, gác cổng nghiêm ngặt, một trận khí thế khiến hồn ập vào mặt.

Lần đầu tiên nàng tí mỉ đánh giá hoàng cung từ bên ngoài như thế.

Nơi đó, từng giam hãm nàng sáu năm.

Ở nơi đó, nàng từng là sủng quan hậu cung, sóng vai cùng hắc đứng trên đỉnh thiên hạ, không ngờ một khi rơi xuống, lại là thịt nát xương tan. Nếu như ngay từ đầu không đứng ở nơi cao ngất đó, nếu có té chắc sẽ không thảm như kia?

Nghĩ tới đây, mắt Tề Ngọc Yên từ từ thấm ướt. Nàng nhẹ nhàng buông màn xuống, quay đầu về.

“Yên nhi, sao con lại khóc.” Lục thị kinh ngạc nói.

Tề Ngọc Yên gạt nhanh nước mắt, cố cười nói: “Mẫu thân, con không sao cả.”

Lục thị ngập ngừng rồi hỏi: “Có phải Yên nhi sợ sẽ bị tuyền vào trong cung không?”

Nghe mẫu thân nói ra tâm sự trong lòng mình, Tề Ngọc Yên im lặng trong chốc lát, rung rung nói: “Dạ, mẫu thân, nữ nhi không muốn nhập cung. Gần vua như gần hổ, sơ sẩy, nữ nhi bị người ta hại thì không nói, chỉ sợ liên lụy tới người trong nhà...” Nhớ tới thảm sự kiếp trước, Tề Ngọc Yên đã rơi lệ đầy mặt.

Nghe nữ nhi nói, trong lòng Lục thị cũng hơi lo lắng, nhưng bà là đàn bà, đối với việc này không còn cách nào khác, đành thở dài một hơi, nói: “Sao mẫu thân đành lòng được chứ? Hay nói lòng vua khó dò, nếu như con tiến cung được sủng thì may, nhưng nếu không được sủng, về sau sống ra sao đây? Mẫu thân cũng chỉ mong con không bị chọn trúng, có thể gả tới một gia đình bình thường, mẫu nữ chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mặt...”

Nghe mẫu thân thao thao bên tai, Tề Ngọc Yên nghĩ đến sắp tới mừng một tháng hai rồi, trong lòng tràn lên bất an và thấp thỏm.

Chẳng bao lâu đã tới Chung phủ. Chung gia hạ nhân vừa nhìn thấy xe ngựa của Tề phủ, vồn vã tiến lên chào đón, giữ ngựa nghiêng xe, mời khách nhân vào trong.

Bởi vì hạ nhân Tề phủ đã đưa bá thiếp* tới từ lâu nên Hoài Dương hầu Chung Đình đã ở sẵn trong nhà chờ đón.

(Bá thiếp: thiếp báỉ phòng.)

Tề Ngọc Yên là khách nữ, vào cửa liền có bà mụ đón nàng và mẫu thân tới hậu viện gặp Chung phủ nữ quyến, còn Tề Thứ và Tề Ý theo Tề Chí Huy tới đại sảnh tiền viện.

Mẫu nữ vừa tới trước một cái sân nhỏ, chợt nghe thấy đằng trước truyền đến giọng nói tron tru lưu loát của một nữ tử: “Tề phu nhân và Tề cô nương tới rồi kia!”

Nghe thấy lời này, Tề Ngọc Yên vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên cổng sân có một nữ tử mặc đồ màu hồng xinh xắn.

Nữ tử này là lần đầu nàng gặp ở kiếp này, nhưng kiếp trước đã được thấy từ lâu. Nàng là Lưu Tĩnh Ly thê tử của Chung Minh, phu nhân thế tử của Hoài Dương hầu.

Phải nói, Lưu Tĩnh Ly này cũng coi như có chút bản lĩnh, trị Chung Minh nghe lời răm rắp, thành thân được năm năm rồi, Chung Minh vẫn rất quy củ, đừng nói nạp thiếp, đến thông phòng cũng không có một ai, toàn tâm toàn ý chiều nàng ấy. Nữ tử như thế trong thiên hạ, nếu có thể được phu quân yêu thương giống như Lưu Tĩnh Ly, có lẽ là cực kỳ may mắn.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cẩn thận đánh giá Lưu Tĩnh Ly, kẻ ra bộ dạng của nàng ấy không tính là đẹp vô cùng, nhưng làm thế nào mà có thể nắm chặt tâm của thế tử Hoài Dương hầu nhỉ? Chẳng lẽ đây chính là tình duyên ư? Mà thế tử Chung Minh còn như vậy, nếu Chung Dục cưới nữ tử mình

thích, chắc hẳn cũng sẽ như thế?

Thấy Tề Ngọc Yên nhìn mình, Lưu Tĩnh Ly cũng nhìn kỹ Tề Ngọc Yên một phen. Vừa nhìn, trong lòng nàng liền sợ hãi. Từ lâu đã nghe nữ nhi duy nhất của Tề tướng quân sống ở quê nhà Mi Dương thay phụ mẫu làm tròn đạo hiếu, nàng chưa từng gặp qua Tề gia cô nương. Không ngờ hôm nay vừa gặp, suýt chút nữa chói mù mắt nàng.

Lưu Tĩnh Ly không khỏi cảm thán trong lòng, Tề gia cô nương quả thật dung mạo như thần tiên. Nếu nàng ấy hồi kinh sớm chút, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ trong nhóm danh viện kinh thành sợ rằng không thuộc về Phan Dữu Quân. Giờ đây hai người đều chờ tuyển vào cung, như vậy nhất định sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Nghĩ tới đây, Lưu Tĩnh Ly bước nhanh tới, hành lễ với Lục thị: “Tề phu nhân, mời mau vào phòng!” Sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Vị này là muội từ Tề gia đúng không?”

Tề Ngọc Yên cười hành lễ, nói: “Ngọc Yên xin chào tẩu tẩu Chung gia.”

“Ngọc Yên muội muội mau vào phòng.” Lưu Tĩnh Ly kéo tay Tề Ngọc Yên, dắt nàng vào phòng, cười với những người trong phòng: “Mọi người mau nhìn, bộ dạng muội muội Tề gia thật xinh đẹp biết bao, bây giờ đang chờ tuyển vào cung, sợ rằng Hoàng thượng mà nhìn thấy là không rời nổi mắt.”

Nghe thấy Lưu Tĩnh Ly nhắc tới chuyện tuyển phi, Tề Ngọc Yên cười có chút gượng gạo.

Lục thị hiểu suy nghĩ trong lòng Tề Ngọc Yên, vội kéo nàng tới gặp người, xóa đề tài đi.

Ngồi trong phòng này, ngoại trừ lão phu nhân Chung gia vẻ mặt hiền hậu, còn có mẫu thân của Chung Dục phu nhân Hoài Dương hầu Đoàn thị, nhị phòng Hoàng phu nhân, còn có mấy người di nương. Bê dưới ngoài Lưu Tĩnh Ly còn có mấy vị tiểu thư chưa xuất giá. Trong đó có một người chẳng kém Tề Ngọc Yên là mấy, là một cô nương tính quái, chính là thân muội của Chung Dục Chung Xảo Trân.

Lúc Chung Xảo Trân nhìn thấy Tề Ngọc Yên, biểu tình ngẩn ngơ, sau đó mặt mày hớn hờ nói: “Dáng vẻ Ngọc Yên tỷ tỷ thật đúng là hút mắt, chẳng trách ngày nào Ngũ ca cũng chạy tới Tề phủ.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, căn phòng vốn đang huyền não chợt im ắng.

Mọi người đều biết tên Tề Ngọc Yên đã đưa vào cung, sao có thể dây dưa tới một nam tử khác được, nếu để Hoàng đế truy cứu, hai phủ Tề Chung không thoát khỏi liên quan.

Thấy bầu không khí có chút gượng gạo, Tề Ngọc Yên vội cười nhẹ nói: “Xảo nhi muội muội nói đùa. Chung công tử đến phủ lý là tìm gia huynh, Ngọc Yên làm gì có cơ hội gặp được Chung công tử chứ.”

“Phải đấy.” Mẫu thân Chung Dục Đoàn thị vội vàng cười nói: “Bộ dạng Ngọc Yên đẹp thế này, không chừng về sau làm quý nhân trong cung đấy. Xảo Trân, con không được ăn nói lung tung, Ngũ ca con và Tề gia đại công tử luôn thân thiết, tới Tề phủ tìm Tề đại công tử cũng là chuyện bình thường.”

Tề Ngọc Yên ngược mắt nhìn Đoàn thị, chỉ thấy bà lúc này vẻ mặt nhã nhặn lịch sự mỉm cười. Đoàn phu nhân ở trong kinh được biết tới là hiền danh*, hiếu thuận với lão phu nhân, thân thiện với nhị phòng, khoan dung với nhi tức. Tề Ngọc Yên thầm nghĩ, nếu như kiếp này không thể nhập cung, gả cho Chung Dục báo ân, có bà mẫu* như Đoàn phu nhân cũng không phải chuyện xấu.

(Hiền danh: người có tài đức.

Bà mẫu: mẹ chồng.)

Lục thị cười nói: “Đúng rồi, vài ngày trước Yên nhi rơi xuống hồ, may được Ngũ Lang cứu giúp, hôm nay Yên nhi tới đây còn muốn cảm tạ ơn cứu mạng của Ngũ Lang.”

Chung lão phu nhân nghe Lục thị nói, nghĩ tới tôn nhi nhà mình, vui mừng ra mặt: “Lục phu nhân nói quá rồi, những năm gần đây Tề tướng quân tận tâm bồi dưỡng cho Ngũ Lang, nói cảm tạ phải là Chung gia chúng ta mới đúng.”

Lời vừa ra, mọi người đỡ gia trưởng đứng lên, Tề Ngọc Yên ngồi yên ở bên, mỉm cười nghe, nhưng không đáp lời.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên giống như nhàm chán, liền đứng dậy nói với Chung lão phu nhân và Tề phu nhân: “Sáng nay lúc con ra cửa, thấy đúng dịp mai trong vườn nở, hay là tôn nữ dẫn tỷ tỷ ra ngoài thưởng mai có được không ạ?”

Chung lão phu nhân nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lục thị, cũng không phản đối, gật đầu cười nói với Chung Xảo Trân: “Vậy các con đi đi!”

Chung Xảo Trân vui mừng kéo Tề Ngọc Yên ra sân, vào hoa viên của Chung phủ.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân nhiệt tình với mình như vậy, trong lòng có hơi bất ngờ. Nhớ rõ kiếp trước lúc đến Chung phủ chỉ quan hệ qua lại bình thường như nước với Chung Xảo Trân, không hề có chuyện ra ngoài ngắm mai thế này mà? Sao Chung Xảo Trân kiếp này tựa hồ rất nhiệt tình với mình?

Theo Chung Xảo Trân vào hoa viên hầu phủ, quả nhiên, có vài bông mai đỏ chớm nở tươi đẹp vô cùng. Tề Ngọc Yên cười nói: “Xảo Trân muội muội, mai này hoa nở đẹp thật, so với mấy cây ở nhà ta còn nở đẹp hơn nhiều!”

Chung Xảo Trân đắc ý, cười nói: “Mấy cây hoa mai này là bảo bối trong nhà muội, còn nhiều tuổi hơn cả muội, phụ thân muội hay sai người tới chăm sóc.” Nói xong nàng ta liếc nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Phải rồi, Tề tỷ tỷ, nghe nói trong cung có vườn mai, cả vườn đều là mai hoa, đẹp cực kỳ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, ngẩn ra. Vườn mai kia nàng có biết. Kiếp trước, nàng và Lý Cảnh hay ngắm mai ở vườn mai, chỉ là, chuyện của kiếp trước, giờ đây nàng không muốn nhớ tới. Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, nhìn Chung Xảo Trân, sau đó cười nhẹ: “Thế ư?”

Chung Xảo Trân liếc mắt cười nói: “Sau này Tề tỷ tỷ vào cung, tự mình tới xem, chẳng phải sẽ biết à?”

Tề Ngọc Yên nói: “Chưa biết có vào cung hay không, vẫn chưa chắc chắn mà. Hiện giờ chỉ là bức vẽ, chẳng biết có bị Thái Hậu chọn trúng hay không.”

Chung Xảo Trân nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt giống như có chút hâm mộ: “Vậy thì phải xem cơ duyên thế nào!” Nói tới đây, nàng ấy than nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc muội phải mấy tháng nữa mới cập kê, chứ không, muội cũng có thể tham tuyển rồi.”

Nghe lời của Chung Xảo Trân, Tề Ngọc Yên giống như hơi giật mình: “Xảo Trân muội muội có suy nghĩ này ư?” Kiếp trước không quan hệ thân thiết với Chung Xảo Trân nên không biết nàng ấy có suy nghĩ này.

Sắc mặt Chung Xảo Trân phỉếm hồng, cúi đầu cười cười.

Nhìn Chung Xảo Trân thẹn thùng, lại thêm bởi vì có quan hệ với Chung Dục, Tề Ngọc Yên có vài phần quý nàng ấy. Vì thế nàng mới khuyên nhủ Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, kỳ thật tiến cung làm phi, chưa hẳn đã là chuyện tốt, nói thẳng ra cũng chỉ làm thiếp của người ta, sao so bì được với đương gia chủ mẫu? Nếu cho tỷ chọn, tỷ tình nguyện không tiến cung.”

Chung Xảo Trân ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cắn môi, nói: “Tề tỷ tỷ, nếu tỷ gặp Hoàng thượng rồi, sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra: “Ngọc Yên muội muội gặp hẳn rồi ư?”

Chung Xảo Trân lộ ra vẻ xấu hổ: “Năm ngoài Dương thái phó bị bệnh, phụ thân tới Dương phủ thăm bệnh còn muội cũng tới Dương phủ tìm tôn nữ nhi của Dương thái phó Ý Hàm. Đúng lúc Hoàng thượng cũng đến Dương phủ thăm bệnh, lúc ngài ấy đi ngang qua hoa viên thì muội và Ý Hàm đang đứng ở ban công bên trên, may mắn được nhìn thấy thiên nhan*.”

(Thiên nhan: khuôn mặt của vua.)

Nói tới đây, Chung Xảo Trân ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, hai mắt lóe ra ánh sáng khác thường: “Tề tỷ tỷ, tỷ có biết, muội... muội chưa từng gặp ai đẹp đến vậy, như thần tiên bất thực yên hóa*. Nếu có thể gả cho nam tử như thế, có làm thiếp cũng đáng giá.” Càng nói, giọng của Chung Xảo Trân càng nhỏ, đầu cũng ngày càng thấp dần.

(Bất thực yên hóa: không phải khói bếp nhân gian, thoát tục.)

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Chung Xảo Trân, trong lòng “lộp bộp”. Hồng rồi, nhìn tình hình, e rằng tiểu cô nương đã động tâm với Lý Cảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ngắm mai

Đối với chuyện Lý Cảnh dễ dàng làm tiểu cô nương rung động như vậy, Tề Ngọc Yên không cảm thấy bất ngờ lắm. Ngay cả mình kiếp trước, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cảnh trên núi Kim Minh, còn không phải bị vẻ ngoài của hắn làm cho mê mẩn? Lúc hắn tiến lại gần hỏi tên của nàng, mặc dù nàng mắng hắn một câu “đồ dê xồm”, nhưng trong lòng lại vừa lo vừa mừng. Chỉ là lúc ấy nàng được xem là tần phi dự tuyển, không thể trao nhận công khai với nam tử nào khác, chỉ có thể lẩn tránh.

Nàng còn nhớ rõ kiếp trước vừa tiến cung, lúc gặp mặt Thái hậu và Hoàng đế lần đầu, nhìn thấy Lý Cảnh ngồi trên long ý thì nàng kinh hãi suýt nữa nhảy dựng lên. Mà hắn thì nhìn chăm chăm vào nàng, môi khẽ cười, trong mắt mang vẻ ma mãnh, làm nàng đến giờ vẫn không quên. Vì thế, nàng bụng trái tim chân thành của mình, không chút nao núng mà xông tới.

Quả thật Lý Cảnh đối với nàng cực kỳ tốt, sủng ái nàng không hề che giấu. Đêm tiến cung đó, hắn liền chiều nàng thị tẩm. Từ đó, hắn không còn chiều bất cứ tần phi nào khác ngoại trừ nàng, ngay cả khi nàng tới nguyệt tín, hắn cũng không kiêng kị ngủ cùng phòng với nàng. Sau này nàng mang thai, không hầu hạ hắn được, hắn cũng không tìm ai khác. Nhưng chính vì hắn sủng ái nàng phô trương quá mức, cuối cùng mới khiến cho Phan Dữu Quân phát điên trả thù, kèm thêm tính mạng cả nhà.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên than nhẹ một tiếng, nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, hậu cung hiểm ác muôn vàn, tiến cung chưa chắc là chuyện tốt. Nếu được sủng, sẽ bị người ghen ghét, nếu không được sủng, cũng sẽ bị người khinh thường. Kỳ thật bằng vào gia thế của Xảo Trân muội muội, tìm một công tử sĩ tộc đại gia*, làm chủ mẫu đương gia, phu thê giúp đỡ lẫn nhau cả đời, không phải là một chuyện rất tuyệt ư?”

(Sĩ tộc: dòng dõi học hành làm quan

Đại gia: thế gia vọng tộc.)

Nào ngờ Chung Xảo Trân lại đỏ mặt nói: “Nhưng Hoàng thượng là nam tử như vậy, sao có thể so sánh với người bình thường được? Tiến cung, coi như không được sủng, thi thoảng có thể làm bạn với thánh giá, muội cũng thỏa lòng rồi.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, Tề Ngọc Yên có chút bất lực. Tiểu cô nương này, tính tình thật đúng là ngang bướng!

Nhưng trong ấn tượng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh chỉ tuyển phi đúng lần này.

Sau khi Tề Ngọc Yên tiến cung, Lý Cảnh và nàng tình nồng ý đậm, nên không tuyển thêm tân nhân nhập cung. Chẳng qua, sau khi nàng bị đẩy vào lãnh cung, hẳn cũng không tuyển tân nhân, nàng không sao hiểu nổi.

Chẳng qua, cho dù hẳn có tuyển tân nhân, nhưng lúc đó, Chung Xảo Trân cũng tầm hai mươi, có khi đã sớm gả làm vợ người rồi, không có khả năng và cơ hội nhập cung. Sợ là sợ, Chung Xảo Trân một lòng si mê Lý Cảnh, chỉ là phí công.

Tề Ngọc Yên thấy mình không khuyên nhủ được Chung Xảo Trân, cũng không nhiều lời thêm. Nghĩ dù sao nàng ấy cũng không tiến cung được, một thời gian dài, bản thân nàng ấy sẽ nhìn thoáng hơn.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân chợt reo lên: “Ồ kia, sao ngũ ca lại đến đây?”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Chung Dục từ xa tiến tới.

Nhìn bóng dáng Chung Dục, bộ dạng sau cuối của y tại kiếp trước cũng theo đó hiện lên trong suy nghĩ của nàng.

Sau khi bị Lý Cảnh bắt gian, mặc dù Chung Dục biết y và Tề Ngọc Yên bị người hãm hại, nhưng bọn họ thật sự trần truồng nằm cạnh nhau, giờ đã hết đường chối cãi. Lúc Lý Cảnh giết y, y không hề cầu xin cho chính mình lấy một câu mà chỉ gắng sức cầu xin Lý Cảnh có thể buông tha cho Tề Ngọc Yên.

Tiếng kêu khóc của y lúc đó, vẫn còn bên tai. Y là một người tốt đến thế, không nên bị đối xử như vậy, hơn nữa, lại là do chính mình hại y.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Dục càng lúc càng gần, trong mắt lại dần dần nhòe đi.

Chung Xảo Trân quay sang, thấy Tề Ngọc Yên hai mắt rung rung, hoảng hốt nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ sao thế?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, biết mình có chút luống cuống, vội lau khóe mắt, nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ tới nếu hôm đó không có ngũ ca muội cứu, sợ rằng tỷ đã chết chìm rồi, trong lòng nhất thời cảm động mà thôi.”

Lời này quá giả, trong lòng Chung Xảo Trân đương nhiên không tin. Nàng nhìn Tề Ngọc Yên, lòng chợt động đập. Vừa nãy Tề Ngọc Yên nói chuyện, giống như vô cùng ghét chuyện tiến cung, mà giờ vừa thấy ngũ ca lại thành thế này, chẳng lẽ tỷ ấy thích ngũ ca?

Nhớ tới sau khi Tề Ngọc Yên rơi xuống nước vài ngày trước đó, ngày nào ngũ ca cũng tìm Tề Thứ để hỏi thăm Tề Ngọc Yên, nàng biết ngũ ca có ý với Tề gia cô nương. Hơn nữa còn biết được Tề Ngọc Yên sắp dự tuyển cung phi, có khả năng sẽ tiến cung làm bạn với “trích tiên” Lý Cảnh, Chung Xảo Trân có chút hiếu kỳ với vị Tề Ngọc Yên này, nên tìm cơ hội tiếp xúc với nàng ấy.

Không ngờ Tề Ngọc Yên căn bản không muốn nhập cung, nếu như nàng thật sự có thể rút, bằng vào giao tình giữa Chung phủ và Tề phủ, ngũ ca sẽ được như ý. Nghĩ vậy, Chung Xảo Trân không khỏi mừng thầm thay cho Chung Dục, bước nhanh tới đón Chung Dục.

Chung Dục nhìn thấy Tề Ngọc Yên trước mặt mình, tựa hồ có chút gượng gạo, cười ngại ngùng, sau đó vái chào Tề Ngọc Yên nói: “Tề cô nương.”

Tề Ngọc Yên cười đáp lễ lại, gọi: “Chung công tử.”

Kể đó, hai người chẳng nói thêm gì nữa.

Chung Xảo Trân thấy hai người đứng ngây ra như phỗng, trong lòng nôn nóng, vội cười đùa nói: “Phải rồi, sao ngũ ca không ở tiền viện tiếp khách? Chẳng lẽ nghe Tề tỷ tỷ tới ngấm mai nên cố tình tìm đến?”

Chung Dục vừa nghe, thoáng chốc mặt đỏ bừng. Không ngờ Chung Xảo Trân chỉ tùy ý bịa một câu lại nói trúng tim đen của Chung Dục.

Vốn Chung Dục cùng phụ huynh ở tiền viện tiếp đãi Tề gia phụ tử, trong lúc vô tình nghe thấy nha hoàn tám tám, nói rằng nhìn thấy tứ tiểu thư đang tiếp một nữ tử tựa thiên tiên ngấm mai trong vườn. Y đoán ra ngay là Tề Ngọc Yên, không chịu nổi nhớ thương trong lòng, vội tìm cơ ra ngoài. Định làm bộ như vô tình gặp, không ngờ bị Chung Xảo Trân vô ý lật tẩy, bây giờ không biết phải trả lời ra sao.

Tề Ngọc Yên nhận ra Chung Dục xấu hổ, giả vờ không hiểu lời của Chung Xảo Trân, tiến lên mỉm cười nói với Chung Dục: “Đúng rồi, ngày ấy Ngọc Yên vô ý rơi xuống nước, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của Chung công tử.”

Chung Dục vội xua tay, nói: “Tề cô nương khách khí rồi.”

“Đúng vậy, Tề tỷ tỷ, không cần đa lễ!” Chung Xảo Trân cười nói: “Có thể cứu tỷ, ngũ ca của muội không biết vui sướng thế nào đâu.”

Thấy Chung Xảo Trân càng nói càng trắng, Tề Ngọc Yên có chút lo lắng, dù sao hiện giờ nàng đang chờ tuyển.

Chung Dục nhận ra lo lắng trong lòng Tề Ngọc Yên, dù sao được nhìn thấy nàng, nỗi khổ tương tư trong lòng y cũng vui bớt phần nào, liền cáo từ nói: “Tiền viện còn có việc, ta không thể tiếp Tề cô nương được rồi.”

Tề Ngọc Yên vội gật đầu, nói: “Chung công tử xin cứ tự nhiên.”

Chung Xảo Trân ngược lại bày ra vẻ mặt không vui, nín Chung Dục: “Ngũ ca, huynh cứ thế mà đi à?”

Chung Dục cười cười, nói: “Muội tiếp Tề cô nương là được rồi, chuyện tiền viện còn nhiều, huynh đi trước đây.”

Chung Xảo Trân bất mãn buông Chung Dục ra: “Vậy thôi được.” Bấy giờ Chung Dục mới thoát khỏi rồi đi.

Nhìn Chung Dục xa dần, Tề Ngọc Yên quay đầu nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, chúng ta cũng về phòng thôi.” Nói xong xoay người trở về.

Chung Xảo Trân nhìn thấy Chung Dục tới chỗ cổng vòm hoa viên, vẫn không quên ngoái đầu nhìn Tề Ngọc Yên. Trong lòng nàng hơi động, liền có chủ ý, bước tới trước kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Còn vài ngày nữa là đến tiết Nguyên tiêu, tới lúc đó chợ phía Tây sẽ có hội đèn lồng, Tề tỷ tỷ có muốn đi ngắm đèn với muội không?”

Tề Ngọc Yên cũng đã nghe qua hội đèn lồng ở chợ phía Tây cực kỳ náo nhiệt, nhưng kiếp trước nàng không có cơ hội để tới đó nhìn ngắm, nghe Chung Xảo Trân nói như vậy, nàng hơi xao động. Vì thế nàng gật đầu nói: “Được chứ, tỷ chưa từng được tới hội đèn lồng bao giờ.”

Chung Xảo Trân nhanh nhẩu cười nói: “Muội tới chợ phía Tây ngắm đèn sẽ đi qua con đường trước Tề phủ, tới khi đó muội sẽ gọi Tề tỷ tỷ cùng đi.”

Tề Ngọc Yên gật đầu đáp: “Được.”

Hai tỷ muội liền dắt tay nhau trở về phòng.

Buổi tối tiết Nguyên tiêu đó, quả thật Chung Xảo Trân đến Tề phủ sớm gọi Tề Ngọc Yên ra ngoài ngắm đèn.

Mặc dù Tề Ngọc Yên là tiểu thư khuê các, nhưng từ xưa tới nay tiết Nguyên tiêu không phải chú trọng điều gì, Lục thị nhìn nữ nhi vui vẻ nên cũng không phản đối. Tề Ngọc Yên dẫn theo Mai Hương, cùng với Chung Xảo Trân rời phủ.

Vừa ra khỏi cửa, không ngờ lại thấy Chung Dục đứng ở một bên.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên sững sờ nhìn Chung Dục, vội cười nói: “Nghe nói chợ phía Tây nhiều yêu râu xanh nên muội gọi ngũ ca tới bảo vệ chúng mình. Nếu Tề tỷ tỷ e ngại, chúng ta dạo chơi phía trước, còn ngũ ca theo xa phía sau là được.”

Đã ra khỏi phủ, sao Tề Ngọc Yên có thể vừa thấy Chung Dục thì quay trở về được? Vì thế nàng cười nói với Chung Xảo Trân: “Không sao, cứ đi cùng với Chung công tử đi.” Nói xong thoải mái tiến lên làm lễ với Chung Dục.

Bởi vì Tề phủ cách chợ phía Tây không xa lắm, xe ngựa Chung phủ đỗ ở ngoài Tề phủ. Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục, Chung Xảo Trân ba người từ từ đi về phía chợ Tây, mấy nha hoàn hạ nhân chậm rãi theo sau.

Hôm nay Chung Xảo Trân có vẻ hào hứng vô cùng, trên đường ríu rít luôn mồm. Chung Dục và Tề Ngọc Yên chỉ đi theo nàng. Cũng không biết có phải Chung Dục nói gì với nàng ấy không mà tối nay Chung Xảo Trân không còn đùa giỡn Chung Dục với Tề Ngọc Yên nữa, điều này khiến cho Tề Ngọc Yên thoải mái hơn ít nhiều.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân nhìn thấy phía đường đối diện có bán ma đường, dừng chân, cười ngọt với Tề Ngọc Yên: “Tề tỷ tỷ, muội mời tỷ ăn ma đường nhé.”

“Không cần đâu, vừa ăn Nguyên tiêu xong, giờ ăn không nổi.” Tề Ngọc Yên vội nói.

“Muội mua trước một ít, lát nữa lúc chúng ta ngắm đèn thì ăn.” Nói xong Chung Xảo Trân không chờ Tề Ngọc Yên đáp lời đã chạy tới đường đối diện mua ma đường.

Chung Dục áy náy cười nhìn Tề Ngọc Yên: “Xá muội non trẻ, khiến Tề cô nương chê cười.”

Tề Ngọc Yên vội nói: “Chung công tử nói quá rồi, tính cách Xảo Trân muội muội thẳng thắn, khiến người ta yêu thích không thôi.”

Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, chợt cười, khẽ giọng nói: “Nàng có thể thích con bé là tốt rồi.”

Nhìn ánh mắt sáng rực của Chung Dục, Tề Ngọc Yên cười, quay mặt sang hướng khác, không biết phải nói gì.

Chung Xảo Trân mua một bọc ma đường, xoay người lại, nhìn ngũ ca và Tề Ngọc Yên phía bên kia, thật đúng là một đôi bích nhân, trong lòng vui vẻ, nhanh chân chạy tới.

Bất chợt một tiếng nổ lớn truyền đến, khiến mọi người hoảng sợ.

Tề Ngọc Yên vội quay đầu nhìn lại, hóa ra là một thiếu niên hơn mười tuổi ham chơi, đốt pháo ở bên đường.

Bấy giờ, một cỗ xe ngựa đang đi qua con đường này, ngựa kéo xe bị pháo dọa, kinh sợ, không còn nghe theo sự dẫn dắt của chủ nhân, hí dài một tiếng, chồm lên chạy loạn, xông về phía Chung Xảo Trân đang qua đường.

Chung Xảo Trân nhìn thấy xe ngựa đang xông tới chỗ mình, sợ tới mức đứng im tại chỗ, hai chân run bần bật, tựa như muốn di chuyển mà không sao làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cướp trẻ con

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân đứng chôn tại chỗ không biết né tránh, quỳnh tới nỗi hét lớn: “Xảo Trân muội muội! Mau tránh ra!”

Chung Dục nhìn thấy Chung Xảo Trân bây giờ hung hiểm vạn phần, trong lòng khẩn trương, chớp mắt đã thấy y như một mũi tên rời cung, lao nhanh đến, ôm muội muội, lăn vòng tại chỗ, hai huynh muội lăn đến ven đường.

Hai người vừa rời thì chiếc xe ngựa phóng thẳng qua chỗ Chung Xảo Trân vừa đứng.

Thấy hai người vô sự, Tề Ngọc Yên mới thả lỏng tâm tình, vội cùng hạ nhân chạy đến, hốt hoảng hỏi: “Xảo Trân muội muội, muội không sao chứ?”

Chung Xảo Trân cũng bị dọa sợ, lúc này mặt tái nhợt, ngo ngác một lúc rồi tựa vào ngực của Chung Dục khóc lớn: “Ngũ ca, chân... chân muội đau quá!”

Chung Dục nghe thấy vậy vội hỏi: “Cái nào?”

Chung Xảo Trân chỉ vào chân phải của mình, nói: “Chân này.”

Vội nâng chân phải của Chung Xảo Trân lên, dùng tay day nhẹ, chợt nghe Chung Xảo Trân la to: “Đừng day, ngũ ca, đau quá!” Phút chốc nước mắt trượt xuống má nàng.

“Xem ra là bị trẹo chân rồi. Đau như vậy, hơn phân nửa là ảnh hưởng đến xương.” Vẻ mặt hiện giờ của Chung Dục vô cùng căng thẳng. Y ngừng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Tề cô nương, xem ra ta và Xảo Trân không thể ngủ yên tại đây, ta phải nhanh chóng đưa con bé về nhà tìm đại phu xem.”

Tề Ngọc Yên vội gật đầu, nói: “Không sao, Chung công tử cứ đưa Xảo Trân muội muội về nhà trước đi.”

Chung Dục nhìn Tề Ngọc Yên, do dự hỏi: “Vậy... Còn Tề cô nương thì sao?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Nếu ta đã xuất phủ rồi thì cứ đến chợ phía Tây xem thế nào.”

Chung Dục tựa như có chút không yên lòng: “Một mình nàng?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Không phải ta còn có Mai Hương theo sao? Hơn nữa hội đèn lồng đông người như vậy, không cần lo.”

Chung Dục còn muốn nói điều gì đó, lúc này trên trán Chung Xảo Trân lấm tấm mồ hôi, nàng chặt vật nức nở nói: “Ngũ ca, chân của muội càng lúc càng đau.”

Chung Dục nhìn muội muội, sau đó gật đầu với Tề Ngọc Yên, nói: “Được, nàng phải chú ý cẩn thận.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Chung công tử yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

“Ừ.” Dứt lời, Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó bế Chung Xảo Trân trở về.

Nhìn bóng dáng huynh muội Chung Dục rời đi, Tề Ngọc Yên mới dẫn theo Mai Hương đi về phía chợ Tây.

Tề Ngọc Yên nghiêng mặt sang bên, cười hỏi Mai Hương: “Mai Hương, hồi trước em có từng tới đây xem hội đèn lồng không?”

Mai Hương gật đầu, nói: “Trước khi nô tỳ bán thân, có theo mẫu thân tới. Sau khi vào phủ thì không còn cơ hội nữa.”

Tề Ngọc Yên biết Mai Hương cực kỳ nhớ nhà, ngay cả chính tiền tiêu vật hàng tháng của mình cũng không nỡ tiêu, đều tiết kiệm gửi về nhà, có chút xúc động, liền nói: “Ta nhớ trong nhà em còn có mẫu thân và một người đệ đệ, ngày mai em về thăm bọn họ đi.”

Mai Hương nghe thấy cực kỳ cảm động, vội nói: “Nô tỳ đa tạ cô nương.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, im lặng. Kiếp trước Mai Hương đối tốt với nàng, kiếp này, nàng nhất định phải tốt gấp bội với em ấy.

Dần dần, khoảng cách tới chợ Tây càng lúc càng gần, người đến ngắm đèn cũng càng lúc càng đông.

Tới cổng chợ phía Tây, Tề Ngọc Yên phóng mắt nhìn, khắp đường treo đủ loại đèn, như sao trời lấp lánh, chiếu sáng cả khu chợ đèn hoa như ban ngày.

Mai Hương kể sát vào Tề Ngọc Yên, nói: “Cô nương, chợ đèn hoa này đông người lắm, cẩn thận đừng để lạc nhau.”

“Ừ, chúng ta đi ngắm đèn nào.” Tề Ngọc Yên cười đáp lời rồi tiến vào chợ đèn hoa.

Vừa vào con phố, Tề Ngọc Yên đã bị đèn hoa treo hai bên dẫn đi, nàng vừa đi vừa nhìn, tâm trạng thích thú hiếm thấy.

Đột nhiên, đằng trước hình như có chút âm ỉ.

Tề Ngọc Yên ngoảnh nhìn, chỉ thấy có một đám người vây thành vòng tròn ở giữa con đường đằng trước, loáng thoáng truyền đến tiếng nữ tử gào khóc và tiếng gầm của nam tử. Trong lòng nàng chợt tò mò, liền dẫn theo Mai Hương đi qua.

Tiến lại gần, Tề Ngọc Yên nhìn thấy ở giữa vòng người có vài người đứng. Một phụ nhân trung niên đang ôm trong ngực một tiểu nam oa khoảng ba tuổi đang khóc lớn muốn thoát, một phụ nhân còn trẻ đang kéo mạnh chân của tiểu nam oa, giống như không cho phụ nhân trung niên rời đi, đứng bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi.

Người xung quanh bàn tán xôn xao, nhưng Tề Ngọc Yên lại không nghe ra được nguyên nhân.

Chỉ thấy phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Giữa chốn đông người sao các người có thể cướp người chứ! Các người không được cướp con của tôi! Tôi cầu xin các người, trả con lại cho tôi!”

Tề Ngọc Yên nghe thấy mà lòng cả kinh. Hóa ra phụ nhân trung niên này và nam tử trẻ tuổi là kẻ mìn*, cướp đứa nhỏ nhà người ta?

(Kẻ mìn: bọn chuyên bắt cóc người.)

Bấy giờ lại nghe phụ nhân trung niên kia nổi giận nói: “Hay cho một con tiện nhân như mày! Mày đi thì cứ đi, dắt cả chái trai của tao làm gì hả? Nó là mạng sống của tao, mày không được dẫn nó đi.”

Nam tử trẻ tuổi lớn tiếng trách móc phụ nhân trẻ tuổi: “Người với tay Hồ Tam cách vách kia mờ ám, ta mắng người vài câu, người liền dẫn theo con bỏ chạy! Loại người không tuân thủ nữ tắc như người, ta bỏ cũng chẳng sao, sau này người có yêu với quyền rũ nam tử nhà ai thì kệ người, nhưng con của ta thì người không được dẫn đi!”

Lúc này, mọi người đã nghe hiểu, hóa ra nữ tử trẻ tuổi và nam tử trẻ tuổi này là phu thê, tiểu nam oa kia là con của bọn họ, phụ nhân trung niên kia là bà mẫu*. Thê tử không tuân thủ nữ tắc, trượng phu mắng vài câu đã dẫn theo nhi tử rời nhà, hiện giờ trượng phu và bà mẫu tìm được, muốn dẫn nhi tử đi, nữ tử không tình nguyện nên mới xảy ra tranh chấp trên đường.

(Bà mẫu: mẹ chồng.)

Dù sao thì đây cũng là chuyện nhà người ta, người ngoài không nên xen mồm, huống hồ phụ nhân trẻ tuổi này sai trước, nên giờ không ai nói đỡ giúp nữ tử trẻ tuổi này.

Thấy tình cảnh này, bà mẫu kia liếc nhìn nam tử trẻ tuổi, hai người chuẩn bị mạnh bạo dẫn tiểu nam oa rời đi.

Nữ tử trẻ tuổi nhìn thấy, liều mạng ôm chân tiểu nam oa, gào khóc thê lương: “Người lừa gạt tôi vì tôi là người vùng khác, không ai quen biết tôi nên muốn cướp con tôi. Các vị xin thương xót, cứu lấy mẫu tử chúng tôi, hai người này không phải bà mẫu và phu quân của tôi, bọn họ là kẻ mìn, muốn bắt cóc con tôi.”

Phụ nhân trung niên nghe thấy, nổi giận mắng: “Ngay cả bà mẫu và trượng phu của mày cũng không nhận! Con ơi, con về thì bỏ con phụ nhân này ngay lập tức!”

“Đạ, mẫu thân!” Nam tử trẻ tuổi nói: “Loại dâm phụ này, nhi tử cũng không cần, chỉ cần mạng tôn tử của người về là được.”

Nói xong nam tử trẻ tuổi cũng tiến tới kéo tay tiểu nam oa, muốn mang tiểu nam oa đi.

Phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Thằng bé không phải tôn tử của người, các người không được mang nó đi, tôi đâu có quen biết các người chứ!” Hai tay

nàng nắm chặt chân của tiểu nam oa.

Phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi không quan tâm, liều mạng lôi kéo tiểu nam oa đi, bởi vì đau, tiểu nam oa khóc ré lên.

“Các ngươi còn kéo nữa, e rằng oa nhi này sẽ bị thương mất.” Không biết người nào bắt chợt hô lên.

Phụ nhân trẻ tuổi hoảng sợ, ngó người trong chốc lát, vội buông lỏng tay, nghẹn ngào khóc: “An nhi...”

Phụ nhân trung niên vừa thấy phụ nhân trẻ tuổi buông tay, giống như thờ phào nhẹ nhõm, bế tiểu nam oa lên người, sau đó gật đầu với nam tử trẻ tuổi, tính rồi đi.

Bấy giờ, phụ nhân trẻ tuổi lại nhào tới, hét lớn: “Các ngươi trả An nhi lại cho tôi!”

Nam tử thấy phụ nhân xông tới, xoay người đá một cước vào bụng nàng, mắng chửi: “Tiện nhân, ngươi còn dám xông tới!”

Phụ nhân trẻ tuổi ngồi sụp xuống, ôm bụng, mặt tái dại, nhìn nam oa, thương tâm và tuyệt vọng trong mắt, lệ tuôn như mưa.

Xem tới đây, sống mũi Tề Ngọc Yên chợt có chút cay cay. Kiếp trước nàng cũng từng làm mẫu thân, nàng hiểu được đứa con quan trọng dường nào với mẫu thân. Nàng còn nhớ lúc mình nghe được Huyền nhi bị hại chết từ Phan Dữu Quân, có bao nhiêu thương tâm và tuyệt vọng, chẳng khác người phụ nhân trẻ tuổi này là mấy. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dâng lên niềm thương cảm.

Nhìn phụ nhân trung niên kia ôm An nhi đi về phía mình đang đứng, Tề Ngọc Yên tiến lên, chặn lại phụ nhân trung niên.

Phụ nhân trung niên thấy Tề Ngọc Yên, vội kêu lên: “Cô nương, xin tránh ra.”

Tề Ngọc Yên lại không nhường, ngược lại cười nhẹ, chậm rãi nói với phụ nhân trung niên: “Đại thẩm, có bằng chứng nào chứng minh đứa nhỏ này là tôn tử của bà không?”

Phụ nhân trung niên nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sốt một lúc, sau đó nói: “Nó vốn là tôn tử của ta, muốn bằng chứng gì nữa?”

“Cô nương, cầu xin cô, cứu lấy tôi và An nhi!” Nữ tử trẻ tuổi kia thấy có người đi ra, giống như chết đuối vớ được cọc, le lói một tia hi vọng. Nàng cố gắng ngửa mặt, nói to với Tề Ngọc Yên: “An nhi không phải con nhà bọn họ, bọn họ là kẻ mìn!”

Nam tử trẻ tuổi vội đi tới, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên thì ngây ra, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô nương, cô tốt nhất là thôi đi. Đây là chuyện nhà tôi, không cần người ngoài nhúng tay.”

Tề Ngọc Yên khẽ cười: “Nếu đây thật sự là chuyện nhà mấy người, tất nhiên ta sẽ không nhúng tay vào rồi.” Nói tới đây, nàng lạnh lùng nhìn nam tử trẻ tuổi, nói: “Chẳng qua, ta cảm thấy đây lại không phải chuyện nhà các ngươi.”

Nam tử trẻ tuổi ngẩn ra, trao đổi ánh mắt với phụ nhân trung niên. Lúc này, phụ nhân trung niên chợt kêu to: “Ta và con ta muốn lấy lại tôn tử của ta, sao lại không phải là chuyện nhà chúng ta?”

Tề Ngọc Yên liếc nhìn phụ nhân trung niên, lạnh lùng nói: “Tiểu oa này thật sự là tôn tử của bà ư?”

Phụ nhân trung niên biến sắc nói: “Sao nó lại không phải tôn tử ta chứ?”

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói thêm: “Vừa rồi hai người các ngươi và vị đại tẩu kia tranh đoạt tiểu oa đã dùng sức kéo người tiểu oa, căn bản mặc kệ tiểu oa này có chịu nổi hay không, chỉ chăm chăm kéo về phía mình. Đến khi có người bên ngoài hô lên làm thế sẽ khiến tiểu oa bị thương, nhưng các ngươi vẫn cố sức kéo đứa nhỏ. Ngược lại đại tẩu kia sợ đứa nhỏ bị thương, liền lập tức buông tay. Nếu như tiểu oa này là tôn tử ruột, nhi tử ruột của các ngươi thì các ngươi có quyết tâm đến mức ác độc như vậy không?”

Người xung quanh nghe xong cũng cảm thấy cái này có lý. Liền có người bắt đầu phụ họa Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, sao có thể ra tay như thế với tôn tử ruột của nhà mình chứ.”

“Nói cũng đúng. Nếu là tôn tử ruột, tiểu oa được tổ mẫu ôm thì sao phải khóc dữ đến vậy?”

...

Nghe người xung quanh bàn tán, mặt phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi hơi biến.

Phụ nhân trung niên còn thêm: “Đó là do chúng ta nôn nóng muốn dẫn tôn tử đi, không... không nghĩ được nhiều như thế.”

Thần sắc biến hóa của hai người, Tề Ngọc Yên đã nhìn thấy từ sớm. Nghe phụ nhân trung niên nói như vậy, nàng mỉm cười, nói: “Thương xót hài nhi nhà mình, chính là thiên tính, cho dù tình huống thế nào cũng sẽ không thay đổi.”

Bị Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chớp mắt hai người kia nghẹn lời. Sao một lúc thì nghe phụ nhân trung niên kia nói thêm: “Chúng ta là người nhà nghèo, thô lỗ quen rồi, không để ý được nhiều như vậy.” Nói xong chộc cảm nam tử trẻ tuổi, nói: “Nhi tử, đừng luyên thuyên với nàng ta nữa, chúng ta đi thôi!” Sau đó hai người định lách qua Tề Ngọc Yên để đi.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chặn hai người lại.

“Cô nương, cô dựa vào cái gì mà ngăn chúng ta đi?” Phụ nhân trung niên giận dữ nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cũng không giận, chỉ ngẩng đầu nhìn hai người kia nói: “Được! Ta nói thêm một câu cuối, bà bảo tiểu oa này là tôn tử ruột của người, vậy thằng bé họ gì, bà biết không?”

Phụ nhân trung niên ngập ngừng, sau đó mạnh miệng nói: “Ta... tất nhiên ta biết, nó họ... họ...”

“Đừng vội nói ngay!” Tề Ngọc Yên cản phụ nhân trung niên lại, sau đó xoay người, nói với đám người vây xem “Tôi muốn tìm vài người, xin mọi người đoán xét tiểu nam oa này có phải tôn tử của phụ nhân này không! Không biết có vị nào tình nguyện giúp không?”

Thấy mọi người gật gù hồ đồng ý, Tề Ngọc Yên quét mắt về đám người xung quanh, chọn ra bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Duyên phận

Tề Ngọc Yên chọn ra bốn người, một thanh niên có dáng dấp của người đọc sách, một ông lão có khuôn mặt hiền hậu, còn có một thiếu nữ mới lớn, cuối cùng là một bà cụ.

Tề Ngọc Yên đánh giá bốn người, mỉm cười nói: “Xin bốn vị chia ra để nghe họ nói họ là gì, sau đó từng người một nói cho mọi người cùng biết mình nghe được gì, đến lúc đó chân tướng tự nhiên rõ ràng!”

Bốn người được chọn liên tục gật đầu đồng ý.

Sau đó Tề Ngọc Yên chia phụ nhân trung niên, nam tử trẻ tuổi, nữ tử trẻ tuổi và tiểu nam oa lần lượt đứng ở bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc. Tiếp đó bảo người đọc sách nghe nam tử trẻ tuổi, ông lão nghe nữ tử trẻ tuổi, thiếu nữ nghe phụ nhân trung niên, bà lão nghe tiểu nam oa nói.

Mặc dù tiểu nam oa mới chỉ hơn ba tuổi, đọc nhãn chữ chưa được rõ ràng, nhưng cũng lờ mờ hiểu chuyện, có thể nói rõ họ tên của mình.

Tề Ngọc Yên thấy bốn nhân chứng hỏi xong trở về, sau đó bảo thiếu nữ nói trước.

Thiếu nữ nói với Tề Ngọc Yên: “Đại thẩm kia nói tiểu oa nhi họ Trần.”

Tề Ngọc Yên lại hỏi bà cụ, chỉ thấy bà cụ cười nói: “Bọn họ nói khác nhau, thằng bé kia nói nó họ Tần.”

Lúc này đám người bắt đầu xì xào.

Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ mỉm cười, lại hỏi ông lão: “Lão gia tử, ông nói đi.”

Ông lão vuốt chòm râu hoa râm của mình, từ tốn nói: “Tiểu phụ nhân kia nó họ nhà chồng cô ấy là họ Tần.”

Ông lão vừa dứt lời, đám người bàn tán ồn ào. Phụ nhân trung niên này bảo tiểu oa nhi là tôn tử của bà ta, sao đến ngay cả họ của tôn tử mình cũng nói không rõ.

Lúc này, không chờ Tề Ngọc Yên lên tiếng, người đọc sách kia chỉ vào nam tử trẻ tuổi nói: “Cô nương, tôi nghe vị huynh đài này nói, hần họ Chiêm.”

Người đọc sách vừa thốt lên, đám đông rộ lên. Bốn người ba cái họ, chỉ có phụ nhân trẻ tuổi và tiểu oa nói giống nhau, sự thật thế nào, hiện giờ không cần tranh cãi cũng tự rõ.

Có người nói: “Thì ra hai tên này đúng là kẻ mìn rồi!”

Có người mắng: “Cướp hải từ nhà người ta, thật thất đức!”

Lại có người hỏi phụ nhân trẻ tuổi: “Tiểu nương tử, người có báo quan không?”

Nghe vậy, nữ tử trẻ tuổi lắc đầu, nói: “Sinh mệnh không bằng quan môn. An nhi đã trở lại, vậy là được rồi.”

Tề Ngọc Yên nhìn phụ nhân trung niên và nam tử thanh niên kia, cười nhạt nói: “Bây giờ các người còn lời gì để nói không?”

Hai kẻ kia mặt cắt không một hột máu, trong tiếng ồn ào của đám đông, vội vã đẩy vòng người chạy ra ngoài.

Mọi người nhìn bóng dáng bọn họ, cười ầm lên.

Tề Ngọc Yên thấy phụ nhân trung niên kia chợt quay đầu, hung hăng trừng mình. Nàng không chút nao núng trừng lại.

Phụ nhân trung niên oán hận xoay người sang chỗ khác, cùng nam tử trẻ tuổi nhanh chóng biến mất trong dòng người.

“Cô nương, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô.” Phụ nhân trẻ tuổi dặt nhti từ tiến tới, hành lễ với Tề Ngọc Yên, lau nước mắt nói: “Nếu không có cô nương trợ giúp, sợ rằng An nhi sẽ bị bọn họ bắt mất rồi.”

Tề Ngọc Yên nói: “Ồ hội đèn lồng có rất nhiều kẻ mìn, nhưng ta không ngờ bọn họ to gan đến thế, dám cướp trắng trợn, đúng là càng lúc càng không có vương pháp. Đại tẩu, một mình chị dẫn theo hải tử, cần phải cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Phụ nhân trẻ tuổi rung rung gật đầu, sau đó nói với tiểu nam oa: “An nhi, mau dập đầu với cô nương đi, cảm ơn cô nương đã cứu con.”

An nhi nghe lời quỳ xuống chuẩn bị dập đầu, Tề Ngọc Yên vội cúi người bế An nhi dậy, nói: “Đừng thế, mẫu tử chị bình an là tốt rồi.”

Nhìn An nhi chớp đôi mắt to, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về Huyền nhi của nàng. Lúc nàng và Huyền nhi rời xa, Huyền nhi cũng chỉ hơn ba tuổi, không khác An nhi lắm. Nàng triu mến vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An nhi, nói: “Tối nay chắc chắn thằng bé cũng bị dọa sợ, chị mau dẫn nó trở về nghỉ ngơi đi.”

Phụ nhân trẻ tuổi gật đầu, sau khi cảm ơn rồi rít mới dẫn An nhi rời đi.

Tề Ngọc Yên không hề biết rằng từng hành vi cử chỉ của mình tối nay đều lọt vào mắt của một người đang ngồi trên trà lâu bên cạnh.

Lý Cảnh đặt nhẹ chén trà xuống, khoe miệng hơi nhếch, đầy hứng thú nhìn Tề Ngọc Yên dưới lầu.

Một màn náo kịch cướp người dưới lầu kia vừa rồi, hẳn thấy rất rõ, đang chuẩn bị gọi Mã Bình đi xử lý, bỗng nhìn thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện, vội gọi lại Mã Bình.

Khoảng khắc nhìn thấy Tề Ngọc Yên, lòng hắn đột nhiên có một thứ cảm giác lạ thường. Hắn gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có loại cảm giác như này, chỉ liếc mắt nhìn, hình bóng của nàng tựa như ánh tới tận đáy lòng hắn.

Đột nhiên, hắn liếc về Mai Hương theo sau lưng Tề Ngọc Yên, con người hắn dần sâu.

Sau khi từ núi Kim Minh trở về, đột nhiên hắn nghĩ tới hôm đó tới núi Kim Minh là quyết định bất ngờ, sẽ không có chuyện biết trước, cô nương có khả năng bám tính trong lời Mai Hương không giới đến độ biết được mình sẽ tới chỗ đó, sáng sớm đã sắp xếp người diễn một màn kịch ở đó chứ. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn hơi chút hứng thú với cô nương trong miệng Mai Hương, chỉ là hiện tại không tài nào hỏi thăm được thân phận của cô nương kia. Mặc dù trong lòng hắn có chút tiếc nuối, nhưng nhanh chóng gạt việc này qua một bên.

Giờ nhìn thấy Mai Hương, chuyện ở núi Kim Minh lại hiện lên. Nghĩ tới đây, Lý Cảnh nhìn nhất cử nhất động của Tề Ngọc Yên càng thêm chăm chú. Nhìn nàng gài bảy hai tên kẻ mìn, cứu tiểu nam oa về, sự tò mò về Tề Ngọc Yên chất chồng trong lòng hắn.

Thấy chủ tớ Tề Ngọc Yên rời đi, bảy giờ hắn đứng dậy xuống lầu, đám Mã Bình thấy thế vội đi theo.

Tề Ngọc Yên hồn nhiên không hay biết việc mình bị người khác theo dõi, phấn khởi dẫn Mai Hương đi ngắm đèn, tới một con đường chia ngã, Tề Ngọc Yên bị chói mắt bởi thứ ánh sáng đỏ rực ở trong sân phía trước, vội hỏi Mai Hương: “Bên đây là gì thế?”

Mai Hương cười nói: “Bẩm cô nương, bên đó là miếu Nguyệt Lão ạ.”

“Thế cái gì treo trên cây kia?” Tề Ngọc Yên lại hỏi.

Mai Hương trả lời: “Nghe nói đêm tiết Nguyên tiêu, xin một dải tơ hồng treo lên cây nhân duyên ngàn năm trong miếu Nguyệt Lão, rồi cầm đèn nhân duyên đi một vòng quanh cây nhân duyên, năm sau sẽ tìm được lang quân như ý.”

“Còn có vậy ư!” Tề Ngọc Yên cười: “Chúng ta lại đó xem thử.” Nói xong bước nhanh về phía miếu Nguyệt Lão.

Mai Hương vội vã theo sau.

Tề Ngọc Yên vào trong miếu Nguyệt Lão, quả nhiên cực kỳ náo nhiệt. Chỉ là tới đây, phần lớn đều là nữ tử, rất nhiều tiểu thư khuê các bình thường không thể ra cửa cũng ở đây cầu nhân duyên. Cũng có một vài nam tử vào trong, nhưng bên người đều có nữ tử làm bạn, vừa nhìn là biết tiểu tình nhân đến xin tơ hồng dặt nhân duyên.

Trước miếu Nguyệt Lão còn có vài toán sĩ bày sạp ở đây tính nhân duyên, trước quán nào cũng đầy ắp người xếp hàng, chỉ có duy nhất quầy của người nam tử trung niên mặt đen là vắng tanh.

Tề Ngọc Yên nhất thời tò mò, liền đi tới.

Toán sĩ mặt đen vừa thấy Tề Ngọc Yên, liền hỏi: “Cô nương muốn cầu nhân duyên?”

Mai Hương vội kéo Tề Ngọc Yên, nhỏ giọng nói: “Cô nương, chẳng ai tìm gã tính, chắc chắn gã tính không chuẩn, chúng ta vẫn nên tìm người khác đi.”

Tai toán sĩ mặt đen vô cùng thính, nghe Mai Hương nói vậy, mỉm cười, nói: “Người đòi cầu nhân duyên, đều thích lời dễ nghe. Nhưng ta lại hay nói thật, nên không được yêu thích, hơn nữa tiền què của ta mắc hơn chút so với người bình thường, với cả chỉ xem bói vào mười lăm tháng giêng hàng năm thôi, chẳng có danh hão gì nên mới vắng khách đến vậy.”

Tề Ngọc Yên cười hỏi: “Vậy ư? Tiền què của người là bao nhiêu?”

“Cũng không mắc lắm, hai lượng bạc thôi.” Toán sĩ mặt đen nói.

“Vậy mà kêu không mắc?” Mai Hương hít một hơi lạnh, phải biết rằng hai tháng tiền tiêu vặt của nàng mới được một lượng bạc đó.

Tề Ngọc Yên nhìn toán sĩ mặt đen, khoe miệng hơi nhếch, nói: “Người thu mắc như thế, ai biết người tính có đúng không?”

Toán sĩ mặt đen ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, thấy đồ nàng sang đẹp, hẳn là nữ tử con nhà giàu, gã chỉ hơi trầm ngâm, nói: “Vậy ta sẽ tính trước cho cô nương một cơ duyên, nếu như đúng, cô nương trả tiền, còn không thì không lấy một xu.”

Tề Ngọc Yên nghe gã nói như vậy, hứng thú cười nói: “Tính như nào?”

“Mời cô nương cho xin sinh thần của mình.” Toán sĩ mặt đen nói.

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát, rồi viết sinh thần của mình lên giấy trên bàn toán sĩ.

Toán sĩ nhìn thoáng qua ngày sinh thần của nàng, lấy ra một bàn tính, ngón tay gầy thật nhanh trên mặt, khiến Tề Ngọc Yên nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ chốc lát sau, toán sĩ mặt đen dừng tay, ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Ta thấy cô nương rất nhanh sẽ có chuyện vui đó.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra: “Việc vui? Việc gì vui?”

“Tất nhiên là chuyện nhân duyên rồi.” Toán sĩ mặt đen cười nói.

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói: “Ồ cái tuổi của ta, lại còn đến miếu Nguyệt Lão này, tất nhiên là nữ tử chờ gã cầu nhân duyên rồi, cái này chẳng cần tính cũng biết?”

Toán sĩ mặt đen bị Tề Ngọc Yên mỉa mai một hồi, nhưng không giận, vẫn là vẻ mặt thâm sâu khó dò tươi cười: “Cô nương chớ vội, từ từ nghe ta nói đã.” Nói xong gã cúi người, xách ra một chiếc đèn thỏ ngọc, đưa cho Tề Ngọc Yên: “Cô nương tuổi thỏ, lát nữa xách chiếc đèn thỏ ngọc này, đi một vòng quanh cây nhân duyên, rồi xoay ba vòng tại chỗ, cứ thế, cô nương sẽ gặp được người có duyên với mình.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, ánh mắt chợt tròn lớn. Mình có người có duyên ư?

Theo nàng biết, nếu như lần này nàng bị tuyển tiến cung, cho dù kiếp này nàng bị sủng hay không, Lý Cảnh cũng xem như là trượng phu của nàng, người có duyên chỉ có thể là Lý Cảnh. Nếu như nàng rút tuyến, theo những gì nàng dự tính, là phải gã cho Chung Dục, trả lại ơn bảo vệ kiếp trước của y, người có duyên chắc hẳn là Chung Dục.

Mà Lý Cảnh giờ đang ở trong cung, còn Chung Dục vừa đưa Chung Xảo Trân hồi phủ, cho nên hai người này không thể xuất hiện trong miếu Nguyệt Lão lúc này. Vậy thì người có duyên với nàng sẽ là ai đây?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên khẽ cười, đưa tay nhận đèn thỏ ngọc, nói: “Ta chỉ sợ tiền sinh không ăn được hai lượng bạc này của ta đâu.”

Toán sĩ mặt đen khẽ cười, nói: “Cô nương cứ thử thì biết thôi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, rồi cầm lấy đèn, tới trước cây nhân duyên, nhắm mắt nắm tay Mai Hương, đi một vòng quanh cây nhân duyên, sau đó Mai Hương thả tay Tề Ngọc Yên ra.

Tề Ngọc Yên xách đèn, xoay ba vòng tại chỗ, rồi chậm chậm mở mắt ra. Trước mắt không xuất hiện ai cả.

Nàng cười hây, chẳng trách tay toán sĩ mặt đen này làm ăn bết bát thế, ngay cả lời nói dối dễ dàng bị vạch trần như vậy cũng dám nói, có người tới tìm gã mới là lạ! Nàng đang chuẩn bị xoay người tìm tên toán sĩ mặt đen tính sổ, bất chợt, nàng nhìn thấy một người nam tử mặc cẩm bào Vân Nam dẹt kim màu xanh thẫm bước qua cửa, vào trong miếu Nguyệt Lão.

Lưng của nàng cứng đờ.

Thân ảnh ấy, không hề xa lạ với Tề Ngọc Yên.

Không ngờ, kiếp này, nàng lại đột ngột gặp được hắn sớm như vậy. Toàn thân nàng cứng ngắc, trợn mắt há mồm nhìn hắn, hô hấp cũng loạn.

Chương 10: Gặp nạn

Lý Cảnh vừa vào miếu Nguyệt Lão, liền trông thấy dưới tàng cây Nhân Duyên rũ đầy dải tơ hồng, có một nữ tử mặc chiếc váy Mật Phi màu anh đào đứng thanh nhã yêu kiều. Chỉ thấy nàng cầm trong tay một chiếc đèn thỏ ngọc màu trắng, cả người như tỏa ánh sáng, tựa như tiên nữ giáng trần từ chín tầng mây, đoạt hồn đoạt phách.

Hắn giật mình nhìn nàng, cảm giác tim mình “thịch” một tiếng, sau đó đập dữ dội.

Lúc này, nữ tử kia cũng yên lặng nhìn hắn, chỉ là biểu tình của nàng thoát nhìn vô cùng khiếp đảm. Khoảng khắc nhìn thấy hắn, một lớp sương mù chậm rãi phủ kín đôi mắt nàng, nàng cắn chặt môi, như phải chịu hàng vạn uất ức muốn nói hết với mình.

Nhìn bộ dạng nàng như khóc lóc như kẻ lẻ, tim Lý Cảnh như bị ai đó đánh một cái thật mạnh vào, đau âm ỉ. Một loại xúc động muốn ôm nàng vào lòng ủa dâng trong lòng hắn.

Hắn cả kinh, sao mình lại có thể nảy sinh ra cảm giác với một nữ tử xa lạ này cơ chứ? Tim hắn trở nên loạn hơn.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh nhưu mày nhìn mình, chợt tỉnh ngộ. Phải rồi, người đứng trước mặt mình kia không phải là Lý Cảnh coi mình như hòn châu trân quý của kiếp trước, hiện giờ đối với hắn mà nói mình chỉ là một người xa lạ. Nghĩ đến đây, nàng vội ổn định lại hô hấp, sau đó xoay người lại, bước thẳng đến bàn của toán sĩ mặt đen, trả lại đèn thỏ ngọc cho gã.

Sự luống cuống vừa xong của Tề Ngọc Yên đều lọt vào mắt của toán sĩ mặt đen, trong lòng gã mơ hồ cảm giác được giữa cô thiếu nữ dung mạo tuyệt trần này và vị công tử mặc áo xanh vừa vào miếu kia nhất định có chỗ không bình thường. Vì thế gã mang nụ cười trên mặt, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương thấy ta tính quẻ này có đáng giá hai lượng bạc không?”

Nghe toán sĩ mặt đen nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Cho dù nói thế nào thì Lý Cảnh cũng là người có duyên với nàng đi. Vì thế, nàng lấy hà bao ở bên hông, lôi ra hai lượng bạc đặt lên bàn, nói: “Đây là tiền quẻ.”

Toán sĩ mặt đen giờ tay cầm bạc, thả vào túi tiền rồi nói: “Cô nương còn muốn tính nhân duyên không?”

“Không tính.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, đang chuẩn bị đi, xoay người thì thấy Lý Cảnh đang đứng ở cửa ra vào, nàng ngẩn ra, lại xoay người lại hỏi gã toán sĩ mặt đen: “Xin hỏi, miếu Nguyệt Lão này còn cửa nào khác không?”

Nghe thấy vậy, toán sĩ mặt đen ngẩng ra, chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một hồi, sau đó nghiêng người sang, chỉ vào cửa bé trên trái chính điện miếu Nguyệt Lão, nói: “Qua cánh cửa này thì đâm thẳng về trước là tới cửa sau của miếu Nguyệt Lão, ra khỏi cửa sau là tới sau phổ rồi.”

“Cảm ơn rất nhiều!” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi gọi Mai Hương, gấp gấp rời đi từ cửa nhỏ, không hề đưa mắt nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn Tề Ngọc Yên. Không ngờ tới Tề Ngọc Yên một khắc trước còn nhìn mình ngây ngốc, chẳng ngờ chớp mắt cái đã dần theo nha hoàn chạy qua cửa nhỏ, bộ dạng trốn tránh khỏi mình, trong lòng hắn chợt buồn phiền khó hiểu.

Lý Cảnh tới trước mặt toán sĩ mặt đen, hỏi: “Huynh đài, xin hỏi vị cô nương cầm đèn của người là ai thế?”

Toán sĩ mặt đen thấy Lý Cảnh tướng mạo bất phàm, quần áo sang đẹp, đằng sau lại có tùy tùng thân thủ bất phàm đi theo, nhất định không phải người giàu có cũng là người quyền quý, liền dè dặt đáp: “Công tử, vị cô nương vừa rồi chỉ là tìm tiểu nhân tính nhân duyên thôi, tiểu nhân không quen biết.”

“Tính nhân duyên?” Lý Cảnh sững sốt, vội hỏi: “Vậy người tính nhân duyên nàng thế nào?”

Toán sĩ mặt đen đáp: “Vị cô nương kia vẫn chưa tính đã vội vã rời đi rồi.”

Lý Cảnh lạnh lùng cười: “Nàng ấy không tính? Nhưng ta tận mắt chứng kiến nàng đưa tiền.”

Toán sĩ mặt đen cười nói: “Cô ấy có đưa tiền nhưng không phải để tính nhân duyên, mà ta chỉ bấm cho cô nương đó một cơ duyên thôi.”

“Ồ? Cơ duyên gì?” Lý Cảnh hỏi.

“Ta dựa vào sinh thần của cô nương kia, suy tính cô ấy vào giờ Tuất ba khắc ngày hôm nay sẽ gặp được người có duyên với cô ấy, sau đó mới bảo cô ấy xách đèn lồng đi quanh cây Nhân Duyên một vòng rồi xoay ba vòng tại chỗ, chắc cũng vào khoảng giờ Tuất ba khắc, sau đó...” Toán sĩ mặt đen liếc nhìn Lý Cảnh, bên môi mang theo một nụ cười không rõ ý vị: “Công tử người liền xuất hiện.”

Lý Cảnh nghe xong, ngẩn ra. Theo ý tứ của toán sĩ mặt đen này thì người có duyên với nàng ấy chính là mình?

Chẳng trách vừa rồi nàng ấy lại nhìn mình như vậy. Nhưng tại sao nàng lại muốn trốn tránh mình? Chẳng lẽ nàng không vừa ý mình? Nghĩ tới đây, Lý Cảnh không khỏi bật cười trong lòng. Đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, vậy mà cũng sẽ có lúc lại lo lắng một tiểu nữ tử không vừa ý mình.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh lắc đầu, đột nhiên, hần nhìn thấy tờ giấy trên bàn trước mặt gã toán sĩ, nét chữ xinh đẹp viết sinh thần ai đó.

Hần ngẩng đầu hỏi toán sĩ mặt đen: “Đây cũng là sinh thần của cô nương kia?”

“Đúng thế.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Cái này... có thể cho ta được không?” Lúc Lý Cảnh nói lời này, sắc mặt có chút xấu hổ. Đây là lần đầu tiên hần muốn thứ gì đó từ một người xa lạ. Cũng chẳng biết vì sao, hần cực kỳ muốn mảnh giấy có viết sinh thần của nàng này.

“Công tử xin cứ tự nhiên.” Toán sĩ mặt đen cười: “Dù sao ta cũng chẳng dùng tới.”

“Cảm ơn.” Lý Cảnh đưa tay cầm mảnh giấy, nhìn kỹ. Từ sinh thần của nàng thì nàng ấy đã đủ 16 tuổi, nhỏ hơn hần ba tuổi. Có vẻ tuổi tác rất hợp. Mọi hần không tự chủ được ra một nụ cười mỉm.

Nhưng một lát sau, mày kiếm của hần lại nhíu. Bây giờ hần chỉ biết sinh thần của nàng, cũng không biết thân phận của nàng, bảo hần phải tìm nàng thế nào đây?

Lý Cảnh lại hỏi toán sĩ mặt đen: “Huỳnh đài, người có biết cô nương đi đâu không?”

“Cô ấy đi ra từ cửa sau.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Chỗ này có cửa sau ư?” Lý Cảnh như thể có chút ngoài ý muốn.

“Ừ.” Toán sĩ mặt đen gật đầu nói: “Từ cửa sau ra ngoài là ở sau phố.”

Trong lòng Lý Cảnh vừa nghe xong thầm kêu hồng hét! Nếu hôm nay không thể hỏi được thân phận của nàng, sợ rằng chẳng biết bao giờ mới tìm được nàng ấy? Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Cảnh quỳnh lên, vội dẫn theo đám Mã Bình chạy thẳng ra sau phố.

Bên này, Tề Ngọc Yên thấp thỏm cùng Mai Hương ra khỏi miếu Nguyệt Lão. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp Lý Cảnh ở đây. Tuy rằng bây giờ Lý Cảnh không còn biết mình, nhưng vừa nãy nàng thấy được ánh sáng lóe ra trong mắt hần, y như lúc hai người gặp nhau trên núi Kim Minh kiếp trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có chút nơm nớp. Coi như trải qua hai kiếp, người yêu thích sẽ không thay đổi ư? Kiếp trước Ký Cảnh ở núi Kim Minh là nhất kiến chung tình với mình, kiếp này hần nhìn thấy mình dường như có chút thất thần, chẳng lẽ hần lại thích mình ư? Hơn nữa kiếp này hai người gặp nhau ở miếu Nguyệt Lão, tựa hồ còn ám muội hơn kiếp trước.

Nhưng kiếp này Tề Ngọc Yên đã không nghĩ tới sẽ có bất kỳ liên quan gì tới hần, cũng không muốn hần thích mình, bởi vì nàng không muốn mình sẽ lại có kết cục bi thảm như kiếp trước. Nghĩ vậy, nàng tự nhủ, Tề Ngọc Yên, người nhất định phải nhớ, kiếp này, nhất định phải cách hần thật xa.

Sau phố không có đèn hội, người thưa thớt hơn rất nhiều, thoạt nhìn vô cùng vắng vẻ. Mai Hương nhìn trời cũng không còn sớm nữa, liền hỏi: “Cô nương, phố sau này không có đèn để ngắm, hay chúng ta về phủ nhé?”

Nghe Mai Hương nói, Tề Ngọc Yên vội kéo tâm tình ra khỏi cơn hoảng loạn từ lúc gặp Lý Cảnh, quay mặt nhìn Mai Hương, gắng rặn ra nụ cười, đáp: “Thế thì chúng ta về phủ đi.”

Chui tọt liền đi về hướng Tề phủ, lúc đi qua trước một cái hẻm nhỏ thì bất ngờ xuất hiện vài người từ trong hẻm, chia ra bịt miệng Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nhanh chóng kéo vào trong hẻm.

Tề Ngọc Yên giật mình, há mồm tính lớn tiếng kêu cứu, khổ nỗi miệng bị bịt chặt, không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng rên rì “ồ ồ”.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình và Mai Hương bị lôi vào chỗ sâu tít trong con hẻm mới được thả ra.

Nàng há to miệng thờ lạy thờ ể, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt mình là ba gã nam tử và một nữ tử, trong đó có hai người chính là hai kẻ đã giả mạo tổ mẫu và phụ thân An nhi, muốn bắt cóc An nhi.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng nàng cả kinh, thầm nói, tiêu rồi, e rằng bởi vì mình phá hỏng chuyện tốt của chúng nên mới đến để trả thù.

Quả nhiên, phụ nhân trung niên kia nhìn Tề Ngọc Yên, âm trầm mở miệng: “Tiểu cô nương, làm cái gì không làm, nhất định phải làm loại chuyện chặt đứt đường tiền tài của người khác ư, mà có biết sẽ gặp báo ứng không?”

“Các người bắt cóc con nhà người ta, các người mới gặp báo ứng!” Mặc dù Tề Ngọc Yên sợ hãi, nhưng cũng không dễ dàng chịu thua, liền mắng bốn người: “Các người thân thể khỏe mạnh, có tay có chân, không làm gì tốt, nhất định phải làm kẻ mìn à? Hại mẫu tử nhà người chia lìa, cũng không sợ trời

phạt ư?”

“Ôi chào! Miệng vẫn cứng quá nhỉ! Hiện giờ là ai gặp báo ứng hả?” Phụ nhân trung niên cười lạnh nói: “Mày phá hỏng chuyện tốt của tao, không cho tao mang đứa bé kia đi bán, vậy tao đành phải bán mày vậy.” Nói tới đây, phụ nhân trung niên cúi người, tay xoa xoa gương mặt của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tiểu cô nương, đáng vẻ xinh đẹp thế này, nhất định có thể bán với giá hời rồi.”

Thấy phụ nhân trung niên vươn tay về phía mình, Tề Ngọc Yên lắc người tránh khỏi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đừng dùng cái tay của người làm dơ bẩn mặt ta!”

Phụ nhân trung niên sùng sốt, bề bâng rút tay về, lạnh lùng nói: “Không muốn tao sờ, về sau sẽ luôn có cái tay còn bẩn hơn tay tao sờ lên mặt mày thôi.”

Nghe phụ nhân trung niên nói, trong lòng Tề Ngọc Yên hoảng sợ vô cùng, nàng cắn chặt môi, không nói gì thêm.

“Đại tỷ.” Bấy giờ, tên nam tử trẻ tuổi giả mạo phụ thân An nhi kia bị sắc đẹp của Tề Ngọc Yên mê mẩn, nước dãi chảy ròng ròng nói: “Bộ dạng cô nương này thật là tốt, trước khi bán nó có thể cho đệ ném thử được không?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe xong, sắc mặt bỗng tái nhợt, thân thể không khỏi run rẩy. Chẳng lẽ kiếp này mình lại phải bị thảm như vậy sao? Nàng hoảng sợ nhìn phụ nhân trung niên, không biết mục ta sẽ đáp lại như nào.

Phụ nhân trung niên liếc mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cười với nam tử thanh niên: “Ồ chợ hoa đèn tỷ đã biết mày bị nó quyến rũ rồi, thấy mày theo tỷ nhiều năm như vậy, nào, trở về sẽ đẻ con ả bồi mày mấy đêm liền.”

“Đa tạ đại tỷ.” Nam tử nói to mừng rỡ.

“Nhưng mà mày muốn ném thịt tươi, cũng phải đem nó ra khỏi thành rồi tính tiếp.” Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nói: “Hôm nay là tiết Nguyên tiêu, không đóng cổng thành, phòng thủ ở thành cũng lỏng lẻo hơn, cho nên, chúng ta phải thừa cơ đem mấy đứa ra khỏi thành trong tối nay.”

Dứt lời mục ta nháy mắt với ba gã nam tử bên cạnh, nói: “Đánh ngất mấy đứa nó đi rồi nhét vào trong một cái bao lớn, khiêng ra ngoài thành.”

“Vâng.” Ba nam tử đồng thanh đáp, rồi tiến lại chỗ Tề Ngọc Yên và Mai Hương.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương thấy tình cảnh này, trong lòng hoảng hốt, hai người nép sát vào nhau, cả người không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cứu mỹ nhân

Mất thấy ba gã nam tử tiến dần lại gần, Mai Hương chuyển người của mình lên trước, bảo vệ Tề Ngọc Yên ở sau lưng, quát mắng ba gã: “Bọn mi tránh ra! Bọn mi thử đụng vào cô nương nhà ta xem? Mai Hương ta liều mạng với bọn mi!”

Nghe Mai Hương nói, ba gã nam tử đầu tiên ngây ra, sau đó nhìn Mai Hương cười ha hả: “Sao chúng ta lại không dám chứ? Một tiểu cô nương như người có thể đấu thắng ba nam nhân chúng ta ư?”

Gã nam tử trẻ tuổi kia nhìn Tề Ngọc Yên, cười thâm tà nói: “Chờ về son trại, ta còn có thể sờ soạng cô nương nhà người ấy chứ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

Mai Hương nghe xong, dùng tay chỉ vào gã nam tử trẻ tuổi kia, giận tím mặt không nói thành lời: “Mi.. Mi..”

Tề Ngọc Yên lại càng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng hiện tại chỉ có mỗi mình mình và Mai Hương hai nữ tử yếu đuối, căn bản không phải đối thủ của ba gã nam nhân này. Nhưng nàng không muốn bó tay chịu trời, liền cất cao giọng hô hoán: “Cứu mạng! Có ai tới cứu chúng tôi với!”

Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên, lạnh lùng nói: “Các người thoát mái hết đi, nơi hẻo lánh này sẽ không có ai đến đâu!”

“Phải không?” Chất giọng lạnh lẽo của một nam tử bất chợt vang lên.

Tề Ngọc Yên nghe được âm thanh quen thuộc này, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Giọng này rất giống của Lý Cảnh.

Nhưng sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên phía sau phụ nhân trung niên xuất hiện vài nam tử. Thân ảnh đứng đầu kia, vô cùng thân quen.

Nhìn người đó, nước mắt Tề Ngọc Yên chợt tuôn trào. Hắn thật sự tới, nàng biết, hẳn nhất định sẽ ra tay cứu mình.

Tuy rằng kiếp trước vướng mắc quá nhiều yêu hận với Lý Cảnh, nhưng trong thời khắc kẻ sống chết này, Tề Ngọc Yên cũng bất chấp hết, vurun cồ, run giọng hướng về phía Lý Cảnh kêu lên: “Công tử, bọn chúng là kẻ mìn, muốn bắt cóc chúng ta! Van cầu người cứu chúng ta!”

Nghe Tề Ngọc Yên kêu cứu, chân mày Lý Cảnh hơi nhíu lại. Hắn không hiểu vì sao khi nữ tử này lên tiếng cầu cứu lại khiến hắn cảm giác vô cùng đau lòng, bất giác sinh ra một loại xúc cảm muốn chở che nàng.

Mấy tên kẻ mìn nghe được tiếng của Lý Cảnh, cũng vội vàng xoay người, liền trông thấy đám người Lý Cảnh đứng ngay sau mình, trong lòng hơi run sợ.

Thân hình Lý Cảnh vốn khá cao, đám người Mã Bình cũng thuộc dạng to lớn, vừa nhìn là biết người có võ, trong lòng ba gã không khỏi run sợ.

Phụ nhân trung niên nhìn thấy ba gã đồng lõa lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, vội kêu lên: “Đừng sợ! Lăn lộn nhiều năm rồi, có gì chưa gặp qua? Lên hết cho ta!”

Ba gã nam tử do dự một lúc, sau đó hét to một tiếng, xông tới đám người Lý Cảnh.

Lý Cảnh là ai chứ? Sao cho phép bọn chúng lại gần được, ba tên nhanh chóng bị thị vệ sau hắn xông lên đánh vật xuống đất.

Thấy đồng lõa của mình bị đám Mã Bình bắt được, phụ nhân trung niên sợ hãi, bất chấp ba gã nam tử, xoay người chạy về phía đầu khác của con hẻm.

Mã Bình thấy thế, tiện đà đá một viên đá dưới đất về phía mụ ta, chỉ nghe “bịch” một tiếng, cục đá đánh trúng phía sau đầu gối của mụ phụ nhân trung niên. Phụ nhân trung niên hét toáng một tiếng rồi bỏ nhào xuống đất. Một người thị vệ lập tức chạy lên trước, bắt giữ mụ ta.

Rất nhanh, bốn tên kẻ mìn đã bị đám người Mã Bình trói lại. Mã Bình phui phui tay, tới trước mặt Lý Cảnh, hỏi: “Công tử, xử lý bọn chúng thế nào ạ?”

Lý Cảnh đến mí mắt cũng không thèm nâng, lạnh giọng nói: “Dẫn tới phủ Kinh Triệu Doãn.”

“Vâng.” Mã Bình liền bảo hai thị vệ dẫn bốn tên tới phủ Kinh Triệu Doãn.

Thấy bọn họ sắp rời đi, Lý Cảnh chợt gọi lại: “Khoan đã.”

“Công tử còn điều gì cần dặn?” Mã Bình xoay người hành lễ nói.

“Cái tên vừa mới nói muốn ném thịt tươi ấy...” Lý Cảnh nâng mắt, nhìn Mã Bình, mặt không đổi nói: “Thiên hân cho ta.”

Mã Bình ngậy người, sau đó cúi đầu đáp: “Vâng.”

Nam tử thanh niên kia vừa nghe xong, sợ tới mức hét thảm lên “a!”, cầu xin Lý Cảnh tha thứ: “Công tử, tôi sai rồi, xin người tha cho tôi! Tôi là độc đinh trong nhà, xin người cho lưu lại cái gốc!”

Ba tên còn lại sợ tới mức không dám thở mạnh.

Nghe nam tử thanh niên kia không ngừng van xin, Lý Cảnh bực mình phẩy tay nói: “Còn không dẫn bọn chúng đi!”

Thị vệ được lệnh, không dám trì hoãn, nhanh chóng đẩy bọn chúng ra ngoài con hẻm.

Chờ bốn phía an tĩnh trở lại, lúc này Lý Cảnh mới quay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên. Chỉ thấy nàng giống như một con mèo nhỏ bị bắt nạt, co rúc ở chân tường, thân mình run rẩy.

Nhìn nàng, tim hắn như bị ai bóp nhẹ, đau âm ỉ. Hắn từ từ bước tới trước, đường nét khuôn mặt dần dần dịu xuống, so với biểu tình lãnh khốc vừa rồi, như thể hai người khác nhau. Hắn tới trước mặt Tề Ngọc Yên, chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hỏi nàng: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Trước khi hắn mở miệng, Tề Ngọc Yên đã biết người tiến về phía mình chính là Lý Cảnh rồi.

Kiếp trước ôm nhau thân mật biết bao lần, nàng đã sớm quen thuộc hơi thở của hắn.

Nhưng kiếp này, đối với hắn mà nói, nàng chỉ là một người xa lạ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, toàn bộ dung mạo của hắn ánh vào đáy mắt nàng. Nhìn hắn, nước mắt của nàng không kim nổi mà dâng lên lần nữa. Từ cái ngày nàng bị đẩy vào lãnh cung kia, nàng chưa từng nghĩ tới, còn có ngày mình có thể nhìn hắn như thế này.

Nhìn khuôn mặt của hắn dần nhòe đi trong dòng nước mắt, oán hận đủ loại kiếp trước với hắn lại trào dâng trong lòng. Cuối cùng nàng nhin không nổi, hai tay ôm mặt, nức nở khóc.

Nghe nàng đè nén tiếng khóc, Lý Cảnh cảm giác như thể có người dùng mũi kim, châm từng nhát một vào tim mình, loại cảm giác đó vừa chua xót vừa

đau lòng. Hắn chợt thấy mình vậy mà lại có chút lúng túng không biết làm gì, sau một lúc, hắn mới nhớ ra gì đó, vội rút ra chiếc khăn lụa trong tay áo, đưa cho nàng: “Cô nương, đừng khóc nữa, bây giờ cô không sao rồi.”

Nghe hắn nói, nàng dừng khóc, từ từ nâng lên đôi mắt đầm lệ, nhìn khăn lụa trắng tinh trước mắt mình kia, nàng gạt mình.

Hắn ngày hôm nay, không phải là Lý Cảnh tuyệt tình đoạn ái với mình, mà là một Lý Cảnh hoàn toàn xa lạ, hắn cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương tới mình. Nàng do dự một lúc sau đó chậm rãi vươn tay, nhận lấy khăn lụa.

Nàng cố gắng ngăn bản thân không khóc nữa, khàn giọng thút thút nói: “Đa tạ công tử.”

Nhìn Tề Ngọc Yên bởi vì khóc nên cái mũi hồng hồng, nhưng hắn chẳng những không cảm thấy xấu xí, ngược lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Hắn nhìn nàng, trong mắt vô thức pha một tầng nhu tình, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cô nương bị dọa sợ đúng không?”

Tề Ngọc Yên thu lại nước mắt xong, cười với Lý Cảnh, nói: “Hiện giờ ta đã ổn, đa tạ công tử cứu giúp.”

Nhìn kùm đồng tiền như hoa lê mang lệ của Tề Ngọc Yên, tim Lý Cảnh như bị ai đó tóm lấy, hăm sâu vào. Hắn từng gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có ai có thể khiến lòng hắn hoảng loạn không biết phải làm sao giống như nữ nhân trước mặt này. Cuối cùng hắn đã hiểu, trước đây không phải không có cảm giác với nữ nhân, mà là chưa gặp được nữ tử để hắn động tâm mà thôi.

(Thế bộ anh tưởng anh đoạn tay áo à?)

Thấy Lý Cảnh si ngốc nhìn mình, trong lòng Tề Ngọc Yên cảm giác được gì đó, thầm kêu hỏng rồi. Nàng cứ tưởng kiếp này Lý Cảnh không thể gặp được mình trên núi Kim Minh thì duyên phận hai người đã bị chặt đứt. Thật không ngờ ma xui quỷ khiến, hắn lại gặp được mình vào đêm Nguyên Tiêu ở miếu Nguyệt Lão, giờ còn cứu mình nữa, mà dường như dây dưa giữa hai người còn sâu hơn kiếp trước.

Kiếp trước lúc Lý Cảnh gặp được mình trên núi Kim Minh đã sinh tình. Hiện giờ Tề Ngọc Yên thấy ánh mắt rực cháy của Lý Cảnh, xem ra, có vẻ hắn lại động tâm rồi. Nếu kiếp này Lý Cảnh lại biết thân phận nàng là phi tần chờ tuyền, có phải tất cả mọi chuyện sẽ giống với kiếp trước?”

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu. Mặc dù sâu thẳm trong tâm của nàng, còn có chút tham luyến đoạn thời gian tình nồng ý mật của hai người trong kiếp trước. Đáng tiếc, sự sùng ái của hắn dành cho nàng giống như độc dược vậy, sẽ chỉ khiến nàng và người nhà chết không chỗ chôn chôn. Tất cả chuyện này nàng không muốn xảy ra, càng không dám nghĩ.

Tề Ngọc Yên ngậm hạ quyết tâm, kiếp này, tuyệt đối không thể để Lý Cảnh biết thân phận của mình ở ngoài cung. Vì thế, nàng chậm rãi đứng dậy, hành lễ với Lý Cảnh, nói: “Đại ân của công tử, tiểu nữ tử không biết báo đáp ra sao, chỉ đành tụng kinh niệm phật trước Phật tổ, cầu Phật tổ phù hộ độ trì cho công tử luôn bình an. Giờ đã muộn lắm rồi, tiểu nữ tử không tiện ở lại lâu, xin cáo từ trước.”

Thấy nàng tính đi, Lý Cảnh vội lên tiếng gọi lại nàng: “Cô nương, cô... cô tên là gì?”

Tề Ngọc Yên run sợ, sau đó chân mày hơi chau, đứng mực mà nói: “Xin lỗi công tử, khuê danh nữ tử không tiện bẩm báo.”

Nghe Tề Ngọc Yên trả lời, Lý Cảnh cảm thấy trong lòng mình như có gì đó chẹn ngang.

“Công tử, tiểu nữ tử xin cáo từ trước!” Tề Ngọc Yên nói xong lại thì lễ, sau đó dẫn theo Mai Hương hướng về phía ngoài hẻm.

Lý Cảnh nhìn bóng lưng của nàng, đứng đực ra một lúc, luôn cảm thấy nếu tối nay cứ thế để nàng đi, sau này sẽ không còn được gặp lại nàng nữa. Nghĩ vậy, trong lòng hắn mơ hồ có chút không cam lòng, xoay người, cất bước đuổi theo, ngăn lại Tề Ngọc Yên, nặn ra một nụ cười: “Cô nương, vẫn nên để tôi đưa cô về.” Trong lòng hắn thầm nghĩ, tìm được nhà nàng, còn sợ không biết được danh tính của nàng ư?

Tề Ngọc Yên không ngờ hắn lại đuổi theo. Nàng gạt mình, sau đó cười yếu ớt nói: “Công tử, thật sự không cần đâu, tự tiểu nữ tử về là được rồi.”

Đối với việc dây dưa của mình, trong lòng Lý Cảnh cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng hắn bình tĩnh nhìn Tề Ngọc Yên trong chốc lát, cắn răng, vẫn nói tiếp: “Ta nghĩ một hồi, cảm thấy để hai nữ tử yếu đuối các cô một mình đi trong đêm vắng, hình như không ổn lắm. Nói không chừng mấy tên vừa rồi còn có đồng bọn, nhờ các cô gặp lại mấy tên kẻ mìn thì phải làm sao? Nếu bởi vậy mà cô nương xảy ra chuyện, sao ta có thể yên tâm được? Cho nên, cô nương vẫn nên để ta đưa cô trở về!”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên sững sốt. Nàng tự thấy đã cự tuyệt rất rõ ràng, không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ lại có thể mặt dày đến thế, thế mà kiếp trước nàng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Trốn thoát

Tuy rằng Tề Ngọc Yên có hơi bất ngờ với việc Lý Cảnh mặt dày muốn đưa mình về, bản năng của nàng muốn cự tuyệt hẳn. Nhưng lại nghĩ tới hẳn vừa mới ra tay cứu mình, giờ lại cự tuyệt thẳng thừng ngay trước mặt, hình như không ổn cho lắm. Xem ra, muốn thoát khỏi Lý Cảnh, bản thân mình phải tìm cơ hội trốn thoát. Vì thế, Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Lý Cảnh một lúc, sau đó gật đầu, nói: “Vậy thì tiểu nữ đa tạ công tử.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: “Nếu cô nương sợ không tiện, cô cứ dẫn tỷ nữ đi ở trước, chúng ta theo sau là được rồi.” Hẳn như thăm trong bụng, dù sao chỉ cần tìm được nhà nàng, sau này có thể tìm được nàng thôi.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, rồi dẫn theo Mai Hương đi ở đằng trước, đám Lý Cảnh theo sát phía sau.

Đi được một đoạn, Tề Ngọc Yên nhìn không được quay đầu lại, nhìn Lý Cảnh sau lưng mình.

Đúng lúc Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, vừa vặn mắt hai người giao nhau, không khỏi ngẩn ngơ.

Tề Ngọc Yên mỉm cười với Lý Cảnh, rồi mau chóng xoay người lại. Nàng kéo cánh tay của Mai Hương, thì thầm bên tai cô: “Mai Hương, xem ra, chúng ta phải tìm cách cắt đuôi bọn họ mới được.”

“Tại sao ạ?” Mai Hương thắc mắc: “Để vị công tử kia hộ tống chúng ta về phủ không phải tốt ư?”

“Tuyệt đối không thể để hắn tìm được phủ lý.” Tề Ngọc Yên nhỏ giọng nói: “Em đừng hỏi nhiều nữa, dù sao ta muốn bỏ rơi hẳn, em mau nghĩ cách hộ tống đi.”

Mai Hương sợ hãi nói: “Cô nương, hình như bọn họ đều có võ. Hai nữ tử yếu đuối chúng ta có chạy cũng không thoát, đánh cũng không lại, làm sao mới cắt đuôi được đây?”

Tề Ngọc Yên suy tính một lúc mới nói: “Em có biết tiệm nào có cửa trước cửa sau thông ra hai đường khác nhau không. Chúng ta vào bằng cửa trước, sau đó lên ra bằng cửa sau.”

Mai Hương nghĩ ngợi, nói: “Cô nương, nô tỳ biết có một cửa tiệm hương phấn trên đường cái Tây thị, cửa trước là đường cái Tây thị, cửa sau thì nối với phố Đồng An, có thể dùng được.”

“Tốt lắm.” Tề Ngọc Yên nghe xong, vội gật đầu nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi mua hương phấn đi.”

Nói xong Tề Ngọc Yên xoay người, đợi Lý Cảnh tới, nói với hắn: “Công tử, ta muốn đến đường cái chợ Tây mua vài món đồ. Bên đây náo nhiệt, cũng đông đúc người. Không dám làm phiền nhóm công tử nữa, hay là mấy người cứ đi trước đi?”

Lý Cảnh sao chịu đi cơ chứ, cười cười, nói: “Không sao, cô cứ việc mua, ta chờ cô.”

Tề Ngọc Yên đã đoán được Lý Cảnh sẽ nói như vậy nên cũng không nói nhiều, mỉm cười với hắn rồi xoay người, đi về phía đường cái Tây thị cùng với Mai Hương, bước vào cửa tiệm hương phấn nọ.

Lý Cảnh thấy cửa tiệm này bán đồ cho nữ tử, không tiện theo vào nên đứng ở bên đường chờ Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chọn lựa hương phấn một hồi ở phía trước cửa tiệm, tựa hồ không vừa ý cái nào.

Chương quỹ thấy Tề Ngọc Yên dường như không hài lòng lắm, liền cười nói: “Phòng phía sau vẫn còn hương phấn loại khác, hay là cô nương vào xem thử.”

Tề Ngọc Yên gật đầu nói: “Vậy ta ra sau xem”

Chương quỹ tới trước cửa phòng sau, vén rèm để hai người chủ tớ Tề Ngọc Yên vào phòng.

Lúc Tề Ngọc Yên tới cạnh cửa như sức nhớ ra gì đó, quay đầu nở một nụ cười xinh đẹp với Lý Cảnh, nói: “Công tử, ta vào trong xem nhé.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên không chớp mắt, chỉ thấy nụ cười của nàng tựa như một bình rượu nguyên chất. Chỉ lướt nhìn, cả người say mê. Hắn gật đầu mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương không cần vội, cứ từ từ mà chọn.”

Tề Ngọc Yên cười rồi vén rèm vào trong phòng cùng Mai Hương.

Màn vải buông xuống, Lý Cảnh thấy bóng dáng của Tề Ngọc Yên bị che khuất sau tấm màn. Hắn đứng ở ngoài tiệm có chút lạnh lẽo, đợi Tề Ngọc Yên đi ra.

Lý Cảnh cũng cảm thấy hành vi của mình ngày hôm nay có chút điên rồ, đường đường là thiên tử lại cam tâm tình nguyện đứng trên đường, chờ đợi một thiếu nữ thậm chí còn không biết tên của nàng, chỉ vì muốn đưa nàng về để có thể biết được thân phận của nàng.

Dù thế, nhưng trong lúc đứng chờ nàng tại đây, cảm giác tim đập một cách khó hiểu vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng phấn khích. Có lẽ đây chính là cảm giác rung động.

Lý Cảnh đứng ngoài tiệm, thấy chương quỹ đi từ trong buồng ra, nhưng không thấy Tề Ngọc Yên theo ra cùng. Lý Cảnh tưởng nàng vẫn đang chọn

huong phần ở phía sau, cũng không để ý mấy. Chẳng đợi một hồi vẫn không thấy Tề Ngọc Yên ra, Lý Cảnh mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Vội bảo Mã Bình vào trong hồi chuông quý, bấy giờ mới biết được hai chủ tớ Tề Ngọc Yên và Mai Hương đã rời đi bằng cửa sau từ lâu rồi.

Khi Lý Cảnh nghe được tin này, đầu óc phút chốc trống rỗng. Nàng ấy lại dám lén bỏ đi? Nghĩ đến đây, trong lòng hắn hốt hoảng khó hiểu, xông vào tiệm, vén rèm lên, xuyên thẳng qua phòng, tới tận phố Đồng An ở mặt sau. Hắn lo lắng nhìn trái ngó phải, nhưng chẳng nơi nào còn lưu lại bóng dáng chủ tớ Tề Ngọc Yên?

Hắn nhất thời có chút rối rắm. Tại sao nàng phải lén lút rời đi? Là vì trốn tránh mình? Chẳng lẽ trong mắt nàng, mình giống với đám kẻ mìn bắt cóc nàng trắng trợn kia lắm ư?

Lý Cảnh càng nghĩ càng giận, lại không thể phát tiết, liền vung một quyền, nện lên bức tường bên cạnh, bụi vôi trên tường lạo xạo rơi xuống, phủ lên người hắn.

Hiện giờ Lý Cảnh đã giận đến cực điểm. Không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, lại bị một tiểu nha đầu đùa bỡn.

Tề Ngọc Yên sau khi xác định đã cắt đuôi được Lý Cảnh, vội vàng dẫn theo Mai Hương chạy không ngừng về Tề phủ. Đến khi vào tận khuê phòng của mình rồi, tìm nàng vẫn đập dừ dật.

Chuyện xảy ra đêm nay, trong lòng Mai Hương cũng khiếp sợ vô cùng, cô há to miệng hồn hển, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, sau này cô muốn ra cửa, nên đi cùng đại công tử, đêm nay hung hiểm muôn vàn. Nhờ đâu chúng ta thật sự bị mấy tên kẻ mìn kia bắt cóc thì sao?”

Tề Ngọc Yên ổn định lại tinh thần, nhìn Mai Hương nói: “Chuyện đêm nay em không được hé răng với bất cứ ai trong nhà.”

Mai Hương nhanh chóng gật đầu đáp: “Dạ, cô nương.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới thở dài nhẹ nhõm, xụi lơ tựa vào cạnh bàn, trong lòng vẫn hoảng sợ. Chỉ là, khiến nàng hoảng sợ, không phải gặp phải bọn kẻ mìn mà là gặp được Lý Cảnh. Hai người gặp nhau lại vào trước khi nhập cung. Chuyện này đối với nàng mà nói, thật sự là một việc nằm ngoài ý muốn.

Chuyện tối nay, cũng nhắc nhở Tề Ngọc Yên, chuyện xảy ra trong kiếp trước, có lẽ không thể tránh khỏi. Giống như việc nàng và Lý Cảnh nhất định phải gặp được nhau ở ngoài cung, cho dù nàng có tránh né thế nào, bọn họ vẫn sẽ gặp được. Xem ra, muốn thay đổi vận mệnh mình và cả nhà Tề thị, nhất định phải tính sớm mới được.

Đúng lúc này, Lan Hương đi vào, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, có cần nô tỳ hầu hạ cô tắm rửa không?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lan Hương, nghĩ tới kiếp trước cô ta quyến rũ Lý Cảnh, chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại.

Đối với hành động của Lan Hương kiếp trước, đương nhiên Tề Ngọc Yên vô cùng căm ghét. Nhưng Lan Hương kiếp này, cho tới bây giờ vẫn tính là an phận, cũng chưa làm ra chuyện gì có lỗi với nàng. Nếu hiện giờ bởi vì sai lầm kiếp trước của nàng ta mà trừng phạt, hình như có hơi thất đức. Nhưng nàng quả thật không tính giữ Lan Hương bên người, cho dù nàng bị tuyền tiến cung, hay gả cho Chung Dục, nàng đều sẽ không cho Lan Hương cơ hội quyến rũ nam nhân của nàng, huống hồ nếu nàng vào cung, để Lan Hương gian trá bên người chỉ bắt lợi với mình mà thôi.

Tề Ngọc Yên cảm thấy hiện tại mình nên bắt tay vào làm ngay.

Sáng sớm hôm sau, Tề Ngọc Yên tới phòng của mẫu thân.

Lục thị thấy nữ nhi tới, vô cùng vui vẻ. Bà cười tiến lên kéo tay nữ nhi, dắt nữ nhi ngồi vào tháp.

Lục thị dùng tay nhẹ nhàng sửa lại phần tóc rối bên tai Tề Ngọc Yên, vẻ mặt thương yêu hỏi: Yên Nhi, hôm qua con và Chung gia cô nương đi hội đèn lồng có vui không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu cười, nói: “Vui lắm ạ, nữ nhi chưa từng đến hội đèn lồng nào nhộn nhịp đến thế.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, như nghĩ tới điều gì, khe khẽ thở dài một hơi, nói: “Nếu không phải phụ thân và mẫu thân đưa con về quê nhà Mi Dương, con ở kinh thành có thể tới ngắm hội đèn lồng Nguyên Tiêu hàng năm rồi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói: “Mặc dù nữ nhi và tiểu đệ ở Mi Dương, cách xa kinh thành phồn hoa, nhưng có thể bầu bạn bên gối với tổ mẫu, thay phụ thân tận hiếu. Hơn nữa ở nơi thôn quê, hái hoa bắt bướm cũng có thú vui của nó.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, vỗ nhẹ lên tay của nàng, nói: “Mẫu thân biết Yên nhi hiếu thuận nhất mà.”

Tề Ngọc Yên biết bởi vì phụ mẫu để tiểu đệ và mình ở Mi Dương nhiều năm trời liền, trong lòng mẫu thân vẫn luôn áy náy với mình và Tề Ý, mình đưa ra yêu cầu, chắc chắn bà sẽ đồng ý.

Vì thế, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Phải rồi, mẫu thân, con muốn xin nương một người.”

Lục thị hơi sững sốt, nói: “Yên nhi muốn ai?”

Tề Ngọc Yên cười cười, nói: “Con muốn Trúc Vận trong phòng nương.”

“Con muốn Trúc Vận làm gì? Lan Hương và Mai Hương hầu hạ không tốt à?” Lục thị hỏi.

Tề Ngọc Yên bĩu môi, nói: “Nữ nhi không thích Lan Hương.”

“Tại sao?” Lục thị không hiểu.

Tề Ngọc Yên làm nũng nói: “Mẫu thân, người với người đều phải xem có hợp mắt không. Con thấy Lan Hương không hợp mắt con, dù sao thì con không thích nàng ta.”

Lục thị thấy nữ nhi nhõng nhẽo với mình, tâm trạng vui vẻ cười nói: “Được rồi, Yên nhi không thích thì không thích, mẫu thân đổi Trúc Vận cho con là được chứ gì.”

Tề Ngọc Yên mừng rỡ nói: “Cảm ơn mẫu thân.”

Hôm đó Lan Hương và Trúc Vận đổi cho nhau. Bởi vì Lan Hương được tới hầu hạ trong phòng cho chủ mẫu đương gia, cảm giác mình được lợi, ngược lại vô cùng vui mừng.

Trúc Vận là nha hoàn mà Lục thị rất thích, hồi năm sáu tuổi bị phụ mẫu bán vào Tề phủ. Lục thị thấy cô còn nhỏ nên đã cho cô vào phòng mình, coi cô như nữ nhi, không phải làm chuyện gì, còn có đại nha hoàn chăm sóc. Bởi vậy Trúc Vận luôn mang lòng cảm kích với Lục thị.

Vô tình Lục thị phát hiện Trúc Vận có hứng thú với y lý, nên để nàng theo Vạn đại phu của Hồi Xuân đường học y. Bởi vì Tề Chí Huy từng có ơn với cả nhà Vạn đại phu, Vạn đại phu không nỡ từ chối người mà Lục thị giao cho ông, nên đã thu nhận. Nhưng sau khi nhận Trúc Vận làm đệ tử, ông phát hiện Trúc Vận vô cùng thông minh hiếu học, tiếp thu được lý y thuật nhanh, thiên phú vô cùng cao, cực kì yêu quý Trúc Vận, dốc tâm truyền thụ những gì mình có. Trúc Vận học y xong, hiện tại người trong Tề phủ có đau đầu cảm sốt, chẳng cần mời đại phu, nhờ Trúc Vận xem là được.

Mà Tề Ngọc Yên nhìn trúng Trúc Vận, ngoại trừ việc cô ấy một lòng trung thành với Tề phủ ra, còn hiểu về y lý nữa. Trong kế hoạch của nàng, nếu như nàng bị tuyển tiến cung, Trúc Vận sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Nếu như mình không bị tuyển tiến cung, lúc xuất giá sẽ để Trúc Vận lại Tề phủ.

Cứ như vậy, mọi chuyện có vẻ đã được an bài ổn thỏa.

Trong lúc Tề Ngọc Yên lo sợ bất an chờ đợi, mừng một tháng hai rốt cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tuyên chỉ

Tề Ngọc Yên vẫn nhớ, sáng sớm mừng một tháng hai của kiếp trước công công trong cung đã tới Tề phủ tuyên thánh chỉ, sắc phong nàng làm chính ngũ phẩm cơ. Đây là phân vị* cao nhất của phi tần chưa thị tẩm có thể nhận được.

(Phân vị: Chức vị được phân.)

Sau khi nàng nhập cung thị tẩm, ngay ngày hôm sau được phong làm chính tam phẩm quý tần. Sau đó con đường thăng chức trong cung của nàng vô cùng trôi chảy, nửa năm sau đã được làm chính nhị phẩm phi, về sau nàng mang thai, Lý Cảnh lại phong nàng làm quý phi. Con đường thăng chức của nàng từ đó một đường đi lên, thẳng tới khi nàng phạm tội bị phế truất.

Lúc này Tề Ngọc Yên nằm trên tháp, nhớ về mọi chuyện kiếp trước, nước mắt lạnh lẽo chảy đầy hai má.

Sớm tinh mơ nàng đã thức dậy, mặc y phục chỉnh tề, thấp thòm chờ đợi thời khắc quyết định vận mệnh của mình tới.

Chỉ là, đã quá thời gian tuyên thánh chỉ kiếp trước rất lâu rồi mà Tề Ngọc Yên vẫn chưa thấy thái giám đến phủ tuyên chỉ.

Thoáng chốc đầu nàng có chút trống rỗng. Chuyện này có nghĩa là nàng đã rút tuyền đúng không?

Quả nhiên Lý Cảnh không biết nàng là ai, nên nàng mới không bị tuyển vào cung. Xem ra, sở dĩ kiếp trước mình được tuyển vào cung, đúng thật là do Lý Cảnh để ý tới mình từ trước. Giả như kiếp trước hai người không gặp được nhau ở núi Kim Minh, nói không chừng sẽ không xảy ra những chuyện thâm khổ về sau kia.

Chỉ là, lần này rút tuyền, e rằng đời này kiếp này sẽ không còn được gặp lại Lý Cảnh nữa? Đột nhiên Tề Ngọc Yên dâng lên một trận phiền não khó hiểu trong lòng, tự nhiên thấy bản thân buồn phiền phát sợ, vội dẫn Mai Hương tới hoa viên cho khuây khỏa.

Mặc dù hoa viên Tề phủ không lớn, nhưng cảnh tượng nay đã mang ý xuân dạt dào, vài cây hoa đào đã chớm nở chờ nỏ. Nhìn màu hồng non mơn mẹn này,

Tề Ngọc Yên chợt nhớ tới thời điểm lúc mình chết ở kiếp trước, hình như cũng vào thời điểm đào hồng liễu xanh này, trong lòng bỗng trĩu nặng. Nhưng kiếp này mình không phải tiến cung, mọi chuyện chắc sẽ khác. Tề Ngọc Yên nghĩ tới đây, nhẹ lòng hơn đôi chút.

Hai chủ tớ đang dạo trong vườn thì Trúc Vận hót hải chạy tới, gọi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, người trong cung tới tuyên thánh chỉ, lão gia gọi cô mau tới chính sảnh tiếp chỉ.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, giật mình.

Không phải đã quá giờ rồi ư, sao còn có người tới tuyên thánh chỉ?

Nhưng hiện tại cũng không cho phép nàng nghỉ nhiều, liền vội vã theo Trúc Vận tới chính sảnh.

Lúc nàng hoang mang chạy tới chính sảnh thì Tề Chí Huy mang theo Lục thị và hai huynh đệ Tề Thứ, Tề Ý đã thấp xong hương từ lâu, đang đợi Tề Ngọc Yên. Thấy nữ nhi chạy tới, Tề Chí Huy vội dẫn theo một nhà lớn nhỏ quỳ xuống tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ vẫn là Ngã Tuyên công công đến tuyên chỉ giống kiếp trước, chỉ thấy gã nhìn lướt qua đám người đang quỳ bên dưới, sau đó từ từ mở ra thánh chỉ màu vàng rực, cất cao giọng đọc: Nữ nhi của Vinh Uy tướng quân Tề Chí Huy Tề Ngọc Yên, học rộng hiểu đạo lý, quý (giàu sang) mà lại kiệm (cần kiệm), không làm biếng biết vâng lời, là kiểu mẫu phi tần có thể phụ tá hoàng hậu, nề nếp đoan hòa (đoan trang + hòa nhã), hòa thuận với mọi người. Lập tức sắc phong làm chính thất phẩm quý nhân, mừng một tháng sau nhập cung! Khâm thủ!

Tề Chí Huy vội dẫn dắt người nhà tiếp chỉ tạ ơn.

Lúc Tề Ngọc Yên đứng lên, cả người choáng váng, tựa như vẫn còn trong mơ.

Ngã Tuyên bước lên trước, nói với Tề Chí Huy: “Chúc mừng Tề tướng quân, giờ lệnh ái có cơ hội bay lên đầu cành, về sau xin chiếu cố cho chúng tôi nhiều!”

Tề Chí Huy vội nhét một thỏi vàng vào trong tay Ngã Tuyên, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Ngã công công rồi. Mai này tiểu nữ vào cung, nếu có chỗ không hiểu, mong công công chỉ bảo tận tình.”

Ngã Tuyên nắn nắn thỏi vàng trong tay, tựa hồ vô cùng hài lòng, sau đó nghiêng người liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Dáng dấp Tề quý nhân xinh đẹp như vậy, sau khi tiến cung nhất định sẽ được thánh sủng, theo thời gian chắc chắn sẽ vươn lên.”

Tề Chí Huy cười gật đầu nói: “Đa tạ Ngã công công chúc lành.”

Lục thị chân chừ tiến lên, hỏi Ngã Tuyên: “Xin hỏi công công, lần này Hoàng thượng tuyển bao nhiêu phi tần?”

Ngã Tuyên nâng mắt liếc qua Tề Ngọc Yên, nói: “Cộng cả Tề quý nhân vào là có bốn người tất cả.”

Lục thị cũng liếc mắt về phía nữ nhi, lại hỏi: “Là những ai vậy?”

Ngã Tuyên cười trả lời: “Nữ nhi của Cảnh quốc công Lương Đăng Lương Tử Vân làm ngũ phẩm dung hoa, nữ nhi của Bình phẩm thượng thư Phan Bảo Phan Dữu Quân làm chính lục phẩm tần, nữ nhi của Đại Lý tự Thiệu Khanh La Vạn Đình La Xảo Nhi làm thất phẩm mỹ nhân.”

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Bốn người được tuyển vào cung không hề khác kiếp trước, ngoại trừ vị phân của mình, từ chính ngũ phẩm cơ xuống làm chính thất phẩm mỹ nhân ra, vị phân của những người khác giống hệt với kiếp trước. Mà vị phân cao thấp của bốn phi tần này, tương đương với cấp bậc của phụ thân từng người, nhìn từ trong ra ngoài không có vị trí nào quá đặc biệt cả.

Thấy Tề Ngọc Yên còn ngẩn ngơ tại chỗ, Ngã Tuyên chấp tay thi lễ với Tề Chí Huy: “Chúng tôi vừa từ quý phủ của Cảnh quốc công và Phan thượng thư tuyên chỉ đến đây, còn phải tới quý phủ của La đại nhân tuyên chỉ. Tề tướng quân, chúng tôi cáo từ đây.”

Tề Chí Huy vội vàng cung kính tiễn Ngã Tuyên ra cửa.

Thấy Ngã Tuyên ra cửa, Tề Ngọc Yên vẫn ngẩn người. Thì ra, giờ tuyên chỉ kiếp này trễ hơn kiếp trước là do Ngã công công đi tuyên tần phi có vị phân cao hơn nàng trước. Mà kiếp trước, vị phân của Tề Ngọc Yên là cao nhất, cho nên, Ngã công công mới tới Tề phủ trước.

Xem ra, chuyện tuyển phi tần này chắc hẳn do một tay Thái Hậu xử lý, còn Lý Cảnh chẳng hề quan tâm. Nếu như Lý Cảnh tự chọn phi thì lúc hẳn nhìn thấy bức họa của họa sư ắt hẳn sẽ nhận ra mình. Theo tính cách của hắn, mình sẽ không có khả năng có vị phân quý nhân thấp như vậy. Nếu Lý Cảnh không biết mình chính là nữ tử mà hắn đã gặp được hôm tiết Nguyên Tiêu, như vậy đối với nàng mà nói, vẫn còn cơ hội để thay đổi vận mệnh kiếp trước.

Chẳng qua, Lý Cảnh đã từng nhìn thấy Mai Hương ở tiết Nguyên Tiết, nhận ra được em ấy. Xem ra, kiếp này không thể dẫn theo Mai Hương nhập cung rồi.

Mai Hương cũng không biết mình đã bị cô nương nhà mình bỏ lại, chờ Tề Ngọc Yên trở về khuê phòng, nhanh nhẩu tiến lên mừng rỡ chúc mừng nàng được tuyển vào cung, đồng thời muốn về thăm người nhà một chút, nói rằng sợ tiến cung rồi sẽ không thể về thăm nhà thường xuyên được nữa.

Tề Ngọc Yên liếc nhìn Mai Hương, thần nhiên cười: “Mai Hương, lần này ta tiến cung, không định mang em theo.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sờ, sau đó cuống cuống hỏi: “Tại sao ạ? Cô nương chê Mai Hương hầu hạ không tốt ư?”

“Đương nhiên không phải lý do này.” Tề Ngọc Yên lắc đầu cười nói: “Mai Hương à, em rất tốt.”

Mai Hương nghe xong, tủi hờn cắn môi: “Vậy tại sao cô nương không cần Mai Hương nữa.”

Tề Ngọc Yên thờ người, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Mai Hương, trong cung nguy hiểm trùng điệp, ta tiến cung còn không biết sẽ gặp phải chuyện gì. Nói không chừng không cần thận, sẽ đầu một nơi thân một nẻo, ta thương em, không muốn em mạo hiểm tiến cung với ta.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chốc lát đôi mắt Mai Hương ngấn lệ, nghẹn ngào nói: “Nếu đã thế, Mai Hương càng phải theo cô nương nhập cung, bảo hộ cô nương.” Nói tới đây, Mai Hương quý ‘bịch’ một tiếng, nói: “Mai Hương vốn là người của cô nương, sống chết đều muốn theo cô nương, xin cô nương cho Mai Hương được ở bên người!”

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Mai Hương, vành mắt cũng đỏ lên, vội vàng kêu lên: “Mai Hương, em cứ đứng lên trước rồi nói.”

Mai Hương lại cứng đầu: “Cô nương không đồng ý với Mai Hương, Mai Hương sẽ không đứng dậy.”

Tề Ngọc Yên thấy Mai Hương kiên quyết như vậy, ngược lại có chút bất ngờ. Nói thật, trải qua một kiếp, nàng biết rõ Mai Hương trung thành với nàng. Nếu không phải Lý Cảnh từng gặp qua Mai Hương, nàng nhất định sẽ dẫn theo Mai Hương tiến cung, dù sao vào trong cung, nàng muốn che giấu bản thân, cũng cần có người đáng tin. Suy cho cùng kiếm một người mới chẳng bằng hiểu rõ lòng nhau như Mai Hương.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tiến lên, muốn đỡ Mai Hương dậy, nói: “Mai Hương, không phải ta không cần em, mà ta thật sự có nỗi khổ trong lòng.”

Mai Hương vẫn ngang bướng không chịu đứng dậy, chỉ nhìn Tề Ngọc Yên, rung rung hỏi: “Cô nương có khổ tâm gì, cứ tâm sự cùng Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên dừng một chút rồi nói: “Em đứng lên thì ta mới nói. Em không đứng dậy, ta sẽ không nói.”

Mai Hương lặng im, sau đó từ từ đứng lên, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, cô có khổ tâm gì, mau nói với Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn Mai Hương, chậm rãi nói: “Mai Hương, em còn nhớ vị công tử đã cứu chúng ta khỏi tay lũ kẻ mìn vào đêm Nguyên Tiêu không?”

Mai Hương gật đầu, nói: “Nhớ ạ, chính là vị công tử có dung mạo rất đẹp phải không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Hắn chính là đương kim Hoàng đế.”

Mai Hương nghe xong, đầu tiên là kinh hãi, sau đó mắt sáng rỡ, trên mặt không che dấu nổi thần sắc vui mừng: “Ngài ấy thật sự là Hoàng đế ư? Vậy thì tốt quá rồi! Hôm đó Mai Hương đã cảm thấy vị công tử kia có tình ý với cô nương, còn năn nỉ đưa cô nương về nhà, cuối cùng lại bị cô nương bỏ rơi. Giờ cô nương tiến cung, ngài ấy nhìn thấy cô nương, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.”

Tề Ngọc Yên cười khổ nói: “Được Đế vương yêu thương, sao chúng ta chịu được chứ? Hậu cung hiểm ác, không cần thận bị người hại, ngay cả mình chết thế nào đều không biết được.” Nàng của kiếp trước, chính là bởi vì quá mức ngây thơ, cho rằng được hán yêu thì sẽ êm thấm vô lo gì. Không ngờ, tình yêu của hán, không những hại chết mình, còn hại chết cả nhà.

“Sao cô nương lại nghĩ như vậy?” Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, trong lòng có chút khó hiểu. Không phải sau khi được tuyển vào cung đều muốn được thánh sủng ư? Tại sao cô nương giống như không muốn được sủng vậy?

Tề Ngọc Yên biết không thể nói cho Mai Hương chuyện kiếp trước, liền nói dối cô ấy rằng: “Trước khi về kinh đột này, ta có tìm một toán sư rất nổi tiếng ở Mi Dương tính cho ta một quẻ. Toán sư kia nói nếu như ta tiến cung được sủng, cả nhà Tề thị sẽ gặp đại tai*.”

(Đại tai: Tai họa lớn.)

Quả nhiên, sau khi nghe nói vậy, mặt Mai Hương thoát cái trở nên trắng bệch: “Đại tai? Vậy phải làm sau đây? Cô nương đã nói với lão gia phu nhân chưa?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Ta không nói. Nói với họ, thứ nhất chưa chắc họ sẽ tin, thứ hai, ta có vào cung hay không, không phải là điều họ có thể tính được. Cần gì phải nói ra những lời đó khiến họ thêm bất an trong lòng? Ta chỉ cần không để mình được sủng là được.”

Mai Hương nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nhưng nô tỳ thấy ngày hôm đó lúc Hoàng đế nhìn cô nương, cặp mắt hình như chưa hề xoay chuyển. Nếu cô nương vào cung, Hoàng thượng vừa trông thấy cô, chắc chắn sẽ không bỏ qua, vậy nên làm gì đây?”

Tề Ngọc Yên cười cười: “Ta đã có biện pháp để hán không nhận ra ta rồi. Nhưng Mai Hương à, hán đã thấy em, nếu hán bắt gặp em ở bên cạnh ta, hán sẽ biết thân phận của ta, cho nên, ta không thể để em vào cung.”

Mai Hương kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nếu cô nương có biện pháp khiến Hoàng Thượng không nhận ra cô, vậy thì cũng có thể khiến ngài ấy không nhận ra được Mai Hương, hơn nữa Mai Hương chỉ là một tỷ nữ, chỉ cần ở lì trong điện không chạy loạn, chắc chắn không chạm mặt Hoàng đế. Cô nương muốn lừa Hoàng đế, phải cần một người tin tưởng được ở bên người! Cô nương cho Mai Hương theo người tiến cung đi!”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, thấy Mai Hương nói cũng có đạo lý, liền gật đầu nói: “Để ta suy nghĩ thêm!”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khám bệnh

Mai Hương thấy vẻ mặt của Tề Ngọc Yên vô cùng dẫn đo, thút thít nói: “Cô nương, cô đưa em nhập cung cùng đi. Sống chết thế nào Mai Hương cũng muốn theo cô nương, trăm ngàn lần cô đừng ruồng bỏ Mai Hương!”

Nhìn bộ dạng Mai Hương như thế, nghĩ tới kiếp trước Mai Hương trung thành tuyệt đối với mình như nào, rốt cuộc Tề Ngọc Yên mềm lòng, liền đồng ý nói: “Thôi được rồi! Ta sẽ mang theo em nhập cung. Nhưng khi em vào cung rồi, không được tùy tiện đi lung tung, tuyệt đối không được để Hoàng đế nhìn thấy em.”

Mai Hương được Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng mừng rỡ, gật đầu lia lịa: “Vâng, cô nương. Không có dặn dò của cô nương, Mai Hương sẽ không đi đâu hết.”

Đúng lúc này, Trúc Vận đẩy cửa đi vào, hô lên với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, Trúc Vận đã trở về.”

Tề Ngọc Yên vẫy tay gọi Trúc Vận đến trước mình, nhỏ giọng hỏi: “Trúc Vận, mấy thứ lần trước ta nói với em, em đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trúc Vận trả lời: “Mấy thứ cô nương cần, nô tỳ đã chuẩn bị xong hết. Vừa rồi nô tỳ nghe nói cô nương được tuyển vào cung, nô tỳ đoán hẳn cô nương sẽ dùng tới những thứ đó, trước đây đã tới chỗ sư phụ lấy được về.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, tựa hồ còn có chút không yên tâm, hỏi lại: “Trúc Vận, cách này của chúng ta thật sự sẽ có tác dụng chứ?”

Trúc Vận cười nói: “Xin cô nương cứ tin tưởng vào Trúc Vận, nhất định sẽ như mong muốn của cô nương.”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận nói như vậy, trong lòng ổn định lại, cười nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nói chuyện, cảm giác như lọt vào sương mù, mù mịt vội hỏi: “Cô nương, cô và Trúc Vận đang nói gì thế?”

Nhìn vẻ mặt tù mù của Mai Hương, Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nhìn nhau cười.

Trúc Vận quay sang, lè lưỡi với Mai Hương, tinh nghịch nói: “Không nói cho cậu.”

Mai Hương âm ức trừng Trúc Vận, sau đó quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên, tức tưởi kêu lên: “Cô nương!”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Đừng vội, em sẽ biết là chuyện gì nhanh thôi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, trong lòng Mai Hương càng hiếu kì hơn. Mãi tới sáng sớm ngày hôm sau, cô nhìn thấy Trúc Vận thoa thoa bôi bôi trên mặt Tề Ngọc Yên, mới vỡ lẽ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày tiếp theo, Tề Ngọc Yên bắt đầu ngã bệnh. Loại bệnh này thật sự kì quái, thân thể Tề Ngọc Yên không đau không ngứa, chỉ có da mặt trở nên vừa đen vừa vàng.

Qua một ngày, màu vàng đen trên mặt Tề Ngọc Yên có vẻ sậm hơn so với ngày đầu. Lục thị nhìn mặt của nữ nhi, trong lòng nóng lửa đốt, vội gọi Trúc Vận tới xem cho Tề Ngọc Yên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trúc Vận giải thích với Lục thị, Tề Ngọc Yên từ phương Nam âm ướt về nơi phương Bắc khô ráo, không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa, nên mặt mới trở nên vừa đen vừa vàng. Lục thị nghe xong, hoảng sợ, nhanh chóng bảo Trúc Vận kê thuốc cho Tề Ngọc Yên, bốc thuốc cho nữ nhi uống, muốn nàng nhanh chóng khỏi.

Đúng lúc này, trong cung cũng phái cung nữ giáo tập tới phủ của tần phi mới trúng tuyển, dạy nhóm phi tần lễ nghi cung đình. Cung nữ tới Tề phủ là một người tầm hai mươi tư hai mươi lăm, tên là Xuân Hoa.

Nhắc tới Xuân Hoa này, Tề Ngọc Yên cũng có chút ấn tượng. Kiếp trước cũng là nàng ấy tới Tề phủ, chẳng qua tiến cung không lâu, Xuân Hoa bởi vì đến tuổi được thả ra ngoài cung, cho nên hai người cũng không giao thiệp nhiều.

Sau khi Xuân Hoa đến Tề phủ, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên không khỏi kinh ngạc. Theo lý, nữ tử có bộ dạng kinh khủng như này không thể được tuyển tiến cung, trong này nhất định có nguyên nhân. Vì thế, Xuân Hoa mau chóng hỏi Lục thị.

Lục thị thấy bộ dạng nữ nhi dọa Xuân Hoa sợ, bắt đắc dĩ thờ dài ngao ngán, nói với Xuân Hoa: “Xuân Hoa cô cô không biết đó chứ, sau khi Yên nhi nhà ta trở về từ phương Nam, bởi vì không hợp khí hậu, khí huyết loạn nên sắc mặt mới càng lúc càng xấu. Chúng ta cũng hiểu, hiện giờ bộ dạng Yên nhi như này, sợ không thích hợp để tiến cung làm bạn với thánh. Xin cô cô hồi cung báo việc này với Thái hậu, để Thái hậu quyết định còn cho Yên nhi nhập cung hay không? Tránh nhập cung rồi, Thái hậu cho là diện mạo Yên nhi không khớp với trên bức họa, trị tội chúng ta khi quân, vậy thì nguy lắm.”

Nghe Lục thị nói, Xuân Hoa cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng hồi cung bẩm báo Thái hậu. Nào ngờ sáng hôm sau, Xuân Hoa trở lại, còn dẫn theo một thái y.

Thấy Lục thị lộ rõ vẻ kinh ngạc, Xuân Hoa vội giải thích: “Thái hậu sai Xuân Hoa gửi lời tới Tề tướng quân và phu nhân, nói là thánh chỉ đã hạ, không thể sửa đổi. Hơn nữa Hoàng thượng tuyển phi tần, chính là trọng đức không trọng mạo (dung mạo), bảo Tề tướng quân và phu nhân không cần lo lắng. Thái hậu sau khi nghe về bệnh tình của Tề quý nhân, rất quan tâm tới Tề quý nhân, cố ý phái Vương thái y của Thái y viện tới xem cho Tề quý nhân.”

Lục thị nghe xong, đầu tiên thiên ân vạn tạ với Thái hậu, sau đó nhanh chóng bảo Lan Hương dẫn thái y tới chỗ Tề Ngọc Yên, để hẩn xem bệnh cho nữ nhi.

Vị thái y họ Vương cùng đi với Xuân Hoa cô cô, là một người trẻ tuổi có diện mạo tuấn tú. Lan Hương thấy hẩn, mặt ửng hồng, vội hành lễ, nói: “Vương thái y, mời theo nô tỳ.”

Vương thái y gật đầu, nói: “Làm phiền Lan Hương cô nương.” Sau đó hẩn theo sau Lan Hương, bước ra ngoài sảnh, đi về phía viện Tề Ngọc Yên ở.

Lan Hương vừa vào sân, liền hô lớn: “Cô nương, thái y trong cung tới xem bệnh cho cô.”

Trúc Vận đang ở trong phòng của Tề Ngọc Yên, nghe tiếng Lan Hương gọi, hai người cùng ngáy ra.

“Trúc Vận, chuyện ta giả bệnh, sẽ không bị thái y phát hiện chứ?” Tề Ngọc Yên vội hỏi.

Trúc Vận cau mày, lắc nhẹ đầu, nói: “Có lẽ sẽ không. Không ai nhận ra chuyện không hợp khí hậu này. Hơn nữa hai ngày nay nô tỳ cho cô nương uống thuốc có tác dụng làm loạn khí huyết, thái y có bắt mạch cho cô nương cũng chỉ có thể nhìn ra cô nương khí huyết yếu, không phát hiện ra gì được.”

“Ừ.” Đáy lòng Tề Ngọc Yên hơi thả lỏng, nói với Trúc Vận: “Vậy em đi đón thái y vào đi.”

“Dạ.” Trúc Vận gật đầu, rồi đi ra ngoài phòng.

Trúc Vận ra ngoài cửa, liếc mắt liền thấy nam tử trẻ tuổi theo sau Lan Hương, cô ngăn ra tại chỗ.

Vương thái y nhìn thấy Trúc Vận xuất hiện ở trước phòng thì chân cũng khựng lại. Mặc dù hai mắt của hẩn hơi nheo lại, nhưng giống như không hề bắt ngờ, ngược lại bên môi chậm rãi nhếch lên ý cười.

“Trúc Vận, ngươi còn thất thần ra đó làm gì?” Lan Hương gọi Trúc Vận đang sững sờ: “Còn không mau mời Vương thái y vào phòng.”

Bị Lan Hương gọi, Trúc Vận như sức tỉnh, thi lễ với Vương thái y, nói: “Vương thái y mời qua bên này.”

“Được.” Vương thái y gật đầu với Trúc Vận, sau đó nhấc chân vào phòng.

Tề Ngọc Yên ngồi trước cửa sổ, đang cắm hoa đào mà Mai Hương đã hái lúc sáng vào bình.

Vương thái y tới trước mặt Tề Ngọc Yên, hành lễ: “Vi thần Vương Vị gặp mặt Tề quý nhân.” Thánh chỉ vừa hạ, Tề Ngọc Yên đã là nữ nhân của Hoàng đế, đương nhiên hẩn phải dùng cách nói của thân tử.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Vương thái y, gật đầu nói: “Làm phiền Vương thái y rồi.” Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung, liền sùng quan lục cung, bình thường thân mình có chút không khỏe, đều là mấy lão thái y có thâm niên ở Thái y viện tới xem bệnh cho nàng. Còn vị Vương thái y trẻ tuổi thế này, trước kia nàng chưa từng gặp qua.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên liền suy đoán vị Vương thái y trẻ tuổi này, chắc hẩn không giỏi bằng đám lão đầu kia đâu, trong lòng nhẹ nhõm đi chút ít, nói với Vương thái y: “Tự dung mặt ta trở thành như vậy, khiến ta sợ sắp chết rồi. Vương thái y mau tới xem giúp ta đi.”

Vương thái y lại cung kính thi lễ, nói: “Vi thần tuân mệnh.”

Bấy giờ Lan Hương mới mang một chiếc ghế tới cho Vương thái y, đặt ở trước người Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vươn tay ra, Trúc Vận đắp một chiếc khăn lụa mỏng lên cổ tay, Vương thái y chậm rãi vươn tay, đặt lên cổ tay Tề Ngọc Yên, bắt mạch cho nàng.

Trúc Vận đứng bên cạnh, căng thẳng nhìn Vương thái y, trong lòng có chút lo lắng.

Chẳng bao lâu, Vương thái y liền đứng lên, thi lễ với Tề Ngọc Yên nói: “Quý nhân, vi thần đã xem xong.”

Tề Ngọc Yên bình thần nhìn Vương thái y, cười nói: “Vậy rốt cuộc ta bị bệnh gì?”

Vương thái y không trả lời câu hỏi của Tề Ngọc Yên, chỉ nói: “Quý nhân có thể cho vi thần xem phương thuốc hiện giờ đang uống được không?”

Tề Ngọc Yên ngẩng ra, nói với Trúc Vân: “Trúc Vân, đưa phương thuốc cho Vương thái y xem.”

“Dạ.” Trúc Vân nhanh chóng cầm phương thuốc tới, nói với Vương thái y: “Nô tỳ cũng hiểu sơ y lý. Mấy ngày trước thân thể cô nương không khỏe, nô tỳ cả gan xem cho cô nương, phát hiện cô nương không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa nên mới kê phương thuốc này cho cô nương, chứ cô ấy không biết nô tỳ xem có chuẩn hay không? Xin Vương thái y chỉ giáo nhiều hơn.”

Vương thái y nghe Trúc Vân nói, trên mặt mỉm cười, đưa tay nhận lấy phương thuốc trong tay Trúc Vân, nói: “Tôi nhìn qua một chút.” Sau đó hắn mở phương thuốc ra, nhìn. Kế tiếp chân mày của hắn từ từ nhíu lại.

Trúc Vân thấy biểu tình của Vương thái y, trong lòng cảm giác không ổn, cô dè dặt hỏi: “Vương thái y, nô tỳ không đoán sai bệnh cho cô nương chứ?”

Nhìn bộ dạng không có niềm tin của Trúc Vân, tâm Tề Ngọc Yên bỗng chốc treo cao.

Vương thái y nghe Trúc Vân nói, ngẩng đầu, nhìn sâu vào Trúc Vân, từ từ, khóe miệng hắn kéo lên một nụ cười: “Trúc Vân cô nương xem rất chuẩn, đúng như lời của Trúc Vân cô nương, quý nhân là do không hợp khí hậu mới dẫn tới khí hư thiếu máu, xin quý nhân tiếp tục uống theo phương thuốc Trúc Vân cô nương đã kê.”

Vương thái y dứt lời, Tề Ngọc Yên và Trúc Vân đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Vương thái y cáo từ Tề Ngọc Yên. Tề Ngọc Yên vội vàng sai Lan Hương tiễn hắn ra ngoài.

Đội Vương thái y rời đi, Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ nhìn Trúc Vân, hỏi: “Trúc Vân, không phải em nói, em kê được cho ta có thể lừa thái y ư? Sao vừa rồi ta thấy em nhìn Vương thái y có vẻ vô cùng căng thẳng?”

Trúc Vân vội nói: “Cô nương không biết đó thôi, vị thái y tên Vương Vị này, là nhi tử của Vương Trục ở Hạnh Lâm phường, kẻ thù không đội trời chung với sư phụ em. Mặc dù sư phụ và Vương Trục không phục lẫn nhau, nhưng lại rất thích Vương Vị, thường khen hắn trò giỏi hơn thầy, có thể thấy y thuật của hắn cao siêu cỡ nào. Hồi trước lúc được phường hai nhà chúng em so tài, mỗi lần em giờ trò đều bị hắn lật tẩy. Em cũng không ngờ hắn lại tiến cung làm thái y. Vừa rồi hắn nói muốn xem phương thuốc của em, nô tỳ thật sự lo lắng không yên, sợ rằng lại giống như khi bé, bị hắn lật tẩy lần nữa!”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vân nói, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Vậy rốt cuộc hắn có phát hiện ra không?”

Trúc Vân ngăn người, nói: “Nô tỳ không biết.” Ngừng một lát, Trúc Vân lại cúi đầu nói: “Bất quá, coi như hắn phát hiện, chắc sẽ không nói ra đâu.”

Tề Ngọc Yên nhìn trên mặt Trúc Vân hơi hiện ánh hồng, nghĩ tới biểu tình của Trúc Vân và Vương thái y lúc đối diện nhau khi nãy, nàng giống như chợt hiểu ra điều gì đó, lòng bỗng chốc được thả lỏng. Xem ra, coi như Vương thái y kia có phát hiện được gì, hắn cũng sẽ không nói. Vừa nghĩ như thế, Tề Ngọc Yên càng nhẹ nhõm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Rời nhà

Nếu đến cả thái y trong cung cũng nói do không hợp khí hậu, Lục thị cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bảo Tề Ngọc Yên tiếp tục uống thuốc do Trúc Vân kê. Nhưng Tề Ngọc Yên uống mấy loại thuốc đen ngòm này xong vẫn không ngăn nổi sắc mặt của nàng ngày càng vàng đen, dần dần, thoát nhìn còn có vẻ hơi sung tẩy.

Nửa tháng sau, Lục thị phát hiện tới khóc không ra nước mắt, người làm nương là bà sắp không nhận ra nổi nữ nhi của mình nữa rồi, sốt ruột đến độ cả ngày than vãn thờ dài.

Đối với việc dung mạo của mình thay đổi, tâm trạng Tề Ngọc Yên không ảnh hưởng nhiều lắm, nhìn mẫu thân mặt ử mày chau, trái lại còn an ủi mẫu thân.

Nhưng Lục thị chỉ cần nghĩ tới Tề Ngọc Yên sẽ xuất hiện trước mặt Hoàng đế bằng bộ dạng này, có thể tương tượng số mệnh nữ nhi sẽ ra sao, lại khiến Lục thị lo lắng không yên.

Nhưng ngoài việc lo lắng thì còn cách nào khác đâu, mặc dù Vương thái y của Thái y viện đến thêm hai lần nữa nhưng vẫn không có cách nào, chỉ nói bệnh này cần uống thuốc dài lâu mới từ từ khôi phục lại như cũ.

Chỉ là, thời gian không cho phép Tề Ngọc Yên từ từ khỏi.

Bởi vì, chớp mắt cái, mừng một tháng ba đã cận kề trước mắt. Tề Ngọc Yên cũng sắp phải tiến cung.

Mấy ngày nay, bởi vì việc Tề Ngọc Yên sắp nhập cung, cả Tề phủ bị bầu không khí chia lìa bịn rịn bao trùm.

Buổi tối trước ngày tiến cung, Tề Ngọc Yên nghĩ tới hôm sau sẽ phải tiến cung, liền ở bên mẫu thân lâu hơn. Nhìn bóng đêm dần sâu, nàng mới lưu luyến không rời trở về viện của mình.

Tắm rửa xong xuôi, Tề Ngọc Yên một mình ngồi trước bàn trang điểm, thả xuống mái tóc dài như thác, vén ra trước ngực. Ngón tay như hành ngọc, cầm lấy chiếc lược sừng tê giác từ trên bàn, chậm rãi đưa tay lên, chải mái tóc đen như mực của mình từ đỉnh đầu xuống.

Ánh mắt chậm rãi nhìn vào trong gương đồng. Trong gương phản chiếu một gương mặt tuyệt mỹ không tí vết tựa bạch ngọc. Đó cũng là gương mặt vốn có của nàng.

Sở dĩ mặt nàng trở nên vừa đen vừa vàng, là bởi vì nàng thoa một loại thuốc mỡ do Trúc Vận pha chế, vì không muốn bị người phát hiện, cả ngày nàng chỉ có thể dùng bộ mặt xấu xí gặp người, lúc đêm khuya vắng người mới có thể tẩy sạch thuốc mỡ, để lộ khuôn mặt thật.

Đây là đêm cuối cùng nàng ở Tề phủ, ngày mai nhập cung rồi, có lẽ cả đời này sẽ không được về nơi đây lần nữa. Kiếp trước sau khi nàng tiến cung sáu năm rồi chịu nhục bỏ mình, không biết kiếp này có thể sống được bao lâu, có phải vẫn sáu năm sau chết như trước không?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên lắc mạnh đầu, muốn quên hết mọi chuyện kiếp trước ra khỏi đầu. Không cần biết kiếp này mình có thể sống bao lâu, nàng đều phải cố gắng sống tiếp.

Đúng lúc này, có người gõ nhẹ lên cửa phòng, khiến Tề Ngọc Yên giật mình khỏi dòng suy tư. Bởi vì muốn mình được yên tĩnh một lúc, sáng sớm nàng đã đẩy Trúc Vận và Mai Hương ra ngoài phòng, hiện giờ phải tự mình đứng lên, tới bên cửa, nhỏ giọng hỏi: “Ai đấy?”

“Ngọc Yên, đại ca đây.” Tiếng của Tề Thứ vang lên.

Nghe thấy tiếng của Tề Thứ, Tề Ngọc Yên hốt hoảng. Hiện giờ nàng đã rửa sạch thuốc mỡ, trở về gương mặt thật, sao dám lộ mặt trước Tề Thứ chứ? Nàng cuống quýt nói: “Đại ca, đợi một lát để muội thay xiêm y đã.”

“Cứ từ từ, đại ca đợi muội.” Tề Thứ ở ngoài cửa nói.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng chạy về bàn trang điểm, lấy ra thuốc mỡ Trúc Vận pha chế, bôi lên mặt, rồi buộc tạm tóc ra sau gáy, nhìn kỹ trong gương một lúc, có vẻ không có sơ hở gì, lúc này mới chạy tới cửa, mở cửa phòng ra.

Tề Thứ đứng yên cạnh cửa.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười với Tề Thứ, hỏi: “Đại ca, sao muộn vậy rồi còn tới đây?”

Tề Thứ nhìn muội muội, cười nói: “Ngày mai muội tiến cung rồi, sau này hai huynh muội chúng mình khó có thể gặp nhau, đại ca không nỡ xa muội, muốn ngắm muội thêm một lúc lâu.”

Tề Ngọc Yên bật cười: “Đại ca mau vào đi.” Nói xong dẫn Tề Thứ vào phòng, sau đó tới bên bàn, cầm lấy một chén trà ngọc bằng sứ, châm một ly trà, đưa cho Tề Thứ.

Tề Thứ ngồi xuống bên bàn, đưa tay nhận chén trà, ngẩng đầu nhìn gương mặt vốn như hoa như ngọc của d./đ:leeqwi-d*on muội từ nhà mình, nay trở nên vừa đen vừa vàng, trong lòng không khỏi có chút buồn rầu, than thở: “Đang yên đang lành, sao lại ngã bệnh vào đúng lúc này chứ?”

Nghe Tề Thứ nói, Tề Ngọc Yên nao nao, sau đó cười nói: “Chắc đây là ý trời rồi đại ca à.”

Thấy Tề Ngọc Yên giống như không để ý, Tề Thứ cho rằng nàng sợ cả nhà lo lắng cho nàng, cố ý làm ra vẻ không thèm quan tâm, sợ bản thân khiến muội muội đau lòng nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ cười nói: “Ngọc Yên, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, muội phải luôn nhớ kỹ, muội mãi mãi là muội muội đại ca thương yêu nhất.”

Nghe Tề Thứ nói, trong mắt Tề Ngọc Yên bỗng ngấn lệ. Nàng biết Tề Thứ luôn yêu thương mình, nhưng kiếp trước lại do nàng hại chết thê tử (vợ con) của huynh ấy, bắt đấng dĩ theo địch, cuối cùng bị Lý Cảnh một tên bán chết tại trận. Một đại ca kiên nghị như vậy, một tẩu tử hiền tuệ như vậy, hài tử đáng yêu như vậy, lại bởi vì nàng, mà không được chết tử tế. Kiếp này, nàng xin thề, nàng sẽ không để mọi chuyện lặp lại như trước.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cố nén nước mắt, ráng nặn ra một nụ cười, nói với Tề Thứ: “Ngọc Yên biết đại ca thương muội, đời này Ngọc Yên chỉ nguyện trên dưới Tề phủ đều bình an, không mong ước gì hơn.”

Thấy bộ dạng cố nén đau thương của Tề Ngọc Yên, Tề Thứ lòng đau như cắt. Làm phi tần Hoàng đế, không có dung mạo xuất chúng, muốn sinh tồn được trong hoàng cung sẽ khó khăn dường nào? Hẳn đối với số mệnh của Tề Ngọc Yên vô cùng lo lắng, chỉ hi vọng bệnh của nàng sớm khá hơn.

Bất chợt, hần lại nhớ tới dáng vẻ của một người khác. Người nọ khi biết Tề Ngọc Yên được tuyển vào cung, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, cũng khiến hần xót xa không thôi. Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, có một số người, nhất định chỉ có thể là hữu duyên vô phận.

Nghĩ đến đây, Tề Thứ lấy ra một món đồ được bọc trong khăn gấm từ trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt muội muội.

Nhìn chiếc khăn gấm hình như bọc lấy thứ gì đó, Tề Ngọc Yên sững sốt một lúc, ngược mắt hỏi: “Đại ca, cái này là gì vậy?”

Tề Thứ thân nhiên cười nói: “Vi huynh được người nhờ vả, giao thứ này cho Ngọc Yên.”

Tề Ngọc Yên nhìn Tề Thứ, trên mặt tựa như suy nghĩ sau đó đưa tay cầm lấy khăn gấm, nhẹ nhàng mở lớp bọc ra, nằm ngay ngắn bên trong là một cây trầm song điệp như ý chất ngọc Lam điền. Trên thân trầm ngoại trừ ký hiệu của cửa tiệm ngọc sức Cẩm Ngọc trai ra, còn khắc thêm bốn chữ “Lam điền nhật noãn.”

(Lam Điền ngày ấm)

“Cái này là Chung Dục nhờ huynh đưa cho muội. Y nói ngày mai y không thể đến tiễn muội, nhờ huynh chuyển đjen/đa`nle^quyddooooon cây trầm này tới muội, còn nhờ ta nhắn với muội rằng, từ tận đáy lòng y chúc muội một đời bình an như ý.”

Nghe Tề Thứ nói, lại nhìn bốn chữ này, thoáng chốc nước mắt Tề Ngọc Yên rơi xuống.

Phía sau “Lam Điền nhật noãn” còn có ba chữ không khác.

Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên. (Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói.)

Chính là ám chỉ hai chữ “Ngọc Yên” trong tên của nàng, bởi vậy có thể thấy được Chung Dục đã cố gắng nhiều thế nào. Đáng tiếc, nam tử tốt đẹp như vậy, kiếp trước nàng phụ y, kiếp này, nàng vẫn lại phụ y.

Hai kiếp làm người, Tề Ngọc Yên không biết mình có tài cán gì, mà cả hai kiếp đều được Chung Dục thủy chung đợi chờ. Nhưng trải qua hai kiếp, người có lỗi nhất vẫn là Chung Dục. Kiếp trước y bị nàng liên lụy, vô tội chết thảm, kiếp này nàng tuyệt đối không thể để y chịu thương tổn lần nữa.

Thấy Tề Ngọc Yên ngập đầy nước mắt, Tề Thứ cho rằng nàng cũng có tình ý với Chung Dục, liền khẽ than một tiếng, khuyên nhủ: “Ngọc Yên, đại ca không quan tâm muội và Ngũ lang có tình cảm gì, ngày mai tiễn cung rồi, muội sẽ là nữ nhân của Hoàng thượng, không được bước sai. Mọi chuyện trước kia, muội hãy quên hết đi!”

Nghe Tề Thứ nói như vậy, Tề Ngọc Yên biết hẳn hiểu lầm. Nàng vội lau nước mắt, lắc đầu nói với huynh trưởng: “Đại ca yên tâm, Ngọc Yên không có tình ý nam nữ gì với Chung công tử đâu. Chỉ là Chung công tử đối đãi với muội như vậy, khiến Ngọc Yên cảm động thôi.”

Tề Thứ nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, thấy nàng không giống đang nói dối thì an tâm, còn nói thêm: “Ngọc Yên không có tình cảm gì với Ngũ lang thì tốt rồi. Nhưng mà, dù sao cây trầm này cũng là tâm lòng thành của Ngũ lang, muội cứ giữ lại làm kỉ niệm đi!”

Tề Ngọc Yên gật đầu, cất cây trầm đi.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, xe ngựa trong cung tới Tề phủ, đón Tề Ngọc Yên tiễn cung.

Tề Ngọc Yên mặc bộ đồ quý nhân màu hồng hoa đào do Thượng y cục đã làm cho nàng trước đó. Sau khi mặc vào trang phục quý nhân, mặc dù nổi lên dáng vẻ thướt tha của nàng, nhưng lại khiến sắc mặt của nàng càng thêm vàng đen. Chỉ là, Tề Ngọc Yên chẳng còn để ý những điều này nữa.

Ra cửa, nàng liền nhìn thấy toàn bộ người nhà của mình.

Tề Chí Huy, Lục thị và phu thê Tề Thứ, Tề Ý cùng nhau tiễn Tề Ngọc Yên lên xe ngựa tiễn cung. Lục thị nhìn gương mặt đã bị hủy gần hết của nữ nhi, nghĩ tới sau khi nàng tiễn cung sẽ bị lạnh nhạt, nước mắt không kìm lại nổi.

Khoảng khắc Tề Ngọc Yên buông mình xuống, liếc nhìn người nhà của mình lần cuối. Ngoại trừ Lục thị nước mắt ràn rụa, những người còn lại đều vô cùng lo lắng.

Trong lòng nàng đương nhiên biết mọi người trong nhà lo lắng điều gì. Vì muốn người nhà bớt lo, Tề Ngọc Yên nặn ra một nụ cười tươi rói, từ tốn nói: “Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tẩu tẩu, tiểu đệ, đừng vì Ngọc Yên mà lo âu, con ở trong cung sẽ bình an mạnh khỏe mà.”

Mọi người dưới xe nghe Tề Ngọc Yên nói, hiểu ý của nàng, cũng sợ nàng buồn lo, liền tục gật đầu, ép chính mình nở nụ cười.

Cuối cùng, Tề Ngọc Yên chậm rãi buông mình xuống trước nụ cười của người nhà họ Tề, ngăn cách những người thân yêu nhất của mình ở ngoài xe.

Nếu như có thể làm cho toàn bộ người nhà mình một đời bình an, cho dù kiếp này Tề Ngọc Yên ta phải khổ sở chết sớm thì có làm sao?

Nước mắt chảy dọc hai má, nàng không còn biết được vận mệnh sau này của mình thế nào nữa.

Tiếng vó ngựa “lộc lộc” vang bên tai, mang theo Tề Ngọc Yên hướng thẳng về phía hoàng cung. Đột nhiên, xe ngựa dừng lại. Tề Ngọc Yên vén màn cửa sổ trên xe lên nhìn, đã tới ngoài cửa Hưng Khánh phía tây hoàng cung rồi.

Trong lòng nàng thở dài, rốt cuộc vẫn trở về nơi đây. Từng là nơi hạnh phúc nhất, cũng là nơi đau thương nhất của mình. Kiếp này, nàng không muốn được sủng ái, chỉ hi vọng người nhà mình thoát khỏi kết cục bi thảm kiếp trước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhập cung

Tại lúc Tề Ngọc Yên còn đang suy nghĩ miên man, tiếng của Mai Hương vang lên đằng trước xe ngựa: “Cô nương, chúng ta đã tới trước cửa cung, mời cô nương xuống xe ạ.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, vội ổn định lại tâm tình, trả lời: “Ừ.” Sau đó lấy ra một chiếc mạng che mặt màu trắng từ trong ngực, đeo lên trên mặt, che đi gương mặt cực kì xấu xí của mình.

Bấy giờ mới chậm rãi đứng dậy, vén màn ra ngoài xe.

Thấy Tề Ngọc Yên từ trong khoang xe chui ra, Mai Hương và Trúc Vận nhanh chóng tiến lên đỡ nàng xuống xe ngựa.

Lúc này, một tiểu thái giám đứng chờ bên cạnh tiến lên nghênh đón, cung kính hỏi: “Xin hỏi có phải là Tề quý nhân không?”

Mai Hương quay đầu lại, đáp: “Phải ạ.”

Tiểu thái giám tươi cười rộng rãi khom người: “Nô tài là cung nhân của Chiêu Thuần cung Tần Dương, ra mắt Tề quý nhân. Về sau sẽ do nô tài hầu hạ Tề quý nhân, trước tiên mời Tề quý nhân theo nô tài tới thăm cung.” Dù sao Tề Ngọc Yên cũng là phi tần mới nhập cung, hiện giờ mặc dù vị phân thấp, nhưng về sau nàng như thế nào, không ai có thể nói trước được. Biết đâu nàng được thánh sủng, chính là bay lên đầu cành. Vì thế đám người cung nhân chẳng ai dám khinh thường mấy vị phi tần mới nhập cung này.

Tề Ngọc Yên nhìn tiểu thái giám tên Tần Dương này, không ấn tượng gì với hần lấm, hơi gật đầu một cái, nói với Tần Dương: “Ừ, phiền người đi trước dẫn đường.”

“Quý nhân đừng khách sáo.” Tần Dương khom người cười nói: “Có thể cống hiến vì quý nhân chính là phúc phận mà Tần Dương tu được.”

Tề Ngọc Yên cười, cũng không nói thêm, cất bước qua cửa Hưng Khánh.

Vừa vào cửa Hưng Khánh, đã có một chiếc cung kiệu đậu sẵn một bên.

Tần Dương nhanh chóng tiến lên, vồn vã nhắc nàng kiệu, khom người nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, mời lên kiệu ạ.”

Tề Ngọc Yên tới bên kiệu, liếc sang nhìn Tần Dương, hơi ngập ngừng, mở miệng hỏi: “Phải rồi, Tần Dương, mấy người Phan Dữ Quân đã tới chưa?”

Tần Dương cười trả lời: “Bẩm quý nhân, Lương dung hoa, Phan tần, La nữ nhân đã tiến cung hết rồi, hiện giờ chỉ thiếu mỗi quý nhân ngài vẫn chưa tiến cung thôi.”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Ba người các nàng ở cung nào?”

Tần Dương vẫn vẻ mặt cung kính như cũ: “Lương dung hoa ở Minh Quang cung, Phan tần ở Vân Thai cung, La nữ nhân ở Nhạc Thành cung.” Tần Dương liệt kê.

Tề Ngọc Yên nghe xong, cung điện mà ba vị tần phi này ở cũng giống với kiếp trước, không ai ở Trọng Hoa cung mà nàng từng ở kiếp trước.

Ngoại trừ Khôn Dương cung của Trịnh hoàng hậu, Trọng Hoa cung là cung thất gần với Càn Dương cung của Lý Cảnh nhất. Đoạn thời gian nàng được sủng, Lý Cảnh còn đổi tên của Trọng Hoa cung thành Tàng Ngọc cung, đủ thấy hần khi đó coi trọng nàng dường nào.

Kỳ thật theo lẽ, những phi tần có vị phân thấp như Tề Ngọc Yên, đáng lý không có tư cách ở riêng một cung. Nhưng hậu cung của Vĩnh Gia để Lý Cảnh không có người, ngoại trừ Trịnh hoàng hậu ra, không có bất cứ phi tần nào khác, không xây nhiều cung điện, vì thế Thái Hậu mới cho bốn vị phi tần mới nhập cung mỗi người một cung.

Tề Ngọc Yên cũng biết Chiêu Thuần cung kiếp này mình ở, là một cung điện vắng lặng nằm ở ven hồ Quỳnh Phương. Cung điện này cách Càn Dương cung rất xa, nếu bình thường phi tần muốn tranh sủng chắc sẽ không thích nơi này, nhưng Tề Ngọc Yên lại rất hài lòng. Ở đây, nàng có thể lẳng lặng tròn một góc, làm một lãnh phi bị người đời quên lãng trong xô xát.

Nghĩ tới đây, khóe môi Tề Ngọc Yên kéo ra một nụ cười thoải mái, sau đó khom lưng ngồi vào kiệu.

Theo tiếng hét to của Tần Dương, cung kiệu từ từ nâng lên.

Tề Ngọc Yên ngồi trong kiệu, tâm trạng giống như chiếc cung kiệu khi đang đi này, nhấp nhô lên xuống không ngừng. Nàng không biết con đường phía trước của mình sẽ ra sao? Cúi đầu giả làm người xấu xí, thật sự có thể đổi lấy sự bình an của cả nhà ư? Trong lòng nàng không dám khẳng định.

Lúc cung kiệu dừng lại trước Chiêu Thuần cung, một nữ tử mặc trang phục cung nữ màu xanh nhạt bước nhanh lên trước, hành lễ với Tề Ngọc Yên vừa bước ra khỏi kiệu, cười nói: “Nô tỳ là cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung, ra mắt Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên hí hóp mắt nhìn Thanh Hà, nàng cũng không ấn tượng lắm với cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung này, bèn cười nói: “Thanh Hà cô cô, miễn lễ!”

Lúc này, Mai Hương bước nhanh tới bên người Tề Ngọc Yên, đưa một cây trâm vàng cho nàng.

Tề Ngọc Yên cầm trâm vàng, bước tới trước nâng Thanh Hà dậy, tiện đà nhét trâm vàng vào trong tay cô ấy, nói: “Chút lòng thành, xin cô cô vui vẻ nhận giùm.” Dù sao mình cũng là thân phi có vị phân thấp hơn, mềm mỏng một chút không phải là chuyện xấu, hơn nữa sau này còn có chỗ phải dùng tới Thanh Hà.

Thanh Hà nghe thấy Tề Ngọc Yên gọi mình là “cô cô”, ngăn ra, từ từ đứng dậy, quan sát vị quý nhân mới tiến cung trước mắt mình này. Chỉ thấy khăn lụa trắng che đi gương mặt của nàng, khiến người ta không nhìn rõ dung nhan nàng, nhưng dáng vẻ rất thướt tha. Mặc dù mới vào cung đình nhưng cảm thấy nàng không d.2|-3^ {Q} Úyd@^n có tí gì gọi là giữ kẽ, ngược lại tự nhiên hào phóng, tựa như đã sớm quen thuộc chốn hậu cung thâm sâu này. Trong lòng Thanh Hà thầm nghĩ, xem ra vị Tề quý nhân này không thể khinh thường được.

Thanh Hà vội khom người mỉm cười nói: “Quý nhân sẽ ở tại Di Hòa điện, nô tỳ đã sai người dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, giờ sẽ dẫn quý nhân qua đó.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi theo Thanh Hà vào trong cung.

Nhắc tới Chiêu Thuần cung này, kiếp trước Tề Ngọc Yên chưa từng tới bao giờ, cũng không rõ Di Hòa điện ở đoạn nào, nên theo sau Thanh Hà đi về phía cung điện.

Di Hòa điện là một khoảnh sân ở phía Tây Chiêu Thuần cung. Tới cửa viện, Thanh Hà quay đầu cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, Di Hòa điện ở trong viện này đây.” Sau đó tiến lên, nhẹ nhàng đẩy mở cửa viện.

Theo cửa viện chậm chậm tách mở sang hai bên, những đóa hoa trên nhánh cây hải đường rực rỡ như pháo hoa chiếu vào mắt nàng, cảnh đẹp như vậy, khiến cho hồn Tề Ngọc Yên bị hớp mắt phân nửa.

Nàng vô thức bước vào sân, tới dưới tàng cây hải đường, từ từ khép mắt lại, một mùi hương dễ chịu thấm nhập vào tâm can, khiến người ta vô cùng thư thái.

E rằng sẽ phải giam mình cả đời trong viện này, mặc dù không hoa lệ phú quý như Trọng Hoa cung mà nàng từng ở, nhưng tươi mát động lòng người. Tề Ngọc Yên cực kỳ hài lòng.

Thanh Hà thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên mang ý cười, trong lòng ổn định lại, mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, hiện giờ Chiêu Thuần cung không có người làm chủ, giờ quý nhân là chủ tử duy nhất trong cung này, có việc gì quý nhân cứ phân phó Thanh Hà là được.”

“Ừ, ta biết rồi.” Tề Ngọc Yên mở mắt, cười nói với Thanh Hà: “Sau này Ngọc Yên còn rất nhiều chuyện phải nhờ cậy tới Thanh Hà cô cô!”

Thanh Hà vội vàng nói: “Quý nhân quá lời rồi, đây đều là bổn phận của nô tỳ mà.” Nói xong Thanh Hà lại giơ tay, gọi ba tiểu cung nữ ở đằng sau tới, nói với các cô: “Hương Vân, Tuyết Hoa, Uyển Bích, đây là chủ tử của các người, mau tới chào đi. Sau này các người phải tận tâm hầu hạ quý nhân đó.”

“Dạ.” Ba tiểu cung nữ đồng loạt lên tiếng, sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, quỳ xuống hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi!” Tề Ngọc Yên mỉml êq(w)ý^-d011/ cười gật đầu, sau đó hất nhẹ cằm với Mai Hương.

Mai Hương hiểu ý, vội lấy ra ba miếng ngọc bội đã chuẩn bị từ trước đưa cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên dịu dàng cười gọi đám người Hương Vân tới nói: “Đây là quà ra mắt ta tặng các người, cũng không giá trị là bao, vui vẻ là được rồi.”

Ba người Hương Vân mừng rỡ tiến lên nhận ngọc bội, hành lễ tạ thưởng.

“Được rồi, các người lui xuống hết đi.” Tề Ngọc Yên nói.

Ba người Hương Vân lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Thanh Hà cười nói: “Hiện giờ trong Di Hòa điện này chỉ có ba cung nữ và hai cung nhân là Tân Dương, Ngô Thụ thôi. Nhưng tháng sau trong cung sẽ tới một nhóm cung nữ cung nhân mới, đến lúc đó có thể sẽ phân thêm vài người tới hầu hạ quý nhân.”

Tề Ngọc Yên tươi cười: “Không sao đâu.”

Thanh Hà nở nụ cười, sau đó còn nói thêm: “Phải rồi, buổi tối quý nhân cần phải trang điểm sớm chút. Tối nay Thái hậu đãi tiệc ở Nhân Thọ cung, mấy chủ tử mới nhập cung cũng phải tới. Quý nhân vừa nhập cung, nếu tới muộn, e không hay lắm.”

Tề Ngọc Yên im lặng, sau đó gật đầu cười, nói: “Ta biết rồi.”

Thanh Hà hành lễ, rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên nhìn theo bóng lưng Thanh Hà, nghĩ tới buổi tối Thái hậu thiết đãi cung yến, chân mày bất giác hơi nhíu lại. Thời điểm này kiếp trước, nàng ở cung yến mới biết được thân phận của Lý Cảnh, từ đó tiến vào con đường sủng phi.

Kiếp này, bản thân lại phải bước trên một con đường khác hoàn toàn. Vậy Lý Cảnh, sẽ thích vị phi tần nào đây?

Sắc trời dần tối, Tề Ngọc Yên cởi bỏ cung trang, đổi sang một chiếc váy màu tím nhạt xen lẫn hoa lục chỉ vàng, trên mặt vẫn d(đ~le#.qu^yđ/ô/n đeo chiếc mạng che mặt màu trắng. Phòng ngừa vạn nhất, nàng để Mai Hương lại Di Hòa điện, chỉ dẫn theo Trúc Vận bên người, rồi tới Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên cho rằng mình tới sớm, không ngờ lúc nàng tới Nhân Thọ cung, Trịnh hoàng hậu và Phan Dữu Quân đã ở đây rồi.

Nàng vừa vào cửa, đã thấy kẻ thù tiền kiếp của mình đang mặc một chiếc váy hoa sen dệt tơ màu trắng ngà xanh, ngồi phía dưới Tiêu thái hậu.

Thấy Tề Ngọc Yên vào cửa thì Phan Dữu Quân vội đứng lên, gật đầu cười với Tề Ngọc Yên, thốt lên: “Muội muội đã tới.”

Tề Ngọc Yên đề nén sự căm ghét tốt cùng trong lòng, đành mặt gật đầu với Phan Dữu Quân, sau đó nhẹ nhàng tới trước mặt Thái hậu, dập đầu hành lễ nói: “Tân thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Thái hậu, Hoàng hậu nương nương.”

Tiêu thái hậu mỉm cười nói: “Tề quý nhân, mau đứng dậy.”

“Tạ thái hậu.” Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù Tiêu thái hậu đã quá bốn mươi, nhưng thoát nhìn lại không thấy già, vẫn trẻ đẹp như cũ, ngồi cùng với Trịnh hoàng hậu trẻ tuổi, cảm giác không giống mẹ chồng nàng dâu, ngược lại giống tỷ muội hơn.

“Tới gặp Thái hậu, sao còn đeo mạng che mặt? Có gì không dám cho người ta nhìn hả?” Thấy Tề Ngọc Yên đeo lụa trắng che mặt, Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc hơi nhăn mày lại.

Mấy ngày trước biểu tỳ Lưu Tĩnh Ly tiến cung có kể về Tề Ngọc Yên với Thái hậu, khen nàng ta còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân kinh thành Phan Dữu Quân, trong lòng Trịnh Chúc có chút ghen ghét Tề Ngọc Yên. Giờ bắt được lỗi của Tề Ngọc Yên, nàng ta nhanh chóng phát uy, muốn phát huy uy nghiêm của Hoàng hậu mình trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thái hậu

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt Trịnh hoàng hậu có chút không vui, cũng không sợ hãi, mỉm cười đáp lời: “Hồi Hoàng hậu nương nương, mấy ngày trước tân thiếp bị ốm một trận, khuôn mặt biến đổi lớn, cực kỳ xấu xí, không dám lộ mặt gặp người, tránh khiến cho Thái hậu và Hoàng hậu nương nương hoảng sợ.”

“Người bị bệnh mà biến dạng mặt mày ư?” Trịnh hoàng hậu sững sốt, sau đó bán tín bán nghi nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên sợ Trịnh hoàng hậu không tin, còn nói thêm “Lúc trước Xuân Hoa cô cô đến phủ dạy tân thiếp lễ nghi, mẫu thân tân thiếp từng xin Xuân Hoa cô cô hỏi cung bẩm báo việc này rồi.”

“Hình như có chuyện như thế thật.” Tiêu thái hậu nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, gật gù nói: “Quả thật ai gia có nghe Xuân Hoa trở về báo về chuyện Tề quý nhân sinh bệnh, ai gia nhớ rõ còn phái thái y tới Tề phủ xem bệnh cho Tề quý nhân.”

“Tân thiếp tạ ơn Thái hậu quan tâm.” Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thi lễ với Tiêu thái hậu.

“Thật không?” Trịnh hoàng hậu nâng mắt liếc Tề Ngọc Yên, cười lạnh, nói: “Chẳng qua đồ bệnh thôi mà, có thể đáng sợ tới mức nào cơ chứ? Bỏ mạng che mặt cho Thái hậu và bản cung xem, Thái hậu và bản cung không dễ bị dọa sợ đến thế đâu.” Tề Ngọc Yên càng che giấu gương mặt, nàng ta càng muốn nhìn. Muốn xem thử người còn đẹp hơn đệ nhất mỹ nhân kinh thành trong lời đồn có đáng vẻ ra sao.

Bởi vì Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc là ngoại sinh nữ (cháu gái ngoại) của Tiêu thái hậu, mẫu thân nàng ta là tỷ tỷ ruột của Tiêu thái hậu nên tình cảm giữa hai người vô cùng thân thiết. Tiêu thái hậu không có con gái, từ nhỏ đã yêu thương Trịnh Chúc như nữ nhi của chính jleee=quúy+)ônnn mình, cho nên ở trước mặt Tiêu thái hậu nàng ta thích gì làm nấy. Ví như hiện giờ, Tiêu thái hậu còn chưa lên tiếng mà nàng ta đã lên tiếng trước rồi.

Nhưng nói gì chẳng nữa, Trịnh hoàng hậu cũng đứng đầu trong cung, lời nàng ta nói, Tề Ngọc Yên không thể không nghe theo. Vì thế Tề Ngọc Yên cúi người hành lễ, nói: “Tân thiếp tuân mệnh. Chỉ là, nếu lát nữa đáng vẻ xấu xí của tân thiếp dọa sợ Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, xin Thái hậu và

Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Nói xong Tề Ngọc Yên đứng thẳng người, chậm rãi đưa tay về sau tai, từ từ tháo chiếc mạng che trên mặt mình xuống.

Khi gương mặt xấu xí để lộ hoàn toàn trước mắt mọi người, Tề Ngọc Yên nghe thấy rõ mồn một tiếng giật mình hít khí của toàn bộ người trong điện, trong điện lập tức trở nên yên tĩnh, quả thực nghe được cả tiếng kim rơi.

Thấy tình cảnh này, trong lòng nàng thầm cười khở. Xem ra gương mặt này của mình, thật sự là xấu không chịu nổi.

Sau một lúc, mới nghe được giọng nói hoảng hốt của Tiêu thái hậu vang lên: “Tề quý nhân, sao ngươi lại trở nên như vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn về khiếp sợ không giấu nổi của Tiêu thái hậu, cười chua chát nói: “Sau khi thần thiếp ngã bệnh, sắc mặt càng lúc càng kém, rồi trở thành thế này.”

Tiêu thái hậu tựa như vẫn không thể tin nổi: “Ai gia thấy trong bức họa kia, Tề quý nhân là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp. Hơn nửa lần trước Tĩnh Ly tiến cung chơi cũng nói Tề quý nhân cực kỳ xinh đẹp ra sao? Tại sao đồ một trận bệnh lại trở nên như này?”

Tề Ngọc Yên nghe Tiêu thái hậu nói, trong lòng sửng sốt. Lư Tĩnh Ly từng khen ngợi dung mạo của mình trước mặt Thái hậu ư? Lúc này, nàng chợt nhớ tới, mẫu thân Lư Tĩnh Ly là cô cô ruột của Trịnh hoàng hậu, cho nên Lư Tĩnh Ly và Trịnh hoàng hậu có qua lại nhiều với nhau. Xem ra, chắc lúc Lư Tĩnh Ly nhập cung, có nhắc tới mình với Thái hậu, mới khiến Thái hậu chú ý, cuối cùng bị tuyển vào cung.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Ngọc Yên không khỏi thầm than đúng là thất sách. Sớm biết kết quả sẽ như này, mình sẽ không tới Chung gia. Cũng sẽ không bị Lư Tĩnh Ly nhìn thấy, vô hình trung tự đưa mình vào cung.

Nhưng hiện giờ có hối hận cũng vậy, theo tình hình hiện tại, Tiêu thái hậu còn hối hận hơn cả mình. Nhưng mình đã nhập cung, chẳng còn cách cứu vãn nữa. Trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn, khiến Thái hậu thương xót, hi vọng cuộc sống trong cung sau này của mình sẽ yên bình chút ít. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tức khắc làm ra vẻ mặt ủ dột: “Đúng vậy, chỉ có thể trách Ngọc Yên số khổ, không biết tại sao ngã bệnh một cái lại biến thành bộ dạng như này. Lát nữa Hoàng thượng tới, nhìn thấy Ngọc Yên, phải chăng sẽ ghét bỏ Ngọc Yên?” Nói xong trên mặt Tề Ngọc Yên mang vẻ bi thương.

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, lại thấy nàng thương tâm vô cùng, Tiêu thái hậu cũng thở dài một tiếng. Lý Cảnh là con trai duy nhất của bà, sắp tới tuổi đôi mươi, dưới gối vẫn chưa có lấy một mụn con.

Tiêu thái hậu cũng hiểu, Lý Cảnh không thích ngoại sinh nữ Trịnh Chúc của mình. Nhưng lại không từ chối được tỷ tỷ nhờ vả, thêm nữa bản thân mình thật sự rất yêu thương Trịnh Chúc, hai năm trước đã ép Lý Cảnh thú Trịnh Chúc. Tưởng rằng thành thân rồi, hai đứa lâu ngày sinh tình, quan hệ sẽ dần tiến triển.

Nào ngờ Lý Cảnh và Trịnh Chúc như thể oan gia kiếp trước, làm thế nào cũng không thể ở chung được với nhau, hai năm qua, Lý Cảnh không hề bước một bước vào Khôn Dương cung. Mà Trịnh Chúc thì lại vô cùng ghen tuông, nếu trong cung có cung nữ nào muốn thân cận Lý Cảnh, không tránh khỏi bị Trịnh Chúc xuống tay ác độc trừng trị. Cũng may Lý Cảnh chẳng hề vào mắt nữ tử nào trong cung, bên người cũng không có nữ nhân nào khác, dần dần Trịnh Chúc cũng ngừng nghĩ, không gây ra trận mưa to gió lớn nào nữa.

Nhưng dù sao Lý Cảnh cũng là vua một nước, bên người không thể không có nữ nhân. Cuối cùng Tiêu thái hậu không màng tới Trịnh Chúc có đồng ý hay không, tự mình ỉn làm chủ tuyển phi cho Lý Cảnh, định chọn cho nhi tử mấy nữ tử hợp ý. Nhưng Lý Cảnh tựa hồ chẳng vui thích gì cái chuyện tuyển phi này, dưới sự khuyên can đủ đường của bà mới đồng ý để Tiêu thái hậu tuyển bốn phi tần dầm hấn.

Bởi vì tần phi tuyển tiến cung không nhiều, cho nên lúc chọn lựa, Tiêu thái hậu cũng hao tổn tâm tư rất nhiều, càng không phải bàn tới dung mạo, đây chính là thứ phải đặc biệt chú trọng. Nam nhân nào lại không thích nữ nhân chứ? Tiêu thái hậu tin tưởng nhi tử của mình cũng không ngoại lệ.

Lúc tuyển Tề Ngọc Yên, Thái hậu cũng do nghe Lư Tĩnh Ly kể rằng nàng ấy cực kỳ xinh đẹp, Tiêu thái hậu tự mình xem bức họa, cũng cảm thấy diện mạo của nữ tử này hẳn là không tầm thường, bấy giờ mới tuyển nàng tiến cung. Không ngờ gặp được người thật, nhưng dung mạo xấu xí như này, sao có thể lọt vào mắt nhi tử của mình chứ? Nghĩ tới bốn người, lại phí mất một, trong lòng Tiêu thái hậu thật hối hận mà!

Nhưng chuyện đã tới nước này, không tuyển cũng đã tuyển, đây chính là tần phi do Lý Cảnh tự mình hạ thánh chỉ sắc phong. Giờ người đã vào cung rồi, còn có cách nào khác? đành để Tề Ngọc Yên điều dưỡng trong cung trước, xem có thể khôi phục lại hay không đã. Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu an ủi Tề Ngọc Yên: “Đừng lo lắng, ai gia đã nói qua, tần phi của Hoàng đế, trọng đức không trọng mạo. Hơn nữa bệnh này của Tề quý phi cũng không có gì đáng ngại cả, điều dưỡng thêm chút thời gian sẽ từ từ khá hơn thôi.”

Tề Ngọc Yên bày ra bộ dạng hai mắt đăm lệ, nhìn Tiêu thái hậu, nghẹn ngào nói: “Tạ Thái hậu thương yêu.”

Tiêu thái hậu lại than nhẹ một tiếng, sau đó xua tay nói: “Thân thể ngươi không khỏe, ngồi xuống trước đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đưa tay lên, lại đeo mạng che lên, rồi mới đi về phía chỗ ngồi.

Phan Dữu Quân thấy Tề Ngọc Yên đi tới, dịu dàng cười với nàng, nhẹ giọng kêu lên: “Muội muội, mau tới ngồi bên tỷ tỷ này.”

Nhìn thấy Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên hơi chậm lại cước bộ, sau đó hành lễ với Phan Dữu Quân, rồi ngồi vào chỗ của mình. Kiếp trước vị phân của Tề Ngọc Yên cao hơn Phan Dữu Quân, chưa bao giờ phải hành lễ với ả ta, không ngờ tới kiếp này, mình lại phải hành lễ với kẻ thù. Nhưng nếu có thể đổi lấy bình an cho cả nhà Tề gia, đừng nói phải hành lễ với Phan Dữu Quân, dù phải quỳ xuống dập đầu với ả thì có làm sao? Nghĩ như thế, trong lòng Tề Ngọc Yên thanh thản hơn nhiều.

Thấy Phan Dừu Quân bên cạnh Tề Ngọc Yên, rút cuộc trong lòng Tiêu thái hậu được an ủi đôi chút. Nói cho cùng thì vẫn không chọn làm Phan Dừu Quân. Nàng ta không hổ là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mày liễu mắt hạnh, môi anh đào da trắng tuyết, nhìn thôi đã khiến người ta động lòng rồi. Cứ chờ nhi tử mình tới, nhìn thấy người đẹp dường này, chắc hẳn sẽ yêu thích.

Trịnh hoàng hậu thấy Tề Ngọc Yên xấu xí như thế, nên chẳng đặt nàng vào trong lòng nữa, nhưng thoáng nhìn qua Phan Dừu Quân ngồi bên dưới, chân mày lập tức nhăn lại.

Động tác nhỏ nhất này của Trịnh hoàng hậu không lọt khỏi mắt của Tề Ngọc Yên. Nhắc tới vị Trịnh Chước này, mặc dù là hoàng hậu cao quý, nhưng cũng không tính là một nữ tử mệnh số tốt. Nàng gả cho Lý Cảnh ba năm trước, quan hệ hai người như nước với lửa, vậy mà nàng vẫn yêu Lý Cảnh đậm sâu. Do đó, muốn nàng ta vừa mất phi tần nào đó của Lý Cảnh là điều không thể.

Tề Ngọc Yên còn nhớ rõ kiếp trước, thời điểm mình được sủng, Trịnh hoàng hậu cũng từng tới tìm nàng kiếm chuyện. Lúc đó nàng sợ người khác nói mình được sủng mà kiêu ngạo, không dám nói với Lý Cảnh, tự mình âm thầm chịu đựng. Cho tới một hôm, Trịnh hoàng hậu tìm cớ, phạt nàng quỳ dưới ánh mặt trời chói chang hai canh giờ, cuối cùng nàng chịu không nổi mà ngất lịm đi, mới bị Lý Cảnh phát hiện (d=đ"lê&qu-[ú]đô/a/n. Hôm đó hẳn nổi giận đùng đùng tới Khôn Dương cung, không biết đã nói gì với Trịnh hoàng hậu, trái lại sau lần đó nàng không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an nữa, Trịnh hoàng hậu cũng không tìm nàng gây sự nữa, chỉ là một năm sau nàng ta vì u sầu mà qua đời. Bởi vì chuyện Trịnh hoàng hậu qua đời, Tiêu thái hậu vẫn giận Lý Cảnh, sau đó chuyển tới hành cung ở núi Lộc Sơn ở một mình, không chịu hồi kinh.

Nếu như Trịnh hoàng hậu đoán mệnh giống kiếp trước, vậy nàng ta cũng chỉ có thể sống thêm một năm rưỡi nữa mà thôi. Nghĩ tới đây, mặc dù kiếp trước Trịnh hoàng hậu gây nhiều khó dễ với mình, Tề Ngọc Yên cũng không muốn so đo với nữ tử không còn sống được bao lâu này.

Vừa ngồi xuống, lại có cung tỳ tiến vào điện bẩm báo, nói rằng dung hoa Lương Từ Vân, mỹ nhân La Xảo Nhi đã đến.

Tiêu thái hậu liền sai cung tỳ truyền hai người tiến vào.

Hôm nay Lương Từ Vân mặc một chiếc váy dài đầy nhành hoa xếp ly màu hồng cánh sen, trên đầu cài một cây trâm hoa đào, lộ ra thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp.

La Xảo Nhi nhỏ hơn Tề Ngọc Yên một tuổi, vừa tròn mười lăm, chỉ thấy nàng ở trên mặc một chiếc xiêm bích điệp dệt kim màu xanh nhạt, bên dưới là chiếc váy dài xòe rộng, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Hai người dặt tay nhau, cùng tới trước mặt Tiêu thái hậu, quỳ xuống hành lễ.

Tiêu thái hậu khẽ cười nâng tay: “Đứng lên đi.”

Chờ hai cô gái đứng dậy, Tiêu thái hậu quan sát kỹ lưỡng một hồi, vô cùng hài lòng. Ngẫm nghĩ mặc dù đã chọn sai Tề Ngọc Yên, nhưng ba tần phi còn lại ai cũng đều xinh đẹp như hoa, mỗi người mỗi vẻ, nhi tử mình chắc sẽ thích được một người.

Trái ngược với sắc mặt vui mừng của Tiêu thái hậu, Trịnh hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt.

Tề Ngọc Yên đọc được tâm tư của Trịnh hoàng hậu. Quan hệ giữa nàng ta và Lý Cảnh vốn đã không tốt, hiện giờ lại có thêm ba phi tần như hoa như ngọc tiến cung, sợ rằng quan hệ giữa nàng ta và hoàng đế sẽ càng lúc càng xa?

Thấy cũng đã tới giờ, Tiêu thái hậu cười nói: “Chắc hẳn Hoàng đế sắp tới đây rồi, chúng ta tới Dật Hòa điện chờ hẳn trước đi.”

Nghe Lý Cảnh sắp tới, tim Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên. Ngược mắt nhìn ba người kia, gương mặt Phan Dừu Quân và Lương Từ Vân chứa tình, ánh mắt tràn đầy mong chờ, ngay cả La Xảo Nhi còn nhỏ tuổi trên má cũng nhuộm mầng hồng.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Tề Ngọc Yên cười khỏ. Đây là bốn tần phi mới tiến cung, lần đầu gặp mặt Hoàng đế. Ba người các nàng trong lòng có chút chờ mong, cũng là chuyện bình thường. Ai chẳng hi vọng mình lọt vào mắt xanh Hoàng đế, rồi một bước lên trời? Nhưng kiếp này, không biết Lý Cảnh sẽ vừa ý với ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Diện thánh

Cung yến được bày tại Dật Hòa điện phía đông Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên theo sau Phan Dừu Quân vào trong điện, đã thấy trong điện bày biện xong xuôi hết tất cả.

Chính giữa Dật Hòa điện xếp ba cái bàn. Tiêu thái hậu ngồi ở giữa, Trịnh hoàng hậu ngồi ở bên phải bà. Còn chỗ bên trái Tiêu thái hậu đương nhiên là

giành cho Hoàng đế Lý Cảnh.

Phía dưới xếp bốn cái bàn, trái phải mỗi bên hai.

Dựa theo vị phân cao thấp, Lương Tử Vân và Tề Ngọc Yên ngồi bên trái, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi ngồi bên phải.

Trong lúc chờ Lý Cảnh, mọi người cùng ngồi trong điện tán gẫu. Tiêu thái hậu cực kỳ ân cần với mọi người, dần già, mọi người không còn ngại ngùng nữa, nói chuyện một cách tự nhiên. Phan Dữu Quân thấy Tiêu thái hậu hình như rất thích nghe một vài chuyện lạ ngoài cung, nên kể một vài câu chuyện lạ kì mà mình nghe được cho bà, khiến Tiêu thái hậu vô cùng thích thú.

Nghe tiếng nói dịu nhẹ của Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về lúc ả tới Lan Vu cung kiếp trước, kể lại người nhà chết thảm thế nào, Huyền nhi bị hại ra sao, cũng bằng chính cái giọng này. Đột nhiên Tề Ngọc Yên thấy trong lòng bức bối, cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi ở bên, như thả mình vào một thế giới khác.

Bất chợt, tiếng một thái giám hét vang to: “Hoàng thượng giá đáo!”

Nghe tiếng thái giám, Tề Ngọc Yên giật mình, thân thể không kìm được khẽ run lên.

Cuối cùng hần đã tới.

Thấy mọi người lục tục đứng lên, Tề Ngọc Yên cũng nhanh chóng đứng dậy, cùng mọi người hành lễ. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tề Ngọc Yên quỳ trong điện, rạp người trên đất, hai tay đặt chéo, để trên mặt đất, trán áp nhẹ lên mu bàn tay.

Rất nhanh, bước chân của nam tử tới trước người Tề Ngọc Yên, không dừng lại trước nàng như kiếp trước, mà tiếp tục đi thẳng tới chỗ Tiêu thái hậu. Tiếp đó là giọng nói vừa thân thương lại vừa xa lạ của Lý Cảnh vang lên bên tai nàng: “Nhi thần gặp mặt mẫu hậu.”

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử trù mệnh, mỉm cười nói: “Cảnh nhi, con tới rồi.”

Trịnh hoàng hậu cúi người thi lễ với Lý Cảnh, nói: “Thần thiếp gặp mặt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh liếc nhìn Trịnh hoàng hậu, nở một nụ cười hời hợt, lạnh giọng nói: “Hoàng hậu miễn lễ.” Cũng không hề nói thêm gì với Trịnh hoàng hậu, tới ngay chiếc bàn phía bên trái Tiêu thái hậu ngồi xuống.

Thấy Trịnh hoàng hậu đứng như trời trồng, sắc mặt tựa hồ có chút xấu hổ, Tiêu thái hậu vội vàng nói: “A Chúc, con cũng ngồi xuống đi.”

“Tạ mẫu hậu.” Trịnh hoàng hậu gượng cười, xoay người trở về bàn.

Nhìn dáng vẻ của Trịnh hoàng hậu, Tiêu thái hậu thở dài trong lòng. Một người là nhi tử thân sinh của mình, một người là chất nữ ruột của mình, ai cũng đều có dòng máu Tiêu gia chảy trong huyết quản, nhưng quan hệ của hai người lại giống như mèo và chuột vậy, không thể ở cùng một chỗ. May thay, hiện giờ có thêm bốn phi tần mới vào cung. Bốn người này đều do mình tuyển chọn kỹ càng, mặc dù Tề Ngọc Yên là ngoại ý muốn, nhưng ba tần phi kia cũng được coi là nữ nhân trăm dặm mới tìm được một, chắc hẳn nhi tử sẽ phải ưng được một người chứ?

Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu chỉ vào bốn vị nữ tử bên dưới, cười nói với Lý Cảnh: “Đây là những phi tần mới trúng tuyển, Cảnh nhi chưa từng gặp đâu.”

Lý Cảnh nhìn lướt qua bên dưới, chỉ thấy bốn nữ tử đang hành lễ nằm rạp trên mặt đất. Hần thân nhiên mở miệng: “Tất cả đều bình thân đi.”

Đám người Tề Ngọc Yên vội vã tạ ân, đứng dậy ngồi vào lại bàn của mình.

Tiêu thái hậu cười nói: “Dưới kia, mấy vị tần phi theo vị phân cao thấp, từng người tiến lên trước thánh đi, để Hoàng đế có thể nhìn ngắm các người thật rõ.”

“Dạ vâng.” Bốn người đồng thanh đáp.

“Lương dung hoa, bắt đầu từ người đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Tần thiếp tuân chỉ.” Lương Tử Vân gật đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, mỗi bước như hoa sen nở tới giữa điện, hành lễ với Lý Cảnh, dịu dàng nói: “Tần thiếp Lương Tử Vân, ra mắt Hoàng thượng.”

“Lương dung hoa.” Lý Cảnh thờ ơ cười, nói: “Được rồi, trăm đã nhớ, về chỗ đi.”

Thấy Lý Cảnh không để mắt tới Lương Tử Vân mới tiến cung, gương mặt của Trịnh hoàng hậu vốn bởi vì bị Lý Cảnh lạnh nhạt mà hơi tái, hồi phục lại vài phần màu sắc.

Lương Tử Vân thấy Lý Cảnh không nhìn mình nhiều, trong mắt không giấu nổi vẻ thất vọng. Nàng hơi cắn môi, sau đó cúi đầu hành lễ, mang túi hờn trở về.

“Phan tần, tới lượt người.” Tiêu thái hậu thấy Lương Tử Vân thất bại, vội gọi Phan Dữu Quân.

Tiêu thái hậu vừa dứt lời, Phan Dữu Quân nhẹ nhàng đứng dậy, hít một hơi thật sâu, chậm chậm bước tới, hành lễ với Lý Cảnh, dùng giọng nói mềm chảy nước nói: “Tần thiếp Phan Dữu Quân ra mắt Hoàng thượng.” Nói xong hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười, dùng đôi mắt như làn nước mùa thu nhìn Lý Cảnh. Thân là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nàng ta có vài phần tự tin vào dung mạo của chính mình.

Lý Cảnh nâng mắt, nhìn lướt qua Phan Dữu Quân, gật đầu, nói: “Phan tần à, ngươi cũng trở về đi.”

Thấy Lý Cảnh lạnh nhạt với mình y như Lương Tử Vân, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân thoáng chốc trở nên cứng đờ. Không nghĩ tới, Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo động lòng người của nàng rồi mà vẫn dùng dung như cũ. Nàng cắn răng, cố nhịn sự chênh vênh trong lòng, cười duyên nói: “Tạ hoàng thượng.” Sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

“Tề quý nhân.” Tiêu thái hậu nhìn Tề Ngọc Yên, dùng ánh mắt ra lệnh cho nàng.

Nghe thấy tiếng Tiêu thái hậu, trong chớp mắt hô hấp của Tề Ngọc Yên loạn lên. Kiếp trước, trước khi làm lễ, Lý Cảnh đã lên đưa tình với nàng, nên lúc nàng ra mắt hẳn cũng không đến nỗi căng thẳng lắm. Kiếp này, mình dùng gương mặt này gặp hắn sẽ ra sao đây?

Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng lên, kéo thân mình cứng đờ, nhắm mắt tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ với hắn, nói: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đeo mạng che mặt, trong lòng có chút tò mò, liền hỏi: “Tại sao ngươi phải che mặt?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Tháng trước tần thiếp sinh bệnh, da mặt vàng đen, cực kì xấu xí, đành phải che lại, tránh khiến cho Bệ hạ nhìn thấy bộ mặt xấu xí của tần thiếp mà mất hứng.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, cảm giác giọng nói của nàng ấy có chút quen quen.

“Ngẩng đầu nhìn Trẫm.” Lý Cảnh đột nhiên nói.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh, khẽ thốt lên: “Hoàng thượng.”

Nhìn ánh mắt của Tề Ngọc Yên, chẳng hiểu sao tim Lý Cảnh nảy lên. Hắn cảm giác mình từng gặp nàng ấy ở đâu đó, nhưng không tài nào nhớ nổi.

“Tháo mạng che mặt xuống, để Trẫm nhìn.” Hắn lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, thân mình Tề Ngọc Yên hơi chấn động. Lời của Hoàng đế, nàng nào dám không nghe, chỉ đành chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng tháo xuống mạng che mặt của mình.

Lý Cảnh chăm chú theo dõi Tề Ngọc Yên.

Phía dưới mạng che mặt, là một gương mặt hắn chưa từng gặp qua, hoàn toàn xa lạ. Da thịt đúng như lời nàng nói, vừa đen vừa vàng, cực kỳ xấu xí, nhưng nhìn nàng, lại không có cảm giác khó chịu, vẫn cảm giác thân thuộc quanh quẩn đầu tim, không xua đi được. Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào nàng một lúc, vẫn không nghĩ ra được tại sao lại có cảm giác như vậy với nàng, đành phải khẽ thờ dài, nói: “Ngươi về chỗ đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên hành lễ, định bụng đeo lại mạng che mặt.

Đúng lúc này, Trịnh hoàng hậu cất tiếng: “Tề quý nhân, sắp khai yến rồi, ngươi còn đeo mạng che mặt làm gì nữa?” Bởi vì Lý Cảnh nói nhiều với Tề Ngọc Yên thêm vài câu, nàng ta liền bắt mắt với Tề Ngọc Yên. Lại nghe thấy Lý Cảnh khẽ thờ dài, chắc hẳn tiếc hận dung mạo của Tề Ngọc Yên, nên nàng ta cố ý muốn trưng khuôn mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên ra trước mặt hắn.

Nghe Trịnh hoàng hậu nói, tay Tề Ngọc Yên đang đeo mạng che mặt hơi khựng lại bên má. Dùng một chút, nàng lại bỏ khăn che mặt xuống, cất vào trong tay áo, cung kính nói với Trịnh hoàng hậu: “Hồi Hoàng hậu nương nương, tần thiếp sẽ không đeo nữa.”

Nhìn bộ mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên, Trịnh hoàng hậu càng nhìn càng thấy nàng ta chướng mắt, nhíu mày nói: “Nhìn bộ dạng xấu xí này của ngươi, thật khiến người ta khó chịu. Sau này ngươi cứ ở trong tầm cung dưỡng bệnh là được, không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an hằng ngày đâu. Đờ cho sáng sớm bản cung trông thấy tâm trạng lại kém.”

Nghe Trịnh hoàng hậu ghét bỏ mình, đầu tiên Tề Ngọc Yên sùng sốt, rồi trong lòng lập tức mừng rơn. Không cần phải tới Khôn Dương cung thỉnh an Hoàng hậu, bản thân có thể lấy việc dưỡng bệnh làm cái cớ, ngày ngày co đầu rút cổ bên trong Chiêu Thuần cung không ra khỏi cửa, chắc sẽ nhanh chóng bị người đời quên mất thôi? Nghĩ tới đây, nàng kiềm chế kích động trong lòng, vội vàng đáp: “Tần thiếp cần tuân lệnh của Hoàng hậu nương nương!”

Nghe Trịnh hoàng hậu nói như vậy, quả thực có mất đi phong độ của một hoàng hậu, Lý Cảnh hơi cau mày. Hắn ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên bị Trịnh hoàng hậu chế nhạo, lại phát hiện nàng ta dường như không thấy lúng túng, trái lại có chút vui sướng. Lý Cảnh trầm nghĩ, Tề quý nhân này hẳn có ý đồ đây.

“Xuống đi.” Trịnh hoàng hậu không nhìn được xua tay.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên vội vàng đáp.

Lúc này, mắt nàng lướt qua ánh mắt bén nhọn tựa chim ưng của Lý Cảnh, “vụt” đâm về phía nàng. Nàng sững người, chẳng lẽ mình vui mừng quá mức tới nỗi lộ hết lên mặt rồi? Trong lòng nàng hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu trở về chỗ ngồi của mình.

“La nữ nhân, mau tới gặp qua Hoàng đế đi.” Tiêu thái hậu vẫy tay với La Xảo Nhi. Bởi vì La Xảo Nhi nhỏ tuổi nhất, trong lòng Tiêu thái hậu yêu mến nàng hơn vài phần.

“Dạ.” La Xảo Nhi lên tiếng, bước nhanh lên trước, tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ: “Tần thiếp La Xảo Nhi ra mắt Hoàng thượng.” Có lẽ lúc nói có chút xấu hổ, giọng nói sợ sệt của La Xảo Nhi có chút run rẩy, càng lộ ra vẻ đáng yêu khiến người ta thương.

Thấy bộ dạng căng thẳng của La Xảo Nhi, Lý Cảnh cười dịu dàng với nàng ấy, nói: “Được rồi, Trẫm đã thấy, ngươi cũng mau trở về đi.”

La Xảo Nhi tạ ân, trở về bàn mình như chạy trốn. Chờ nàng ngồi xuống, thờ hồn hên khe khẽ, hai má vẫn đỏ bừng như cũ.

Bốn tần phi diện thánh xong, chỉ có La Xảo Nhi được Lý Cảnh đối xử dịu dàng, trong lòng mọi người đều phỏng đoán, phải chăng La Xảo Nhi đã lọt vào mắt xanh của Hoàng đế?

Tề Ngọc Yên lên nhìn Phan Dữu Quân và Lương Từ Vân. Chỉ thấy trong mắt hai người bọn họ lộ ra vẻ thất vọng, nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười đúng mực, còn trên mặt Trịnh hoàng hậu, đã không thể che giấu nỗi mây đen từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Giai thoại

Cả bốn người đã diện thánh xong, cung yến chính thức bắt đầu.

Các cung nữ nối đuôi nhau vào, xếp món ngon rượu ngọt lên trên bàn.

Tề Ngọc Yên nhìn trên bàn của mình được bày một tô thịt đào hoa*, sò biển tơ vàng, canh đậu phụ Văn Tư, vịt Bát Bảo, gà hạnh hương.

(Thịt đào hoa: giống với thịt kho tàu bên mình.

Gà hạnh hương: gà rút xương chiên cùng hạnh nhân lát rưới sốt chanh.)

Trong đó có món sò biển tơ vàng là món Tề Ngọc Yên thích nhất. Kiếp trước ở trong cung, nàng ăn không ít, từ lúc sống trong lãnh cung nửa năm, sau đó trùng sinh, tính ra đã lâu rồi nàng chưa được ăn món sò biển tơ vàng do Ngự Thiện phòng làm. Hơn nữa từ lúc tiến cung tới giờ, nàng bận bịu sắp xếp, chưa bỏ gì vào bụng, hiện giờ quả thực có hơi đói.

Vất vả lắm mới đợi Tiêu thái hậu nói xong một đồng lời khách sáo, sau đó cho phép khai tiệc, Tề Ngọc Yên không đợi nổi bốc lên một con sò biển tơ vàng, dùng đũa gỗ mun khều thịt dưới lớp vỏ sò biển, đặt vào trong chiếc đĩa sứ bạch ngọc trước mặt, đang chuẩn bị cho vào miệng, đột nhiên nghe Tiêu thái hậu gọi mình: “Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên vội ngừng đầu, nhìn Tiêu thái hậu đang mỉm cười nhìn mình. Nàng vội đặt đũa gỗ mun xuống, cung kính nói với Tiêu thái hậu: “Thái hậu gọi tần thiếp có chuyện gì ạ?”

Tiêu thái hậu chỉ vào đĩa thịt sò biển của nàng, nhẹ nhàng nói: “Sò biển là món ăn kích thích. Trên người ngươi có bệnh, chỉ sợ ăn sò biển càng khiến mặt ngươi càng khó khôi phục lại, ai gia cảm thấy ngươi vẫn không nên ăn thì tốt hơn.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới phát giác mình bị nữ thực mê muội đầu óc, suýt chút nữa quên mất mình đang giả bệnh, vội vàng gạt đầu, cười đáp: “Thái hậu nói đúng, tần thiếp không nên ăn những món gây kích thích.”

“Tốt lắm, để cung nữ mang sò biển xuống đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gạt đầu, sau đó trở mắt nhìn cung nữ đem sò biển tơ vàng trước mặt mình đi mất.

Nhìn sò biển tơ vàng mình thích nhất bị đem đi, con thèm ăn trong Tề Ngọc Yên vụt giảm bớt đi, ăn cũng không được nhiều. Ba người còn lại bởi vì có Hoàng đế ở đây, không dám ăn thoải mái, chỉ ném qua loa mấy món đồ ăn rồi đặt đũa xuống, cúi đầu không nói.

Tiêu thái hậu thấy không khí có chút nặng nề, liền cười nói với Phan Dữu Quân: “Phan tần, mấy chuyện lạ mà ngươi kể lúc trước rất thú vị, còn nữa không? Kể thêm một chút để mọi người cùng vui đi.”

Phan Dữu Quân nghe Tiêu thái hậu nói, nghĩ muốn nhân cơ hội khiến Lý Cảnh chú ý tới mình, liền lên tinh thần, kể câu chuyện về Kim Nhân cốc ở vùng phía tây Đại Hiên. Chuyện về Kim Nhân cốc này, Tề Ngọc Yên cũng từng được nghe kể, phong tục ở đó khác với Đại Hiên, bình thường là người phụ

nữ làm việc đồng áng, còn nam tử thì ở nhà nội trợ.

Phan Dữu Quân vừa nói tới phong tục của Kim Nhân cốc, vừa quan sát sắc mặt của Lý Cảnh, thấy hần đường như chẳng có chút hứng thú nào, nàng liền chung hững, từ từ ngừng nói.

Tiêu thái hậu thấy Phan Dữu Quân kể xong, lại hỏi: “Phan tần, còn nữa không?”

Phan Dữu Quân gượng cười, đáp: “Hồi Thái hậu, tạm thời tần thiếp chưa nghĩ ra chuyện nào khác nữa.”

Tiêu thái hậu có chút thất vọng, sau đó quay sang nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề quý nhân, không phải người từ phương Nam trở về ư? Liệu phương Nam có chuyện gì kì lạ không?”

Tề Ngọc Yên không ngờ Tiêu thái hậu lại chỉ đích danh mình, đầu tiên là ngỡ ra. Sau đó trong lòng thầm nghĩ, giờ mình đã xấu xí thế này rồi, kiếp này hẳn là người không được sủng, không thể ý vào Lý Cảnh nữa. Nếu như có thể làm cho Thái hậu yêu thích, sau này ở trong cung, ít nhất còn có chỗ dựa. Vì thế nàng cười nói: “Nhắc tới, tần thiếp có được nghe kể về một giai thoại.”

“Vậy ư?” Tiêu thái hậu vừa nghe có chuyện kì lạ, chớp mắt phục hồi lại tinh thần, nói: “Vậy người mau mau kể đi.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Lúc tần thiếp ở Mi Dương có nghe một chuyện kì lạ từ Vinh Châu phủ gần Mi Dương.”

“Chuyện lạ gì?” Tiêu thái hậu hỏi.

Tề Ngọc Yên kể: “Nghe nói ở Vinh Châu phủ có một thông phán tên là Trương Nghị, người này da mặt trắng nõn, phong thần tuấn lãng, dung mạo tuyệt hảo, là mỹ nam tử nổi danh tại đó. Vào một đêm nọ, Trương Nghị mơ thấy một người xấu xí, mũi to râu rậm tới tìm y, nói rằng cực kì thích khuôn mặt của y, muốn trao đổi mặt với y. Đường nhiên Trương Nghị không chịu, nói rằng mỗi người có một dung mạo riêng, sao có thể đổi với người khác được? Gã xấu xí kia vô cùng thất vọng, chỉ đành tức tối mà rời đi. Buổi tối kể tiếp, gã xấu xí lại tới trong giấc mơ của Trương Nghị, yêu cầu Trương Nghị đổi với gã, tất nhiên Trương Nghị cũng không đồng ý.”

Lúc Tề Ngọc Yên kể chuyện, giọng nói vô cùng êm dịu, Lý Cảnh cảm thấy cực kì thân quen. Thêm nữa chuyện nàng kể tựa hồ thật sự có chút quái dị, vì thế hần cũng đóng tai nghe nàng kể.

“Thế nhưng từ đó về sau, đêm nào gã xấu xí kia cũng vào trong giấc mơ của Trương Nghị, năn nỉ Trương Nghị đổi mặt. Rốt cuộc tới một ngày, Trương Nghị bực bội, miễn cưỡng nói với gã xấu xí này, nếu người có năng lực đổi mặt này của ta thì người cứ lấy đi. Gã xấu xí kia nghe xong, trên mặt mừng rỡ, cảm ơn rồi rít rồi rời đi. Sáng hôm sau, Trương Nghị ngủ dậy rửa mặt, bảy giờ đồng hồ cùng buông với y cũng dậy, nhìn thấy Trương Nghị liền ngây người, chất vấn người là ai, tại sao lại ở trong phòng này. Trương Nghị thấy quái lạ, vội vàng nói ta là Trương Nghị, không phải ta và người ở cùng buồng với nhau à. Đồng hồ nghe Trương Nghị nói đầu tiên là sững sờ, sau đó sợ hãi hét toáng lên, rồi hoảng loạn chạy ra khỏi buồng.”

“Trương Nghị thấy hành động khác lạ của người cùng phòng, lại nhớ tới giấc mơ tối qua, vội tìm một cái gương để soi. Vừa nhìn tới, y ré lên còn đáng sợ hơn của người đồng hồ. Từ trong gương phản chiếu ra, không phải là gương mặt tuấn tú quen thuộc của y, mà là khuôn mặt xấu xí của gã nam tử trong mơ. Y sợ tới mức ném vỡ cái gương, tự lâm nhảm nói, hần ta thật sự làm được, hần thật sự đổi mặt ta rồi.”

“Tri châu đang tại chức ở đây nghe được việc này, liền phái người tới bắt kẻ được cho là giả mạo Trương Nghị, ai ngờ Trương Nghị kêu to oan uổng, kể hết công sự mình từng làm cho mọi người cùng nghe, toàn bộ đều trùng khớp. Tri châu lại phái người gọi thê tử trong nhà Trương Nghị tới, ấy vậy mà hần cũng có thể kể chi tiết những chuyện kín đáo vụn vặt trong nhà Trương Nghị, cuối cùng đám người cũng tin lời của hần, hần thật sự là Trương Nghị, chỉ là bị người đổi mặt.”

“Nhưng Trương Nghị không cam lòng việc gương mặt mình đang từ tuấn tú trở nên xấu xí như thế, muốn đổi lại mặt. Đêm đó, trời vừa sẩm tối, hần lên giường nghỉ ngơi, chờ nam tử kia lại vào giấc mơ, đổi lại mặt của hai người, nào ngờ, nam tử kia từ đó không còn xuất hiện nữa. Chẳng qua, người nhà và đồng nghiệp phát hiện ngoại trừ khuôn mặt khác xưa, còn lại thì không hề khác biệt, từ từ cũng quen dần với Trương Nghị xấu xí này.”

Kể tới đây, Tề Ngọc Yên có chút khát nước, dừng lại, bưng chén trà trong tay chuẩn bị uống trà nhuận giọng. Tiêu thái hậu đang hào hứng nghe, giục hỏi: “Tề quý nhân, người mau tiếp tục kể đi, rốt cuộc Trương Nghị này có đổi mặt trở lại được không?”

Tề Ngọc Yên nhấp một ngụm trà, cười một cái, lại kể: “Không đổi trở về ạ. Nhưng mà, nghe nói từ đó Trương Nghị phát hiện ra bản thân có chút dị năng. Trên mặt của y có thể xuất hiện hai loại biểu tình trái ngược hoàn toàn, ví dụ mặt bên trái khóc, mặt bên phải cười. Y còn có thể cầm bút hai tay cùng viết chữ, nội dung viết ra hoàn toàn khác nhau. Đọc kĩ thì thấy hai bài văn đều từ ngữ trau chuốt, ngữ ý sâu xa. Có lẽ một ít năng lực của người chủ cũ khuôn mặt này theo đó mà sang y, cũng coi như đền bù cho việc người kia lấy mất đi gương mặt tuấn mỹ của y.”

Sau đó Tề Ngọc Yên ngừng đầu, nhẹ nhàng cười nhìn Tiêu thái hậu, nói: “Thái hậu, câu chuyện của tần thiếp đến đây là hết.”

Tiêu thái hậu tựa hồ vẫn còn chút băn khoăn: “Việc này có thật ư?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tần thiếp cũng không biết nữa, tần thiếp chỉ là được nghe kể mà thôi.”

“Nếu mẫu hậu muốn biết, không phải đơn giản à.” Lý Cảnh cười nói: “Lúc nào đó gọi thông phán của Vinh Châu tới kinh thành, mẫu hậu tự mình nhìn.”

“Vinh Châu xa thế, sau này hãy nói.” Tiêu thái hậu khoát tay, sau đó lại nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Đúng rồi, Tề quý nhân, người nói, thật sự có chuyện đổi mặt này không?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu nói: “Tần thiếp cũng không biết, chẳng qua, tần thiếp thật sự hi vọng chuyện này có thật.” Như vậy có thể đổi mặt mình với người khác, không sợ Lý Cảnh nhận ra mình.

Lý Cảnh nghe vậy, nhìn sâu vào Tề Ngọc Yên, khoe miệng mang theo một ít chế giễu: “Vậy cũng đúng ha. Nếu có thật, e rằng Tề quý nhân vội tìm ngay người đổi mặt ấy chứ?” Nói tới đây, trong đầu Lý Cảnh chợt hiện lên gương mặt của nữ tử gặp tại miếu Nguyệt lão đêm nguyên tiêu kia. Nếu có thể đổi mặt Tề Ngọc Yên thành mặt nàng ấy, thật tốt biết mấy. Nghĩ tới đó, Lý Cảnh giật mình, hắn không hiểu vì sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói chuyện mình đổi mặt, ngây người. Sao Lý Cảnh lại biết mình muốn đổi mặt? Chẳng lẽ hắn nhìn ra gì đó? Nghĩ như vậy, tâm trạng của nàng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Tiêu thái hậu nghe Lý Cảnh nói, trừng mắt oán trách nhi tử, nói: “Hoàng đế, con đừng đùa Tề quý nhân thế, nàng cũng vì bị bệnh mới trở thành thế này. Trước khi bị bệnh, Tề quý nhân cũng rất xinh đẹp đó.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Tề Ngọc Yên mới hiểu, Lý Cảnh đang cười nhạo mình xấu xí, chứ không phải là nhìn thấu mình, bấy giờ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mà tâm Lý Cảnh lúc này đã sớm bay về đêm nguyên tiêu, vừa nghĩ tới nữ tử kia lên lút bỏ roi mình, trong lòng dâng lên cơn giận giữ, không còn tâm trạng tiếp tục nữa. Hắn quay sang nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần đã ăn xong, trong điện còn ít chính sự phải xử lý, nhi thần cáo lui trước.” Nói xong Lý Cảnh đứng lên, hành lễ với Tiêu thái hậu, chuẩn bị rời đi.

Nghe Lý Cảnh nói, các nữ nhân trong điện đều sững sốt. Trong lòng Tề Ngọc Yên lại thêm nghi hoặc, kiếp trước lúc tổ chức cung yến, hắn cũng đâu có rời đi trước thế này, sau khi cung yến kết thúc, hắn luôn quần lay mình, chẳng thấy hắn có chuyện gì gấp cả? Chẳng lẽ sự tình kiếp này có chỗ sai lệch?

Thấy Lý Cảnh tính rời đi, Tiêu thái hậu liền mở miệng nói: “Cảnh nhi! Bốn vị tần phi mới nhập cung hôm nay, con xem thấp đèn cung nào, hay là gọi một vị phi tần tới Càn Dương cung?”

Ở Đại Hiên, Hoàng đế có hai cách sùng hạnh tần phi, một là Hoàng đế tới tẩm cung của phi tần lâm hạnh, tần phi được chọn trúng trên cửa cung sẽ treo hai ngọn đèn hoa, tục gọi là thấp đèn. Cách khác là Hoàng đế không muốn tới tẩm cung của tần phi, tần phi được chọn thì tẩm sẽ tới Càn Dương cung.

Câu hỏi này của Tiêu thái hậu, ý tứ rất rõ ràng, chính là bảo Lý Cảnh phải chọn ra một tần phi thị tẩm. Bởi vậy, Tiêu thái hậu vừa dứt lời, ngoại trừ Tề Ngọc Yên, ba vị tần phi kia đều đỏ mặt cúi đầu, chỉ có Trịnh hoàng hậu, sau khi nghe câu nói của Tiêu thái hậu, mặt tái đi, toàn thân dường như trở nên cứng ngắc.

Lý Cảnh nghe Tiêu thái hậu nói, ngẩn người, liếc qua Trịnh hoàng hậu, sau đó lại quét qua bốn thiếu nữ đang ngồi bên dưới. Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi đều thẹn thùng cúi đầu, chỉ có Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hai người vô thức chạm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.